

การพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำภาพยนตร์แห่งชาติ

สารนิพนธ์
ของ
ปิยะนาถ อึ้งสกุล

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกเทคโนโลยีการศึกษา

พฤษภาคม 2543

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

177709

๕ 162 4

๕ 162 4

๕ 162 4

๕ 162 4

๕ 162 4

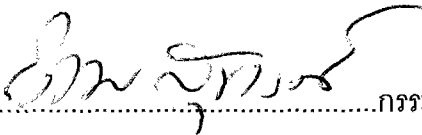
๕ 162 4

๕ 162 4

คณะกรรมการควบคุม และคณะกรรมการสอบได้พิจารณาสารนิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอก
เทคโนโลยีการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

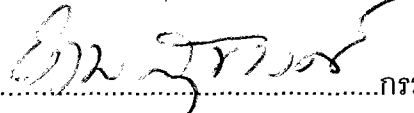
คณะกรรมการควบคุม

.....ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร. สุรัชย์ สิกขาบัณฑิต)

.....กรรมการ
(นายโดม สุขวงศ์)

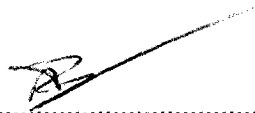
คณะกรรมการสอบ

.....ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร. สุรัชย์ สิกขาบัณฑิต)

.....กรรมการ
(นายโดม สุขวงศ์)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ปินิต วณิณ)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกเทคโนโลยีการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....หัวหน้าภาควิชาเทคโนโลยีการศึกษา
(รองศาสตราจารย์ ดร. สุรัชย์ สิกขาบัณฑิต)

วันที่ ๑ เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2543

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ เพราะได้รับความกรุณาช่วยเหลือจากบุคคลหลายฝ่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งได้รับความกรุณาอย่างสูงจาก รศ.ดร. สุรัชย์ สิกขาบัณฑิต ประธานกรรมการที่ปรึกษา นายโดม สุขวงศ์ กรรมการที่ปรึกษา และ ผศ. พินิต วัฒนโณ กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม ที่ได้ให้คำแนะนำ รวมทั้งให้ข้อคิดเห็น ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณมา ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์และผู้เชี่ยวชาญ ที่ช่วยให้คำแนะนำในการสร้างเครื่องมือและตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยทุกท่าน ที่ได้กรุณาตรวจสอบและชี้แนะวิธีการปรับปรุงที่มีคุณค่า เพื่อให้เป็นเครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลได้อย่างมีคุณภาพ

ขอกราบขอบพระคุณเจ้าหน้าที่ในหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ และหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพุทธมณฑลสาย5 ที่ได้กรุณาอำนวยความสะดวกในทุก ๆ ด้าน ตลอดระยะเวลาที่ทำการทดลอง และขอขอบพระคุณผู้ให้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทุกท่าน ที่ได้กรุณาสละเวลาอันมีค่าตอบแบบสอบถามของผู้วิจัย

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา ขอบคุณพี่น้องและเพื่อน ๆ ที่ได้ให้ความกรุณาช่วยเหลือ สนับสนุน และอำนวยความสะดวกในทุก ๆ ด้าน จนสารนิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์

ปิยะนาถ อึ้งสกุล

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	2
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	2
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
การวิจัยและพัฒนา	5
สถานภาพการวิจัยและพัฒนา	6
การดำเนินการวิจัยและพัฒนา	7
คอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย	8
ความหมายของคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย	8
ประวัติของคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย	10
คุณค่าของคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย	10
อุปกรณ์ที่ใช้ในการพัฒนาคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย	12
การพัฒนาและหาประสิทธิภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย	13
งานวิจัยเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย	17
หอภาพยนตร์แห่งชาติ	19
ความหมายของหอภาพยนตร์แห่งชาติ	19
ประวัติของหอภาพยนตร์แห่งชาติ	20
ความสำคัญและหน้าที่ของหอภาพยนตร์แห่งชาติ	22
การจัดองค์กรของหอภาพยนตร์แห่งชาติ	26
การให้บริการของหอภาพยนตร์แห่งชาติ	27
งานวิจัยเกี่ยวกับหอภาพยนตร์แห่งชาติ	48
ภาพยนตร์	49
ความหมายของภาพยนตร์	49
ประวัติศาสตร์ภาพยนตร์	50
วิวัฒนาการของภาพยนตร์ไทย	52
ความสำคัญของภาพยนตร์	57

บทที่	หน้า
องค์ประกอบของภาพยนตร์	59
งานวิจัยเกี่ยวกับภาพยนตร์	61
สรุปเอกสารและงานวิจัยนำเข้าสู่ปัญหาการศึกษาค้นคว้า	63
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	65
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	65
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	66
การสร้างเครื่องมือและหาประสิทธิภาพเครื่องมือ	66
การดำเนินการศึกษาค้นคว้า	69
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	70
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	71
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	71
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	71
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	71
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	92
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	92
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	92
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	92
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	93
อภิปรายผล	95
ข้อเสนอแนะทั่วไป	96
ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย	97
บรรณานุกรม	98
ภาคผนวก	103
ภาคผนวก ก	104
ภาคผนวก ข	113
ภาคผนวก ค	118
ภาคผนวก ง	130
ประวัติย่อของผู้วิจัย	132

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	ข้อบกพร่องและวิธีการแก้ไข จากการพัฒนาและหาประสิทธิภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์ มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ครั้งที่ 1	72
2	ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการพัฒนาและหาประสิทธิภาพ โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ โดยรวมและ เป็นรายด้าน ครั้งที่ 2	73
3	ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการพัฒนาและหาประสิทธิภาพ โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ด้านเนื้อหา เป็นรายข้อ ครั้งที่ 2	74
4	ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการพัฒนาและหาประสิทธิภาพ โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ด้านเทคนิคการนำเสนอ ในเรื่องการใช้งาน เป็นรายข้อ ครั้งที่ 2	75
5	ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการพัฒนาและหาประสิทธิภาพ โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ด้านเทคนิคการนำเสนอ ในเรื่องภาพ เป็นรายข้อ ครั้งที่ 2	76
6	ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการพัฒนาและหาประสิทธิภาพ โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ด้านเทคนิคการนำเสนอ ในเรื่องตัวอักษร เป็นรายข้อ ครั้งที่ 2	77
7	ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการพัฒนาและหาประสิทธิภาพ โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ด้านเทคนิคการนำเสนอ ในเรื่องการใช้ภาษา เป็นรายข้อ ครั้งที่ 2	78
8	ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการพัฒนาและหาประสิทธิภาพ โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ด้านเทคนิคการนำเสนอ ในเรื่องเสียงบรรยาย เป็นรายข้อ ครั้งที่ 2	79
9	ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการพัฒนาและหาประสิทธิภาพ โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ด้านเทคนิคการนำเสนอ ในเรื่องเสียงประกอบ เป็นรายข้อ ครั้งที่ 2	80
10	ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการพัฒนาและหาประสิทธิภาพโปรแกรม คอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ด้านเทคนิคการนำเสนอ ในเรื่องงานกราฟิก เป็นรายข้อ ครั้งที่ 2	81
11	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา	82

[illegible]

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 ความสัมพันธ์และความแตกต่างระหว่างการวิจัยพื้นฐานกับการวิจัยและพัฒนา.....	6
2 ผังโครงสร้างปฏิสัมพันธ์แบบเชิงเส้น	14
3 ผังโครงสร้างปฏิสัมพันธ์แบบลำดับขั้น	14
4 ผังโครงสร้างปฏิสัมพันธ์แบบไม่เป็นเชิงเส้น	14
5 ผังโครงสร้างปฏิสัมพันธ์แบบประสม	15
6 บัตรประจำฟิล์ม (Technical : Data File)	31
7 บัตรรายการภาพยนตร์ขาว (บัตร 3"x5" สีฟ้า)	33
8 บัตรรายการภาพยนตร์สารคดี (บัตร 3"x5" สีชมพู)	34
9 บัตรรายการภาพยนตร์สารคดี แยกตามบัตรเรื่อง : เรื่องที่ 1	34
10 บัตรรายการภาพยนตร์สารคดี แยกตามบัตรเรื่อง : เรื่องที่ 2	35
11 บัตรรายการภาพยนตร์ขาว (บัตร 3"x5" สีขาว)	35
12 บัตรสาระสังเขปรูปแบบการเล่าเรื่อง (Narrative Method)	37
13 บัตรสาระสังเขปรูปแบบพรรณนาโวหาร (Descriptive Method) แผ่นที่ 1	38
14 บัตรสาระสังเขปรูปแบบพรรณนาโวหาร (Descriptive Method) แผ่นที่ 2	38
15 บัตรสาระสังเขปรูปแบบพรรณนาโวหาร (Descriptive Method) แผ่นที่ 3	39
16 บัตรหัวเรื่อง (ภาษาไทย)	45
17 บัตรผู้แต่ง (ภาษาอังกฤษ)	45
18 บัตรรายการ (โปสเตอร์)	46
19 บัตรรายการ (แผ่นเสียง)	47

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า ภาพยนตร์เป็นมรดกทางวัฒนธรรมอย่างหนึ่งของมนุษยชาติ มีบทบาทเป็นงานบันทึกทางประวัติศาสตร์ ที่สมบูรณ์ที่สุดทางโสตทัศนศึกษา (หอภาพยนตร์แห่งชาติ. 2527 : 93) เนื่องจากภาพยนตร์ สามารถบันทึกเนื้อหาเกี่ยวกับเหตุการณ์สำคัญ ขนบธรรมเนียม ประเพณี ศิลปวัฒนธรรม ธรรมชาติแวดล้อมในอดีต สภาพสังคม เศรษฐกิจ การเมือง วิถีชีวิตของคนในชาติ ซึ่งสามารถใช้เป็นหลักฐานอ้างอิง แก่สาธารณชนได้ (นัยนา แย้มสาข. 2540 : 18) นอกจากนี้ ภาพยนตร์ยังถือเป็นงานศิลปะสร้างสรรค์อย่างสูงสุดชนิดหนึ่งในปัจจุบัน (หอภาพยนตร์แห่งชาติ. 2527 : 93) มีฐานะทางวัฒนธรรมเท่าเทียมกับงานศิลปะประเภทอื่น ๆ เช่น งานวรรณกรรม ละคร จิตรกรรม ดนตรี และบทกวี (เยาวรัตน์ เชษฐรัตน์. 2534 : 175)

ประเทศไทย มีประวัติศาสตร์ภาพยนตร์ของชาติมายาวนานถึง 103 ปี (เริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ. 2440) โดยมีการเคลื่อนไหวทางวัฒนธรรมภาพยนตร์ของตนเอง เป็นพัฒนาการอย่างต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน และมีการก่อตั้งหอภาพยนตร์แห่งชาติขึ้น เมื่อวันที่ 7 กันยายน พ.ศ. 2527 (หอภาพยนตร์แห่งชาติ. 2527 : 94 - 95) โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้ (อำแดงจ้อน. 2527 : 12)

1. เป็นศูนย์กลางการดำเนินงาน แสวงหา เก็บสะสมและอนุรักษ์ไว้ซึ่งผลงานภาพยนตร์ต่าง ๆ ทั้งเก่าและใหม่ของชาติ
2. เป็นสถาบันเก็บสะสม และอนุรักษ์ผลงานภาพยนตร์ชั้นครูในทางสากล และภาพยนตร์ใด ๆ ของนานาชาติ ที่มีความสำคัญต่อการศึกษา ศิลปะ และวัฒนธรรมทางภาพยนตร์ของชาติ
3. เป็นศูนย์กลางดำเนินงาน แสวงหา เก็บสะสมและอนุรักษ์บรรดาเอกสาร สิ่งพิมพ์ และสิ่งของต่าง ๆ อันเกี่ยวเนื่องกับภาพยนตร์ของชาติ เช่น หนังสือ วารสาร บทภาพยนตร์ ภาพนิ่ง ใบบิดโฆษณา แผ่นเสียง ฯลฯ
4. เป็นสถาบันที่ดำเนินกิจกรรมในทางให้บริการแก่สาธารณชน ในการค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับภาพยนตร์ และดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมการศึกษา ศิลปะ และวัฒนธรรมโดยทั่วไป

โดยหอภาพยนตร์แห่งชาติ แบ่งการดำเนินงานออก เป็น 3 ด้าน คือ

1. งานภาพยนตร์และโทรทัศน์
2. งานอนุรักษ์ฟิล์มและเอกสารภาพยนตร์
3. งานบริการและประชาสัมพันธ์

ปัจจุบันหอภาพยนตร์แห่งชาติ มีฟิล์มภาพยนตร์และเทปโทรทัศน์ เอกสารสิ่งพิมพ์จดหมายเหตุ เกี่ยวกับภาพยนตร์และโทรทัศน์โสตทัศนวัสดุ โสตทัศนอุปกรณ์เกี่ยวกับภาพยนตร์และโทรทัศน์ ที่มีคุณค่า เก็บรักษาอยู่มากมาย ประมาณ 56,117 รายการ

จากสถิติปริมาณงานย้อนหลัง ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2534 พบว่า มีผู้ขอใช้บริการเพื่อค้นคว้าหาข้อมูล และขอสำเนาฟิล์มภาพยนตร์และโทรทัศน์จดหมายเหตุ เอกสารสิ่งพิมพ์จดหมายเหตุ และโสตทัศนวัสดุเกี่ยวกับภาพยนตร์และโทรทัศน์จดหมายเหตุ ปีละไม่ต่ำกว่า 1,500 คน

หอภาพยนตร์แห่งชาติ จึงต้องจัดให้เจ้าหน้าที่ในสำนักงานบริการ ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนน้อยคอยตอบคำถาม ให้ข้อมูล รวมทั้งแนะนำวิธีการค้นคว้าหาข้อมูลต่าง ๆ เนื่องจากสาเหตุ 2 ประการคือ

1. การแยกศูนย์ปฏิบัติงาน และให้บริการของหอภาพยนตร์แห่งชาติออกเป็น 2 แห่งในปัจจุบัน คือหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพหลโยธินซอย 5 ซึ่งให้บริการค้นคว้าข้อมูล และถ่ายทำสำเนาฟิล์มภาพยนตร์และโทรทัศน์จดหมายเหตุ กับหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ ซึ่งให้บริการค้นคว้าข้อมูล และถ่ายทำสำเนาเอกสารสิ่งพิมพ์และโสตทัศนวัสดุเกี่ยวกับภาพยนตร์และโทรทัศน์จดหมายเหตุ

2. การจัดเก็บ และการจัดทำทะเบียนภาพยนตร์และโทรทัศน์จดหมายเหตุ เอกสารสิ่งพิมพ์จดหมายเหตุ รวมทั้งโสตทัศนอุปกรณ์เกี่ยวกับภาพยนตร์และโทรทัศน์จดหมายเหตุ แตกต่างไปจากระบบของห้องสมุด หอจดหมายเหตุ และพิพิธภัณฑ์โดยทั่วไป

ปัจจุบันมีการพัฒนาเทคโนโลยี ให้เจริญก้าวหน้าขึ้นอยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะอย่างยิ่งซีดีรอม ซึ่งเป็นสื่อคอมพิวเตอร์ที่ได้รับการพัฒนาให้มีประสิทธิภาพดีขึ้นเรื่อย ๆ สามารถนำไปใช้งานในลักษณะเป็นสื่อผสม (เปี่ยมสุข พงศ์ภาวี. 2534 : 37) หรือรู้จักกันโดยทั่วไปว่ามัลติมีเดีย อันเป็นระบบที่รวมความสามารถในการทำงานของภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว วิดีทัศน์ เสียง ข้อความ ที่ใช้ร่วมกับการทำงานของคอมพิวเตอร์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ณะพัฒน์ ถึงสุข และชานนท์ สุขวารี. 2539 : 9)

จากความเป็นมา และความสำคัญของปัญหา รวมทั้งคุณประโยชน์ของมัลติมีเดีย ดังที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย “แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ” เพื่อแบ่งเบาภาระของเจ้าหน้าที่ในการตอบคำถาม และให้คำแนะนำในการค้นคว้าหาข้อมูลจากสื่อจำนวนมากในหอภาพยนตร์แห่งชาติทั้งสองแห่ง รวมทั้งยังเป็นการอำนวยความสะดวกแก่ผู้ใช้บริการ ที่ต้องการทราบประวัติความเป็นมา โครงสร้างและการดำเนินงาน ตลอดจนการให้บริการในรูปแบบต่าง ๆ ของหอภาพยนตร์แห่งชาติด้วย

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ สำหรับผู้ใช้บริการค้นคว้าข้อมูล ในหอภาพยนตร์แห่งชาติ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ได้โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียที่มีคุณภาพ ไว้ใช้ในการแนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ซึ่งเป็นประโยชน์สำหรับผู้เข้ามาใช้บริการค้นคว้าหาข้อมูล ในหอภาพยนตร์แห่งชาติ

2. เป็นแนวทางสำหรับผู้ที่ต้องการพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย สำหรับแหล่งทรัพยากรในรูปแบบอื่น ๆ ต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. สารนิพนธ์นี้ จัดทำขึ้นโดยมีขอบเขตมุ่งเฉพาะการแนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ในรูปของการพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียในหัวข้อต่าง ๆ ดังนี้

- 1.1 ประวัติศาสตร์ภาพยนตร์
- 1.2 ประวัติความเป็นมาของหอภาพยนตร์แห่งชาติ
- 1.3 โครงสร้างและการดำเนินงานของหอภาพยนตร์แห่งชาติ
- 1.4 การให้บริการของหอภาพยนตร์แห่งชาติ

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นิสิต นักศึกษา และบุคคลทั่วไปที่เข้ามาใช้บริการค้นคว้าหาข้อมูลในหอภาพยนตร์แห่งชาติ

2.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นิสิต นักศึกษา และบุคคลทั่วไปที่เข้ามาใช้บริการค้นคว้าหาข้อมูลในหอภาพยนตร์แห่งชาติ จำนวน 210 คน ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เพื่อนำมาใช้ทดลองหาประสิทธิภาพ ดังนี้

ครั้งที่ 1 ใช้กลุ่มตัวอย่าง 10 คน (เป็นกลุ่มตัวอย่างจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ 5 คน และจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพหลโยธิน 5 จำนวน 5 คน)

ครั้งที่ 2 ใช้กลุ่มตัวอย่าง 50 คน (เป็นกลุ่มตัวอย่างจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ 25 คน และจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพหลโยธิน 25 จำนวน 25 คน)

ครั้งที่ 3 ใช้กลุ่มตัวอย่าง 150 คน (เป็นกลุ่มตัวอย่างจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ 75 คน และจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพหลโยธิน 75 จำนวน 75 คน) โดยคำนวณจากเกณฑ์ร้อยละ 10 ของประชากร (บุญชม ศรีสะอาด. 2535 : 37 - 39)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย หมายถึง ซีดี-รอมที่ถูกพัฒนาขึ้นเพื่อใช้กับเครื่องไมโครคอมพิวเตอร์ มีทั้งภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว และเสียง บรรจุเนื้อหาเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของหอภาพยนตร์แห่งชาติ โครงสร้างและการดำเนินงานของหอภาพยนตร์แห่งชาติ และการให้บริการของหอภาพยนตร์แห่งชาติ

2. หอภาพยนตร์แห่งชาติ หมายถึง ฝ่ายหนึ่งในกองจดหมายเหตุแห่งชาติ กรมศิลปากร มีหน้าที่ในการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรม ในสาขาภาพยนตร์และโทรทัศน์ ในฐานะเอกสารทางจดหมายเหตุ ที่สมบูรณ์ที่สุดทางศิลปศึกษา และให้บริการเอกสาร และข้อมูลเกี่ยวกับภาพยนตร์และโทรทัศน์ เพื่อการศึกษาค้นคว้าวิจัยและเผยแพร่สู่สาธารณชน รวมทั้งให้บริการถ่ายทำสำเนาในรูปแบบต่างๆ

3. ผู้เชี่ยวชาญ หมายถึง ผู้ให้คำแนะนำปรึกษาด้านต่าง ๆ ในการพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ประกอบด้วย

3.1 ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา คือเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานอยู่ในหอภาพยนตร์แห่งชาติ จำนวน 3 คน

3.2 ผู้เชี่ยวชาญด้านคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย คือผู้ที่มีประสบการณ์ในการพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย จำนวน 3 คน

4. เกณฑ์การหาประสิทธิภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ หมายถึงการใช้แบบสอบถามวัดความคิดเห็นซึ่งมีลักษณะแบบมาตราส่วน (Rating Scale) 5 ระดับจากมากที่สุดถึงน้อยที่สุด เพื่อวัดความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาหอภาพยนตร์แห่งชาติ และผู้เชี่ยวชาญด้านคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย รวมทั้งกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้ใช้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ โดยกำหนดเกณฑ์ในการยอมรับประสิทธิภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียที่ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป

บทที่ ๒

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตามหัวข้อต่าง ๆ ดังนี้

1. การวิจัยและพัฒนา
2. คอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย
3. หอภาพยนตร์แห่งชาติ
4. ภาพยนตร์

การวิจัยและพัฒนา

การวิจัยและพัฒนา (R & D) คือกระบวนการในการพัฒนาผลผลิต โดยอาศัยพื้นฐานทางการวิจัย ซึ่งเป็นวิธีการสำคัญวิธีหนึ่งที่ยอมรับใช้ในการปรับปรุง เปลี่ยนแปลง หรือพัฒนาผลผลิต โดยเน้นหลักเหตุและผลทางตรรกวิทยา สามารถใช้เป็นกระบวนการในการพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของผลผลิต และเป็นการวิจัยที่มุ่งศึกษา ค้นคว้าหาความรู้ โดยอาศัยการวิจัยพื้นฐานหรือมุ่งหาคำตอบเกี่ยวกับการปฏิบัติงานโดยการวิจัยประยุกต์ และตรวจสอบคุณภาพผลผลิตโดยผู้วิจัยอาจจะพัฒนาสื่อ หรือผลผลิตสำหรับใช้งานในแต่ละระบบ (อำนาง ช่างเรียน. 2532 : 24 - 28) และเป็นกระบวนการในการพัฒนาและพิสูจน์ผลผลิตว่าสามารถใช้งานได้จริงทั้งในรูปแบบของตำราและหนังสือ ภาพถ่าย และซอฟต์แวร์คอมพิวเตอร์ รวมทั้งสื่อในรูปแบบต่าง ๆ (Gay. 1992 : 10 - 11)

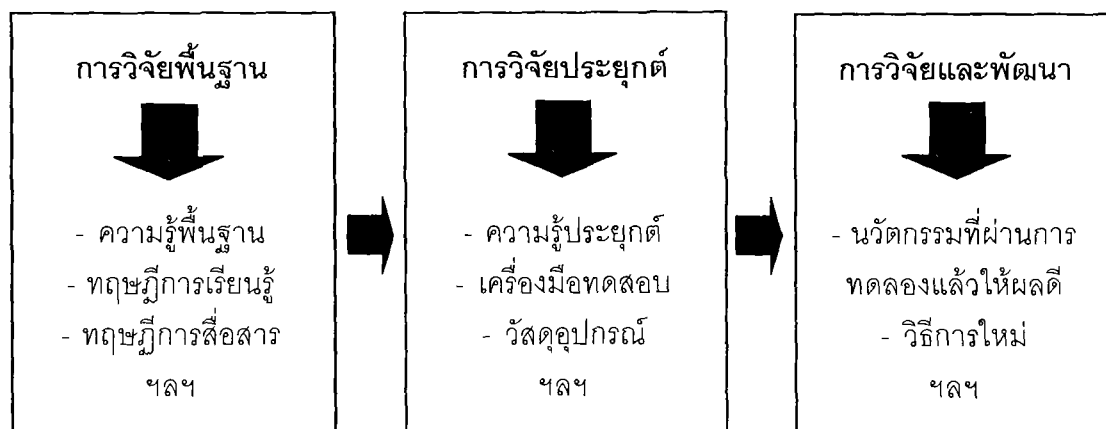
บอร์ก และคณะ (Borg and other. 1979 : 771 - 798) ได้กล่าวถึงหลักการวิจัยและพัฒนาไว้ดังนี้ การวิจัยและพัฒนา หรือ R&D เป็นการพัฒนาโดยอาศัยพื้นฐานการวิจัย (Research Based Development) เป็นกลยุทธ์ หรือวิธีการสำคัญวิธีหนึ่งที่ยอมรับใช้ในการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหรือพัฒนาผลผลิต โดยเน้นหลักเหตุและผลและตรรกวิทยา เป้าหมายหลักคือใช้เป็นกระบวนการในการพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของผลผลิตต่าง ๆ ได้แก่ หนังสือ फिल्म สไลด์ เทปเสียง เทปวิดีโอ คอมพิวเตอร์ และโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ฯลฯ

พฤทธิ ศิริบรรณพิทักษ์ (2521 : 21 - 25) ได้เปรียบเทียบการวิจัยและพัฒนา ว่ามีข้อแตกต่างจากการวิจัยพื้นฐาน ดังนี้

1. การวิจัยและพัฒนา มีจุดมุ่งหมายค้นหาความรู้ใหม่ โดยอาศัยการวิจัยพื้นฐาน หรือมุ่งหาคำตอบเกี่ยวกับการปฏิบัติงานโดยการวิจัยประยุกต์ แม้ว่าการวิจัยประยุกต์หลายโครงการก็มีการพัฒนาผลผลิตสื่อหรือผลิตภัณฑ์แต่ละแบบ แต่ผลผลิตเหล่านั้นได้ใช้สำหรับการทดสอบสมมุติฐานของการวิจัยแต่ละครั้งเท่านั้น ไม่ได้พัฒนาไปสู่การใช้งานโดยทั่วไป

2. การวิจัยพื้นฐานมีช่องว่างระหว่างผลการวิจัยกับการนำไปใช้จริง กล่าวคือ ผลการวิจัยพื้นฐานจำนวนมากไม่ได้รับการพิจารณานำไปใช้ นักการศึกษาและนักวิจัย จึงหาทางลดช่องว่างดังกล่าว โดยอาศัยการวิจัยและพัฒนา

อย่างไรก็ตาม การวิจัยและพัฒนา มิใช่สิ่งที่จะทดแทนการวิจัย แต่เป็นเทคนิควิธีที่จะเพิ่มศักยภาพของการวิจัยให้มีประสิทธิภาพขึ้น คือเป็นตัวเชื่อมเพื่อแปลงไปสู่ผลผลิตที่ใช้ประโยชน์ได้จริง ดังนั้นการใช้กลยุทธ์การวิจัยและพัฒนา เพื่อปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหรือพัฒนาผลผลิต หรือระบบ จึงเป็นการใช้ผลการวิจัยให้เป็นประโยชน์มากยิ่งขึ้น โดยสามารถสรุปความสัมพันธ์และความแตกต่างของการวิจัยพื้นฐาน การวิจัยประยุกต์ และการวิจัยและพัฒนาได้ดังนี้

ภาพประกอบที่ 1 ความสัมพันธ์และความแตกต่างระหว่างการวิจัยพื้นฐานกับการวิจัยและพัฒนา

สถานภาพของการวิจัยและพัฒนา

ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1963 มีการจัดตั้งศูนย์วิจัยและพัฒนา 11 แห่ง ที่สหรัฐอเมริกา โดยวัตถุประสงค์ของศูนย์เหล่านี้ คือ การสนับสนุนนักวิชาการสาขาต่าง ๆ เพื่อทำงานวิจัยและพัฒนาปัญหาต่าง ๆ ศูนย์แต่ละแห่ง จะต้องทำการวิจัยพื้นฐานและการวิจัยประยุกต์ที่มีความสำคัญเกี่ยวข้องกับ การวิจัยและพัฒนาที่ศูนย์มีความสนใจ หรือมุ่งหมายจะดำเนินการเป็นพิเศษ โดยทั่วไปศูนย์การวิจัยและพัฒนาจะตั้งชื่อศูนย์ชื่อ จนถึงเรื่องที่ต้องการเน้นในการวิจัยและพัฒนา เช่น Center for Advance Study of Educational Administration (University of Oregon), Research and Development Center or the Social Organization of Schools (Johns Hopkins University), Standford Center for Research and Development in Teaching (Standford University), Learning Research and Development Center (University of Pittsburgh), Center for Vocational and Technical Education (Ohio State University), Center for the Study of the Evaluation of Instructional Program (University of California at Los Angeles) ฯลฯ

ศูนย์การวิจัยและพัฒนาเหล่านี้ มักมีเจ้าหน้าที่ประจำจำนวนน้อย ส่วนใหญ่จะมีอาจารย์มาช่วยงาน และมีนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่รับทุนมาช่วยผู้วิจัยเป็นผู้ช่วยปฏิบัติงาน นับว่าศูนย์การวิจัยและพัฒนามีส่วนช่วยฝึกประสบการณ์ภาคปฏิบัติ ในการวิจัยและพัฒนาของนักศึกษาระดับสูงมากที่สุดเพียง นอกจากนี้น้องปฏิบัติกรทางการศึกษาภูมิภาค (Regional Educational Laboratories) ก็มีการทำวิจัยและพัฒนาอยู่ทั่วประเทศสหรัฐอเมริกา

การดำเนินการวิจัยและพัฒนา

นักการศึกษาได้กล่าวถึงการดำเนินการวิจัยและพัฒนาไว้ ดังนี้

บอร์ก และคณะ (Borg and other. 1979 : 222 - 223) กล่าวว่าขั้นตอนสำคัญของการวิจัยและพัฒนา มี 11 ขั้นตอน คือ

1. กำหนดผลผลิตที่จะทำการพัฒนา
ขั้นนี้ต้องกำหนดให้ชัดว่า ผลผลิตที่จะวิจัยและพัฒนาคืออะไร โดยต้องกำหนดว่า
 - 1.1 ตรงกับความต้องการหรือไม่
 - 1.2 ความก้าวหน้าทางวิชาการ มีพอเพียงที่จะพัฒนาผลผลิตที่กำหนดไว้หรือไม่
 - 1.3 บุคลากรที่มีอยู่ มีทักษะ ความรู้ และประสบการณ์ที่จำเป็นต่อการวิจัยและพัฒนานั้นหรือไม่
 - 1.4 ผลผลิตนั้นจะพัฒนาขึ้นในเวลาอันสมควรได้หรือไม่
2. รวบรวมข้อมูลและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
ขั้นนี้เป็นการศึกษาทฤษฎีและงานวิจัย การสังเกตภาคสนาม ซึ่งเกี่ยวข้องกับการใช้ผลผลิตที่กำหนด ถ้ามีความจำเป็น ผู้ทำการวิจัยอาจต้องทำการศึกษาวิจัยขนาดเล็กเพื่อหาคำตอบซึ่งงานวิจัยและทฤษฎีที่มีอยู่ไม่สามารถตอบได้ ก่อนที่จะเริ่มทำการพัฒนาต่อไป
3. วางแผนวิจัยและพัฒนา ขั้นนี้ประกอบไปด้วย
 - 3.1 กำหนดวัตถุประสงค์ของการใช้ผลผลิต
 - 3.2 ประมาณค่าใช้จ่าย กำลังคนและระยะเวลาที่ต้องใช้ เพื่อศึกษาหาความเป็นไปได้
 - 3.3 พิจารณาผลสืบเนื่องผลผลิต
4. พัฒนารูปแบบขั้นตอนของผลผลิต
ขั้นนี้เป็นการออกแบบและจัดสร้างผลผลิตตามที่วางแผนไว้
5. ทดลองหรือทดสอบผลผลิต ครั้งที่ 1
ขั้นนี้เป็นการนำผลผลิตที่ออกแบบและจัดเตรียมไว้ในขั้น 4 ไปทดลองใช้เพื่อทดสอบคุณภาพขั้นต้นของผลผลิต โดยใช้กลุ่มตัวอย่างขนาดเล็ก ประเมินผลโดยใช้แบบสอบถาม การสังเกต และการสัมภาษณ์ แล้วรวบรวมข้อมูลมาวิเคราะห์
6. ปรับปรุงผลผลิต ครั้งที่ 1
ขั้นนี้เป็นการนำข้อมูล และผลการทดลองใช้จากขั้น 5 มาพิจารณาปรับปรุง
7. ทดลองหรือทดสอบผลผลิตครั้งที่ 2
ขั้นนี้เป็นการนำผลผลิตที่ปรับปรุงไปทดลอง เพื่อทดสอบคุณภาพผลผลิตตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้
8. ปรับปรุงผลผลิตครั้งที่ 2
ขั้นนี้เป็นการนำข้อมูล และผลการทดลองจากขั้นที่ 7 มาพิจารณาปรับปรุง
9. ทดลองหรือทดสอบผลผลิต ครั้งที่ 3
ขั้นนี้เป็นการนำผลผลิตที่ปรับปรุงไปทดลอง เพื่อทดสอบคุณภาพการใช้งานของผลผลิตโดยผู้ใช้ ประเมินผลโดยใช้แบบสอบถาม การสังเกต และการสัมภาษณ์ แล้วรวบรวมข้อมูลมาทำการวิเคราะห์

10. ปรับปรุงผลผลิตครั้งที่ 3 (ครั้งสุดท้าย)

11. เผยแพร่ผลผลิต

ในขั้นนี้อาจจะเป็นการเสนอรายงานเกี่ยวกับการวิจัยและพัฒนาผลผลิต หรือนำไปเผยแพร่ใช้งานจริงต่อไป

ส่วนกอลล์ (Gall. 1996 : 712 - 715) สรุปวงจรการวิจัยและพัฒนาไว้ 10 ขั้นตอน คือ

1. กำหนดจุดมุ่งหมายในการวิจัยและพัฒนา ซึ่งประกอบด้วยความจำเป็นพื้นฐาน
2. วิเคราะห์ภารกิจนั้น ๆ วิธีการดำเนินการ ที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในการวิจัยและพัฒนา

3. ออกแบบวัดประสิทธิภาพของผลผลิต

โดยขั้นตอนที่ 2 และขั้นตอนที่ 3 อาจเกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน

4. การแปลความจำเป็น และจุดประสงค์เฉพาะด้าน รวมถึงจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม หมายถึง ข้อกำหนดสำหรับการเชื่อมโยงจุดหมายในระดับที่แตกต่างกัน ชนิดของผลลัพธ์ที่จะต้องจัดเตรียม กับชนิดของผลประโยชน์ที่ได้ ข้อกำหนดนี้เป็นมาตรฐานเพื่อความเที่ยงตรงในการวางแผน การทดสอบอุปกรณ์ และการนำไปใช้

5. เกณฑ์การตัดสินใจ ต้องสามารถนำไปใช้เพื่อค้นหาสมมติฐาน และประเมินผลที่ได้ทั้งหมด ตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

6. การสร้างเครื่องมือเพื่อช่วยเหลือผู้ใช้ผลผลิต กับเพื่อใช้ในการประเมินจุดมุ่งหมาย

7. การพัฒนาผลผลิต รวมถึงการสร้างคู่มือที่จะใช้ควบคู่ไปกับผลผลิต

ขั้นที่ 8, 9 และ 10 เป็นการดำเนินการประเมินผลระหว่างการพัฒนา และทดสอบผลผลิต ก่อนที่จะนำมาใช้

กล่าวโดยสรุปการวิจัยและพัฒนา แตกต่างจากการวิจัยพื้นฐานโดยทั่วไป 2 ประการคือ ในด้านวัตถุประสงค์และการนำผลผลิตไปใช้ โดยผลิตผลในงานวิจัยพื้นฐานนั้นใช้สำหรับการทดสอบสมมติฐานของการวิจัยแต่ละครั้งเท่านั้น ไม่ได้พัฒนาไปสู่การใช้งานจริงดังเช่นวัตถุประสงค์หลักของการวิจัยและพัฒนา

โดยการวิจัยและพัฒนา มีกระบวนการในการดำเนินงานด้วยกันทั้งหมด 11 ขั้นตอน ครอบคลุมในเรื่อง การกำหนดวัตถุประสงค์ การพัฒนาผลผลิต และการทดสอบหาประสิทธิภาพของผลผลิต

คอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย

เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียในเรื่องต่าง ๆ มีดังนี้

ความหมายของคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย

บุปผชาติ ทัพพิกรณ์ (2538 : 31) ได้ให้ความหมายไว้ว่า คอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย คือการประสมประสานอักขระ เสียง ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหวและภาพวีดิทัศน์ สื่อความหมายข้อมูลผ่านคอมพิวเตอร์ไปสู่ผู้ใช้โปรแกรม

กิดานันท์ มลิทอง (2539 : 232) ให้ความหมายของคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียไว้ว่า คือวิธีการที่ใช้คอมพิวเตอร์เป็นฐานในการเสนอสารสนเทศ โดยการใช้สื่อมากกว่าหนึ่งอย่างในการเสนอ เช่น ภาพกราฟิก ข้อความ และเสียง โดยเน้นถึงการโต้ตอบระหว่างผู้ใช้และสื่อด้วย

วีรศักดิ์ วิทวัสกุล (2534 : 154) ให้ความหมายของคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียไว้ว่า คือการใช้คอมพิวเตอร์ในการควบคุมอุปกรณ์ทางอิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นจอภาพ เครื่องเล่น วีดิโอดีสก์ แผ่นซีดีรอม เครื่องสังเคราะห์เสียง และอุปกรณ์อื่นๆ เข้าด้วยกัน เพื่อใช้ในการนำเสนอข้อมูล (Present Action) การสอน การฝึกอบรม (Training) การแสดงข่าวสาร (Information Broadcast) หรือเป็นสื่อทางด้านอื่นๆ

บุญศิริ สุวรรณเพชร (2539 : 83) ให้ความหมายของคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียไว้ว่า หมายถึง การรวมอุปกรณ์ประกอบภายนอกที่จำเป็นเข้าด้วยกัน เพื่อสร้างเนื้อเรื่อง (Text) รูปภาพ (Graphics) ภาพวีดิทัศน์ (Video) และเสียง (Audio) ให้ประสานสัมพันธ์กันโดยใช้ซีดี - รอม (CD - ROM) และซอฟต์แวร์อื่นๆ

ประพัฒน์ อุทัยภาส (2535 : 259) ได้กล่าวถึงคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียว่า คือเทคโนโลยีใหม่ในการผสมผสานเอาตัวหนังสือ รูปภาพที่เคลื่อนไหวได้ และเสียงเข้าด้วยกัน ทำให้ข่าวสารที่เผยแพร่ออกมาดูน่าชม นอกจากนี้ยังทำให้การใช้คอมพิวเตอร์เป็นไปอย่างสนุกสนาน และมีขอบเขตกว้างขวางขึ้น

สุกัญญา ทองรักษ์ (2539 : 31) ได้ให้ความหมายของคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียว่า หมายถึงการนำ คอมพิวเตอร์มาควบคุมสื่อต่างๆ เพื่อให้ทำงานร่วมกันในลักษณะของการผสมผสานอย่างเป็นระบบ โดยรวบรวมการทำงานของเสียง (Sound) ภาพเคลื่อนไหว (Animation) ภาพนิ่ง (Still Image) ไฮเปอร์เท็กซ์ (Hypertext) และวิดีโอ (Video) มาเชื่อมต่อเข้าด้วยกัน

พรทิพย์ อัจจิมารังษี (2536 : 21) กล่าวว่า คอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย แปลตรงตัวคือสื่อหลายสื่อเข้ามาผสมผสานกัน วิธีผสมผสานสื่อหลายสื่อ นั้น อาจทำได้หลายวิธี โดยอาศัยคอมพิวเตอร์เป็นตัวจัดการให้ มีการประยุกต์ใช้งานอย่างกว้างขวาง เช่น ระบบโต้ตอบโดยใช้ซีดี (CDI - CD Interactive) การใช้คอมพิวเตอร์ช่วยงานผลิตวิดีโอ หรือเพิ่มเติมแก้ไข หลังจากบันทึกภาพ การแสดง ภาพเคลื่อนไหว ฯลฯ

เกษแก้ว ศิริบูรณ์ พงษ์มณี จันทรานูตร และสิริยา ยังกิจจา (2538 : 8) กล่าวว่า คอมพิวเตอร์มัลติมีเดียคือ การนำภาพและเสียงเข้ามานำเสนอให้มีความสัมพันธ์กัน และเป็นไปในทางเดียวกัน โดยมีการโต้ตอบกันระหว่างระบบและผู้ใช้งาน

สุรวุฒิ สุชินโรจน์ (2533 : 20) ได้ให้ความหมายคำว่า "คอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย" คือ การใช้คอมพิวเตอร์เป็นสื่อ ในลักษณะโทรทัศน์และคอมพิวเตอร์ในเวลาเดียวกัน สามารถควบคุมการแสดงภาพบนจอและเสียง ขณะเดียวกันก็ยอมรับคำสั่งจากผู้ใช้ เหมือนการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์โดยทั่วไป

จากความหมายดังกล่าวข้างต้นจึงสรุปได้ว่า คอมพิวเตอร์มัลติมีเดียหมายถึง สื่อประสมที่อาศัยความสามารถของคอมพิวเตอร์ ในการจัดการกับข้อมูลภาพ เสียง และข้อความในลักษณะต่างกัน โดยจัดให้ผู้ใช้สามารถโต้ตอบกับคอมพิวเตอร์ได้

ประวัติของคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย

กำเนิดของสื่อมัลติมีเดีย นั้น ก่อนที่จะมีโปรแกรมมัลติมีเดีย เดิมทีมีโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่เรียกว่า CAI (Computer Assisted Instruction) เกิดขึ้นก่อน โดยเป็นโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนธรรมดา ไม่เน้นภาพ เสียง หรือภาพเคลื่อนไหว ต่อมาวงการศึกษาได้นำคอมพิวเตอร์มาใช้ฝึกอบรมบุคลากร เพื่อให้เรียนรู้วิธีการทำงาน การใช้ เครื่องมือ เครื่องจักร หรืออื่นๆ จึงเปลี่ยนมาใช้คำว่าซีบีที. (Computer Base & Training) และบางประเทศก็ใช้คำว่า ซีบีแอล. (Computer Base & Learning) คือการเรียนรู้โดยเรียนจากโปรแกรมที่ออกแบบไว้บนจอคอมพิวเตอร์ (พรวิไล เลิศวิชา. 2540 : 5)

การนำซีบีที. มาใช้ในการฝึกอบรม ก่อให้เกิดผลดีในแง่ของการลดอันตรายที่อาจเกิดขึ้นได้ เช่น เมื่อเกิดความผิดพลาดในการทดลองกับเครื่องจักรจริง ๆ รวมไปถึงลดค่าใช้จ่ายจากความเสียหายของเครื่องจักร โดยเฉพาะเครื่องจักรขนาดใหญ่ นอกจากนี้ การนำคอมพิวเตอร์มาใช้ทางด้านการฝึกอบรม ยังช่วยลดความเบื่อหน่ายได้อีกด้วย ผลิตภัณฑ์ที่ออกแบบขึ้นมาเพื่อทำเป็นซีบีที. ได้แก่ ไอบีเอ็ม อินโฟ วินโดวส์ (IBM Info Windows) และโซนี่ วิวส์ (Sony Views) เป็นต้น การพัฒนาซอฟต์แวร์มัลติมีเดียในยุคแรก ๆ มีประสิทธิภาพ ไม่สูงนัก ทำให้การแสดงผลอื่นๆ ไม่น่าพอใจ ไม่เหมาะจะใช้เป็น "สื่อ" สำหรับการเรียนรู้ ต่อมาในกลางทศวรรษ 1990 มีการค้นพบวิธีการนำเอาสื่อหลากหลาย คือ เสียง ภาพกราฟฟิก ภาพเคลื่อนไหว ดนตรี เพลง มาใช้ร่วมกับโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ทำให้เกิดโปรแกรมที่มีความสนุกสนาน น่าตื่นเต้น เข้าใจ น่าติดตาม

โปรแกรมคอมพิวเตอร์ทั้งสองแบบ เป็นโปรแกรมที่ใช้หลายสื่อผสมผสานกัน อันเป็นที่มาของคำว่า "โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย" นั่นเอง

คุณค่าของคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย

การพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียบนซีดี - รอม เป็นสื่อที่มีข้อได้เปรียบสื่ออื่น ๆ มากมายหลายประการ คือ (กิดานันท์ มลิทอง. 2539 : 3 - 4)

1. ความจุข้อมูลของซีดี - รอม ซีดี - รอมแผ่นหนึ่งสามารถบรรจุข้อมูลได้มากที่สุดถึง 650 เมกกะไบต์ เปรียบเทียบได้กับจำนวนใดจำนวนหนึ่งของสิ่งเหล่านี้ ได้แก่ หนังสือ 250,000 หน้า หรือข้อความในกระดาษพิมพ์ดีดจำนวน 300,000 แผ่น หรือหนังสือสารานุกรม 1 ชุด จำนวน 24 เล่ม หรือภาพสี 5,000 ภาพ หรือเท่ากับข้อมูลในแผ่นฟลอปปี ดิสก์ (Floppy disk) ขนาด 1.4 เมกกะไบต์ 460 แผ่น หรือในฮาร์ดดิสก์ (Harddisk) ขนาด 20 เมกกะไบต์ ถึง 34 ชุด

2. บันทึกข้อมูลได้นานาประเภท เนื่องจากการบันทึกข้อมูลอยู่ในลักษณะของดิจิทัล (Digital encoding) จึงทำให้สามารถบันทึกข้อมูลในลักษณะตัวอักษร ภาพถ่ายสีและขาวดำ ภาพเคลื่อนไหว ภาพกราฟฟิก เสียงพูด และเสียงดนตรีได้อย่างมีคุณภาพ

3. การสืบค้นฉับไว การค้นหาข้อมูลอยู่ในลักษณะ "เข้าถึงโดยสุ่ม" (Random access) ซึ่งเป็นการเข้าถึงข้อมูลโดยใช้เวลาในการค้นหาได้รวดเร็วเท่ากันหมด ไม่ว่าข้อมูลนั้นจะอยู่ในที่ใดของแผ่น ตามปกติแล้วจะใช้เวลาในการค้นหาเพียง 1 วินาทีเท่านั้น จึงทำให้การค้นหาสะดวกรวดเร็ว และถูกต้องแม่นยำกว่าสื่อประเภทอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อเปรียบเทียบกับวีดิทัศน์ หรือเทปเสียง ที่ต้องมีการเดินหน้า หรือถอยหลังเทปเพื่อค้นหาข้อมูล

4. มาตรฐานสากล แผ่นซีดี - รอม อยู่ในรูปแบบมาตรฐาน มีขนาดเดียวกันหมด จึงทำให้สามารถใช้กับหน่วยขับ ซีดี - รอม หรือเครื่องเล่นซีดี - รอมทั่วไปได้เหมือนกัน

5. ราคาไม่แพง จากความนิยมใช้ซีดี - รอม ในปัจจุบัน จึงทำให้การผลิตแผ่นและเครื่องเล่นจำนวนมากมีต้นทุนที่ต่ำลง แผ่นและเครื่องเล่นซีดี - รอมทุกวันนี้ จึงมีราคาลดลงมากจนสามารถนำมาใช้กันอย่างแพร่หลายทั่วไป

6. อายุการใช้งานนาน กล่าวกันว่าแผ่นซีดี - รอม จะมีอายุใช้งานทนทานได้นานตลอดไปชั่วอายุ โดยที่แผ่นไม่ฉีกขาดและไม่มีรอยขีดข่วนหรือรอยร้าว เนื่องจากใช้แสงเลเซอร์ในการอ่านข้อมูล ถึงแม้จะมีคราบสกปรกจากรอยนิ้วมือหรือฝุ่นละออง ก็สามารถล้างทำความสะอาดได้ แต่บางทีกล่าวว่า แผ่นซีดี - รอม จะมีอายุเพียง 10-15 ปีเท่านั้น เนื่องจากความสกปรก และความร้อนชื้นต่างๆ จะทำลายแผ่นให้เสื่อมสภาพได้

7. ความคงทนของข้อมูล เป็นสื่อที่ไม่กระทบกระเทือนต่อสนามแม่เหล็ก จึงทำให้ข้อมูลยังคงที่ตลอดไป และที่สำคัญคือไม่ติดไวรัส เนื่องจากไม่สามารถเขียนทับได้

8. ความประหยัด เมื่อเปรียบเทียบขนาดเนื้อที่การบันทึกข้อมูลระหว่างแผ่นซีดี - รอม กับแผ่น Floppy disk แล้ว จะเห็นได้ว่าซีดี - รอม หนึ่งแผ่น สามารถบรรจุข้อมูลได้มากกว่าแผ่นฟลอปปี ดิสก์หลายร้อยเท่า จึงทำให้ประหยัดเงิน

9. ความสะดวก เนื่องจากเป็นแผ่นที่มีขนาดเล็ก จึงทำให้ไม่เปลืองเนื้อที่ในการจัดเก็บ สามารถพกพาไปใช้ในที่ต่างๆ ได้โดยสะดวก และส่งต่อไปยังผู้อื่นได้ง่ายโดยทางไปรษณีย์

สิทธิพร ลิ้มบริบูรณ์ (2538 : 42) กล่าวถึงข้อดีของการนำซีดี - รอม ไปใช้สำหรับ Multimedia Application ไว้ดังนี้

1. ประหยัด (Less Expensive)

ใช้แผ่นดิสก์เพียงแผ่นเดียว แทนระบบหลาย แผ่น (Multiple Floppies) โดยไม่จำเป็นต้อง Load ข้อมูลลง Hard Disk

2. สะดวก (Convenience)

2.1 สามารถอินสตอลล์ (Install) จากแผ่นซีดีเพียงแผ่นเดียว แทนการอินสตอลล์จากแผ่นฟลอปปี ดิสก์ หลาย ๆ แผ่น

2.2 มีขนาดกระทัดรัด (Compact) สะดวกต่อการใช้และง่ายต่อการจัดเก็บ

2.3 สามารถจัดส่งทางไปรษณีย์ได้

3. ป้องกันข้อมูลถูกทำลายเนื่องจากถูกลบโดยไม่ตั้งใจ

4. มีศักยภาพสูง

มีหน่วยความจำขนาดใหญ่ เพียงพอสำหรับมัลติมีเดีย ซึ่งประกอบด้วยเสียงภาพ ภาพนิ่ง และภาพเคลื่อนไหว

5. ใช้ระบบต่อต้านการติดไวรัส (Virus Resistant)

จากคุณค่าของมัลติมีเดียบนซีดี - รอม ดังที่กล่าวมา สรุปได้ว่ามัลติมีเดียบนซีดี - รอม เป็นสื่อที่ได้เปรียบสื่อประเภทอื่นๆ อย่างมาก ทั้งในด้านการจัดการข้อมูล ความจุของข้อมูล ความคงทนของข้อมูล ความสะดวกรวดเร็วในการเข้าถึงข้อมูล รวมทั้งยังสามารถโต้ตอบกับผู้ใช้ข้อมูลได้โดยตรง

อุปกรณ์ที่ใช้ในการพัฒนาคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย

อุปกรณ์ที่ใช้ในการพัฒนาคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย มีดังนี้

1. ฮาร์ดแวร์

บริษัทไมโครซอฟท์ ซึ่งเป็นบริษัทชั้นนำที่ผลิตและจำหน่ายโปรแกรมระบบปฏิบัติการ (MS DOS) ได้ร่วมกับบริษัทอื่นๆ กำหนดมาตรฐานของเครื่องคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคล ที่เหมาะจะใช้งาน พัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียว่าควรมีความสามารถขั้นต่ำ ดังนี้ (ครรชิต มาลัยวงศ์. 2536 : 76 - 77)

1. ใช้ไมโครโพรเซสเซอร์ 80386 SX ที่ใช้สัญญาณนาฬิกา 20 เมกกะเฮิร์ต (MHZ)
2. ใช้หน่วยความจำขนาด 4 เมกกะไบท์ (Mbyte)
3. มีฮาร์ดดิสก์อย่างต่ำ 40 เมกกะไบท์ (Mbyte)
4. มีเครื่องขับแผ่นซีดี - รอม ขนาดความจุ 600 เมกกะไบท์ (Mbyte) และมีความเร็ว

ในการส่งข้อมูล 150 กิกะไบท์ (Kbyte) ต่อวินาที

ข้อกำหนดอย่างต่ำของอุปกรณ์คอมพิวเตอร์มัลติมีเดียข้างต้นนี้เรียกว่า เครื่องคอมพิวเตอร์พีซีระบบมัลติมีเดีย (MPC) สอดคล้องกับเครื่องคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคล ที่ใช้ไมโครโพรเซสเซอร์ตระกูลอินเทล

นอกจากนี้ยังมีไมโครคอมพิวเตอร์อีกกลุ่มหนึ่งซึ่งมีความสามารถเท่าเทียมกับเครื่องคอมพิวเตอร์พีซีระบบมัลติมีเดีย แต่ใช้ไมโครโพรเซสเซอร์ตระกูลโมโตโรล่า นั่นคือเครื่องคอมพิวเตอร์แมคอินทอชของบริษัทแอปเปิลคอมพิวเตอร์ ซึ่งมีหลายแบบหลายรุ่น เครื่องแมคอินทอชนี้ ความจริงเป็นเครื่องที่บุกเบิกใช้งานระบบคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียมาก่อนเครื่องคอมพิวเตอร์พีซี ระบบมัลติมีเดีย แต่ฐานจำนวนเครื่องมีน้อยกว่ามาก

2. ซอฟต์แวร์

สิ่งที่สำคัญที่สุด ในการพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียที่ขาดเสียไม่ได้ก็คือซอฟต์แวร์ ซึ่งในปัจจุบัน มีซอฟต์แวร์สำหรับพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียให้เลือกใช้หลายตัว โดยควรเป็นซอฟต์แวร์ที่มีความสามารถ ดังนี้ (วีรศักดิ์ วิทวัสกุล. 2534 : 156 - 157)

การจัดการกับข้อความและกราฟฟิค เป็นส่วนที่จัดว่าง่ายที่สุด ที่ซอฟต์แวร์ส่วนใหญ่สามารถทำได้ แต่จุดที่สำคัญคือ ความละเอียดและจำนวนสีของภาพที่ออกมาว่ามีคุณภาพเพียงใด

การทำภาพเคลื่อนไหว ตั้งแต่อย่างง่ายไปจนถึงแบบที่มีความซับซ้อนสูง คุณลักษณะนี้จะเป็นตัววัดความสามารถของโปรแกรมได้เป็นอย่างดี

การจัดเก็บเสียง และการแสดงเสียง ข้อมูลเสียงที่ได้รับมาจากไมโครโฟน เทปคอมแพคดิสก์ ซึ่งข้อมูลเหล่านี้อยู่ในรูปของสัญญาณอนาล็อก ดังนั้นจึงต้องมีกระบวนการเปลี่ยนสัญญาณอนาล็อกเป็นดิจิตอลเพื่อจัดเก็บในฮาร์ดดิสก์ต่อไป ซอฟต์แวร์บางตัวยังสามารถสนับสนุนการติดต่อกับเครื่องดนตรีได้

การจัดเก็บภาพจากทีวี ปัญหาสำคัญของการจัดเก็บภาพก็คือความไม่เหมือนกันของระบบการแสดงผลภาพของทีวีและจอมอนิเตอร์ เช่น ในสหรัฐใช้มาตรฐานของเอ็นทีเอสซี (NTSC) เป็นต้น

การแสดงผลภาพเคลื่อนไหว โดยการแสดงผลภาพนิ่งหลายๆ ภาพต่อเนื่องกันตามลำดับ ปัญหาอยู่ที่ว่า ถ้าโปรแกรมไม่มีความสามารถในการลดขนาดของข้อมูลก่อนการจัดเก็บแล้ว จะเป็น

การเปลี่ยนแปลงความจุของฮาร์ดดิสก์มาก ตลอดจนฐานข้อมูลสำหรับเก็บข้อมูลขนาดใหญ่จะกลายเป็นสิ่งที่จำเป็นมาก

การติดต่อกับวีดิโอดีสก์แผ่นวีดิโอดีสก์เป็นแผ่นที่มีความจุสูงมากแผ่นขนาด 12 นิ้ว แต่ละแผ่นสามารถจุสัญญาณภาพเคลื่อนไหว ที่มีความละเอียดสูงได้นานเป็นชั่วโมง พร้อมกับยังมีเนื้อที่สำหรับใช้เก็บเสียงต่างหากอีก 2 ช่องด้วย ข้อเสียอยู่ที่ถ้าแผ่นวีดิโอดีสก์เป็นแบบเอ็นทีเอสซี จะไม่สามารถนำมาแสดงบนจอเครื่องคอมพิวเตอร์ธรรมดาได้

โดยทั่วไป เราสามารถดัดแปลงเครื่องคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคลธรรมดา ให้เป็นเครื่องที่ทำงานด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย ด้วยการเพิ่มอุปกรณ์สำหรับใช้กับสื่อบางประเภท เช่น เพิ่มแผ่นวงจรควบคุมเสียง เพิ่มเครื่องขับแผ่นซีดี - รอม และอื่น ๆ

การพัฒนาและหาประสิทธิภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย

มีขั้นตอนในการดำเนินงาน ดังต่อไปนี้ (สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พระนครเหนือ. 2537 : 56 - 60)

1. กำหนดเป้าหมายในการพัฒนาบทเรียน

การกำหนดวัตถุประสงค์ในการพัฒนาบทเรียน เป็นสิ่งสำคัญที่จะควบคุมให้การสร้างโปรแกรมเป็นไปตามวัตถุประสงค์ และใช้งานได้อย่างมีประสิทธิภาพตามที่ต้องการ การกำหนดเป้าหมายในการพัฒนาบทเรียน จะต้องพิจารณาดังนี้

- 1.1 หัวข้อของงานที่จะนำมาพัฒนาโปรแกรม
- 1.2 วัตถุประสงค์ที่ต้องการ
- 1.3 ผู้ใช้กลุ่มเป้าหมาย
- 1.4 ผลที่คาดว่าจะได้รับจากการใช้โปรแกรม

2. การวิเคราะห์เนื้อหา

ขั้นตอนนี้ถือว่าสำคัญที่สุด ที่จะทำให้การสื่อความหมายด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียบรรลุตามวัตถุประสงค์ และสอดคล้องกับความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย ก่อนที่จะนำไปสร้างเป็นโปรแกรมนำเสนอต่อไป ในขั้นตอนนี้จะต้องพิจารณาถึงสิ่งต่างๆ ดังนี้

- 2.1 ขอบเขตและรายละเอียดของเนื้อหาที่จะนำเสนอตามวัตถุประสงค์
- 2.2 วิธีการนำเสนอเนื้อหา
- 2.3 ระยะเวลาการนำเสนอเนื้อหา
- 2.4 การเลือกสื่อที่สอดคล้องตามวัตถุประสงค์
- 2.5 วิธีการติดต่อระหว่างโปรแกรมกับผู้ใช้ตามหลักการสื่อความหมาย
- 2.6 วิธีการตรวจปรับเนื้อหา
- 2.7 การเสริมแรงและสร้างสรรค์บรรยากาศร่วม
- 2.8 วิธีการประเมินผล

3. การเขียนสตอรี่บอร์ด (Storyboard) ดำเนินเรื่อง

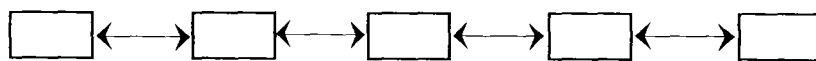
เมื่อได้รายละเอียดเนื้อหาตามขั้นตอนต่าง ๆ ตามวัตถุประสงค์ และตามความต้องการของกลุ่มเป้าหมายที่กำหนดไว้แล้ว จำเป็นต้องเขียนสคริปต์ (Script) หรือสตอรี่บอร์ด เพื่อ

กำหนดแนวทางการดำเนินเรื่อง ของเนื้อหาที่จะนำเสนอตามเป้าหมาย การเขียนสคริปต์ที่มีขั้นตอนดังนี้

3.1 การสร้างไฟล์ชาร์ต (Flow Chart)

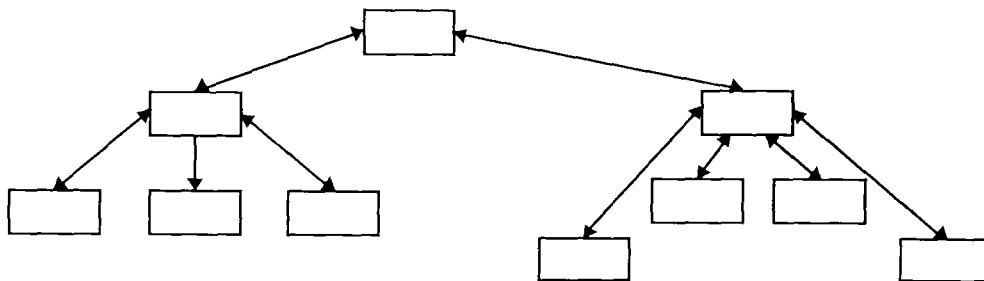
ไฟล์ชาร์ต มีความจำเป็นในการควบคุม หรือกำหนดขั้นตอนการทำงานของโปรแกรม การสร้างไฟล์ชาร์ต จะมีความสัมพันธ์กับวิธีการออกแบบ จะให้บทเรียนมีการทำงานเป็นแบบใด บุณยชาติ ทัพพิกรณ์ (2538. 33 - 34) กล่าวถึงรูปแบบการสร้างไฟล์ชาร์ต เพื่อพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียไว้ 4 รูปแบบ ดังนี้

3.1.1 แบบเชิงเส้น (Linear) ผู้ใช้เดินไปตามเส้นทางอย่างเป็นลำดับจากกรอบหนึ่ง ไปยังกรอบหนึ่ง จากสารสนเทศหนึ่งไปอีกสารสนเทศหนึ่ง ดังภาพประกอบ

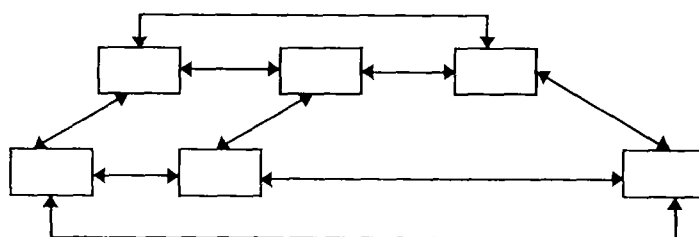
ภาพประกอบที่ 2 ผังโครงสร้างปฏิสัมพันธ์แบบเชิงเส้น

3.1.2 แบบลำดับชั้น (Hierarchical) ผู้ใช้เดินไปตามเส้นทาง ที่แยกแขนงออกตามธรรมชาติของเนื้อหา มีลักษณะผัง ดังภาพประกอบ

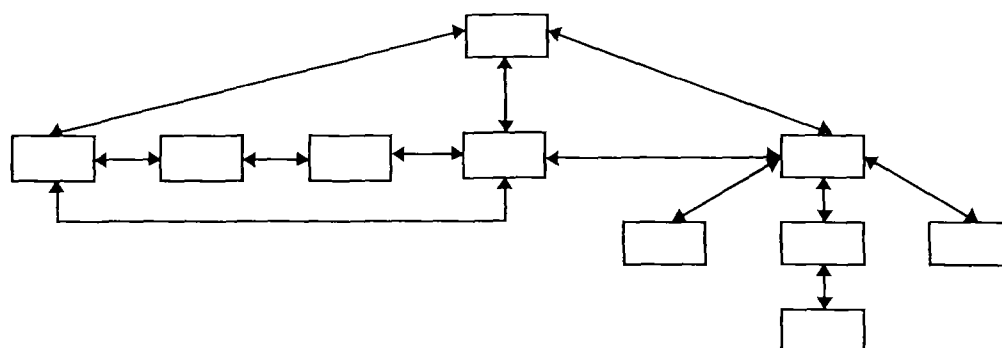
ภาพประกอบที่ .3 ผังโครงสร้างปฏิสัมพันธ์แบบลำดับชั้น

3.1.3 แบบไม่เป็นเชิงเส้น (Nonlinear) ผู้ใช้เดินไปตามเส้นทางต่าง ๆ อย่างอิสระ ไม่กำหนดขอบเขตของเส้นทาง มีลักษณะผัง ดังภาพประกอบ

ภาพประกอบที่ 4 ผังโครงสร้างปฏิสัมพันธ์แบบไม่เป็นเชิงเส้น

3.1.4 แบบประสม (Composite) ผู้ใช้สามารถไปตามเส้นทางต่าง ๆ อย่างอิสระ แต่ในบาง ครั้งอาจไปในลักษณะเชิงเส้นตรง หรือแยกแขนงไปตามลำดับเนื้อหา มีลักษณะผัง ดังภาพ ประกอบ

ภาพประกอบที่ 5 ผังโครงสร้างปฏิสัมพันธ์แบบประสม

3.2 การจัดทำสตอรี่บอร์ด

คือการนำไฟล์ชาร์ต มาแจกแจงรายละเอียดว่าส่วนนี้ ประกอบด้วยภาพ ข้อความ ภาพเคลื่อนไหว มีเสียงหรือเพลงประกอบหรือไม่ และมีการเรียงลำดับการทำงานอย่างไร มีการวางหน้าจอย่างไร รวมทั้งการกำหนดแหล่งข้อมูล เช่น ภาพและเสียงว่าได้มาอย่างไร จากแหล่ง ไหน

4. การจัดเตรียมข้อมูลสำหรับสตอรี่บอร์ด

ข้อมูลที่ใส่ลงไปในสตอรี่บอร์ด อาจมีทั้งภาพ เสียง ข้อความ ภาพเคลื่อนไหว (Animation) หรืออื่น ๆ ซึ่งจะต้องมีการจัดเตรียมก่อนที่จะนำไปใส่ในโปรแกรม มีรายละเอียดที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

4.1 การจัดเตรียมภาพประกอบสำหรับโปรแกรม

ข้อมูลต่างๆ อาจจะมาจากการวาดด้วยโปรแกรมกราฟิก (Graphic Editor) เช่น โปรแกรมพีซี เพนท์ บรัช (PC Paint Brush) หรืออื่น ๆ เป็นต้น ซึ่งโปรแกรมแต่ละตัวก็มีความสามารถแตกต่างกัน ดังนั้น อาจต้องมีการใช้โปรแกรมหลายตัวช่วยกัน การทำงานภายใต้ “ระบบ ไมโครซอฟท์ วินโดวส์ (Microsoft Windows)” ทำให้สามารถเปลี่ยนข้อมูลกันได้โดยง่าย นอกจากนี้ อาจจะนำเข้ามาจากแหล่งอื่น เช่น การสแกน (Scan) จากหนังสือหรือวารสารด้วยการ ใช้เครื่องสแกนเนอร์ (Scanner) หรืออาจนำมาจากกล้องถ่ายวิดีโอ ในกรณีนี้จะต้องมีการดัดพิเศษ ที่ทำหน้าที่จับสัญญาณวิดีโอเข้ามาในเครื่องคอมพิวเตอร์ เรียกว่าการดัดวิดีโอ แคปเจอร์ (Video Capture) ด้วยวิธีนี้จะทำให้สามารถนำภาพต่างๆเข้ามาใช้ในโปรแกรมได้อย่างมากมาย

4.2 การจัดเตรียมเสียง

การบันทึกเสียงเข้ามาในเครื่องคอมพิวเตอร์นั้น เครื่องคอมพิวเตอร์จะต้องมีการ์ด การ์ด (Sound Card) การ์ดนี้มีความจำเป็น ทั้งในการบันทึกเสียงที่มีการแปลงสัญญาณเสียงเป็น ข้อมูลคอมพิวเตอร์ และทำงานในทางตรงกันข้าม เมื่อโปรแกรมเรียกใช้แฟ้มเสียง ที่จะให้ออกลำโพง ในโปรแกรมไมโครซอฟท์ วินโดวส์ (Microsoft Windows) ซึ่งเป็นมัลติมีเดีย ก็มี โปรแกรมซาวด์ เรคคอร์ดเดอร์ (Sound Recorder) สำหรับเล่น (Playback) เสียงที่บันทึกไปแล้ว และเก็บเป็น

เพิ่มข้อมูลเพื่อให้เรียกใช้ โดยสามารถกำหนดเวลา เพื่อให้สัมพันธ์กับการแสดงภาพ ในการนำเสนอเสียงไปใช้ บางครั้งอาจใช้วิธีให้โปรแกรมควบคุมเครื่องเล่นซีดี สัมพันธ์กับเนื้อเรื่องก็ได้

4.3 ข้อมูลที่เป็นข้อความ อาจจะป้อนลงไปโปรแกรมโดยตรง หรือบางโปรแกรมสามารถอ่านข้อมูลจากเท็กซ์ ไฟล์ (Text File) เข้าไปใช้งานได้

5. การสร้างโปรแกรม

การสร้างโปรแกรม เป็นขั้นตอนที่รวบรวมเอาสิ่งต่าง ๆ ที่จัดเตรียมไว้ ไม่ว่าจะเป็น ภาพ ข้อความ เสียง และภาพเคลื่อนไหวมารวมกันให้เกิดเป็นโปรแกรมขึ้นมา ด้วยโปรแกรมการสร้างคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย โดยมีการจัดเรียงลำดับการทำงานตามโฟลว์ชาร์ตที่ออกแบบไว้ และกำหนดรายละเอียด เช่นการทำเทคนิคพิเศษ (Special Effect) ตามที่กำหนดไว้ในสตอรี่บอร์ด

6. การทดสอบโปรแกรม

การทดสอบโปรแกรม มีวัตถุประสงค์คือ เพื่อทดลองว่ามีเนื้อหาสมบูรณ์ตามสตอรี่บอร์ดหรือไม่ ทดสอบเพื่อหาข้อผิดพลาดของโปรแกรม (Bug) ในตอนพัฒนาโปรแกรม ผู้สร้างมักจะมีการทดสอบการทำงานของโปรแกรมอยู่แล้ว แต่เป็นการทดสอบทีละส่วนในระหว่างการพัฒนา จึงต้องมีการทดสอบทุกส่วนอีกครั้ง เพื่อดูการทำงานที่สัมพันธ์กันของแต่ละหน่วย ส่วนการทดสอบกับผู้ใช้เป็นการทดสอบครั้งสุดท้าย เพื่อดูปัญหาที่จะเกิดขึ้นเมื่อกระจายไปยังผู้ใช้ เป็นการทดสอบการทำงานของโปรแกรม ประสิทธิภาพของโปรแกรม และทดสอบผลของการใช้โปรแกรม ว่าได้บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้หรือไม่ ในการทดสอบแต่ละขั้นตอน เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นก็จะกลับไปแก้ไข อาจเป็นการแก้โปรแกรม แก้สคริปต์ แก้สตอรี่บอร์ด ในบางส่วนที่พบว่ามีปัญหา เมื่อแก้ไขเสร็จแล้ว ก็จะมีการทดสอบเช่นเดิมจนกว่าปัญหาจะหมดไป

7. การจัดทำเอกสารประกอบโปรแกรม

เอกสารประกอบโปรแกรม เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการปรับปรุงแก้ไขโปรแกรมในอนาคต เอกสารนี้จะรวมถึงโฟลว์ชาร์ตและสตอรี่บอร์ด การทำเอกสารที่ดี ชัดเจน จะทำให้การบำรุงรักษา การแก้ปัญหาโปรแกรมทำได้อย่างรวดเร็ว

8. การเตรียมโปรแกรมสำหรับผู้ใช้

เมื่อผ่านการทดสอบ ก็ถึงขั้นตอนที่จะส่งโปรแกรมไปยังผู้ใช้ ว่าจะดำเนินการอย่างไร จะใส่ในแผ่นดิสก์หรือใช้มีเดียชนิดใด จะมีการย่อขนาดโปรแกรมก่อนหรือไม่ จะต้องมีโปรแกรมสำหรับการติดตั้งซอฟต์แวร์หรือไม่

9. การจัดทำคู่มือการใช้โปรแกรม

โปรแกรมโดยทั่วไป จะต้องมีคู่มือประกอบการใช้ที่ผู้ใช้งานไปศึกษาเพื่อหัดใช้โปรแกรม ถ้าในการออกแบบโปรแกรม มีการออกแบบระบบให้ความช่วยเหลือที่มีประสิทธิภาพ จะช่วยลดภาระในการทำคู่มือลงมาก โปรแกรมที่เป็นมัลติมีเดียมีข้อได้เปรียบในส่วนของคำแนะนำ และฝึกใช้โปรแกรม ทั้งนี้เพราะมีทั้ง ภาพ เสียง และภาพเคลื่อนไหว อย่างไรก็ตามก็ จำเป็นต้องมีคู่มือในการติดตั้งและเรียกใช้โปรแกรมเป็นอย่างน้อย

งานวิจัยเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย

ปัจจุบันมีงานวิจัยเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียมากมาย ทั้งที่เป็นงานวิจัยในประเทศและต่างประเทศ ดังเช่น

1. งานวิจัยในประเทศ

ทวีศักดิ์ บุญเกิด (2538 : 9) จัดทำสื่อประสมคอมพิวเตอร์ เพื่อพัฒนามาจากผลงานวิจัยเรื่องเฟิร์นที่พบในประเทศไทย ในรูปของแผ่นซีดี โดยผู้ให้สามารถเลือกเรียนในส่วนต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นภาพ ข้อความ หรือเสียงได้ตามต้องการ สื่อประสมคอมพิวเตอร์นี้ เป็นตำราเรื่องเฟิร์นที่พบในประเทศไทยฉบับภาษาอังกฤษ ประกอบด้วยภาพเฟิร์นชนิดต่าง ๆ โดยเฉพาะเฟิร์นที่ค้นพบใหม่ และเฟิร์นที่หายาก ตลอดจนมีการทำดรรชนีในลักษณะต่าง ๆ เพื่อสะดวกในการศึกษา

เดือนใจ โกศลกุล (2538 : 6) จัดทำสื่อคอมพิวเตอร์เรื่อง “ป่าไม้ในประเทศไทย” เพื่อรวบรวมความรู้เกี่ยวกับป่าชนิดต่าง ๆ ของประเทศไทย โดยสรุปเนื้อหาโดยรวมเกี่ยวกับป่าไม้ และมีรายละเอียดเรื่องบริเวณที่พบ นิเวศวิทยา สภาพภูมิอากาศ สภาพภูมิประเทศและดิน ลักษณะของดิน ลักษณะของพืชพันธุ์ ลักษณะเรือนยอด ความหนาแน่น และลักษณะต้นไม้ พืชเด่น พืชรอง พืชชั้นล่าง ตอนท้ายของบทเรียน มีแบบทดสอบและประเมินผลสำหรับผู้เรียน

นภดล วรรณาคม (2538 : 14) จัดทำสื่อประสมคอมพิวเตอร์ เพื่อพัฒนาตำราเรื่องภาพกับสิ่งพิมพ์ ซึ่งใช้สอนในวิชาที่เกี่ยวกับการถ่ายภาพ ในคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในรูปแบบของโปรแกรมคอมพิวเตอร์ประกอบการสอน โปรแกรมเป็นการผสมผสานระหว่าง Animation ต่าง ๆ และดนตรีประกอบ เพื่อช่วยในการอธิบายบทเรียนให้ชัดเจน และน่าสนใจยิ่งขึ้น ผู้เรียนสามารถทบทวนบทเรียนได้ด้วยตนเอง

สมปรารถนา วงศ์บุญหนัก (2540 : บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเพื่อพัฒนานวัตกรรมการเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยการสอนแบบมัลติมีเดีย สำหรับการสอนวิชาฟิสิกส์ เรื่อง “ ปรากฏการณ์คลื่น ” โดยผู้วิจัยได้นำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยแบ่งการดำเนินการเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 เป็นการพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ตอนที่ 2 เป็นการนำบทเรียนที่พัฒนาไปทดลองสอนกับนักเรียน 2 โรงเรียน คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนมัธยมวัดดุสิตดาราม จำนวน 36 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนจุฬารามราชวิทยาลัย ลพบุรี จำนวน 60 คน ผลปรากฏว่าบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบมัลติมีเดียมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 และผลการนำบทเรียนไปทดลองสอนกับนักเรียนทั้ง 2 โรงเรียน มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนทุกด้าน แต่เมื่อเปรียบเทียบกับนักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการเรียนแบบกลุ่มร่วมมือ กับการเรียนแบบรายบุคคล พบว่า นักเรียนโรงเรียนวัดดุสิตดาราม ที่เรียนด้วยรูปแบบการเรียนแบบกลุ่มร่วมมือ มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าการเรียนแบบรายบุคคล ด้านความรู้รวบยอดทางวิทยาศาสตร์ และด้านทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ส่วนในค่านิยมทางวิทยาศาสตร์ไม่แตกต่างกัน ส่วนนักเรียนโรงเรียนจุฬารามราชวิทยาลัย ที่เรียนด้วยรูปแบบการเรียนแบบกลุ่มร่วมมือ มีคะแนนไม่แตกต่างจากนักเรียนที่เรียนด้วยการเรียนแบบรายบุคคลในทุกด้าน

บรรพต สุวรรณประเสริฐ และประทีป ตรีรัตนโอภาส (2537 : 42 - 43) ได้ทำการวิจัยการผลิตรายการมัลติมีเดียเพื่อใช้สอนคณิตศาสตร์ ผลการวิจัยปรากฏ ดังนี้

1. ผู้ทดลองใช้รู้สึกชอบโปรแกรมมัลติมีเดียเพื่อใช้สอนหลักคณิตศาสตร์ 86 % และไม่ชอบ 14 %
2. ผู้ทดลองใช้รู้สึกชอบโปรแกรมมัลติมีเดียเพื่อใช้สอนหลักคณิตศาสตร์ เพราะช่วยให้ผู้เรียนสามารถทำแบบฝึกหัดได้ดี 79 % ไม่ชอบ 21 %
3. ผู้ทดลองใช้รู้สึกว่าตนได้เรียนรู้วิธีการใหม่ ๆ จากโปรแกรมมัลติมีเดียเพื่อใช้สอนหลักคณิตศาสตร์ 80 % และไม่เห็นด้วยกับความรู้สึกลี้ 20 %
4. ผู้ทดลองใช้รู้สึกว่าโปรแกรมมัลติมีเดียเพื่อใช้สอนหลักคณิตศาสตร์ ช่วยให้เข้าใจเนื้อหาคณิตศาสตร์ดีขึ้น 84 % และผู้ทดลองใช้ไม่มีความรู้สึกนี้ 16 %
5. ผู้ทดลองใช้รู้สึกว่าโปรแกรมมัลติมีเดียเพื่อสอนคณิตศาสตร์เป็นเรื่องสำคัญ และเป็นเรื่องจำเป็นที่รายวิชาต่าง ๆ ควรผลิตโปรแกรมเช่นนี้สอนในรายวิชานั้น 86 % และผู้ทดลองใช้ไม่เห็นด้วยกับความรู้สึกนี้ 12 %

มนต์ชัย เทียนทอง (2539 : ค - ง) ได้ทำการวิจัยพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนระบบมัลติมีเดียสำหรับฝึกอบบรมครู-อาจารย์ และนักฝึกอบบรม ในการสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน โดยใช้โปรแกรมออดิเตอร์ โปรแกรมพลาซันแนล เวอร์ชัน 2 (Authorware Professional Version 2.0) ซึ่งผู้วิจัยได้นำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจากสถานศึกษา และสถานประกอบการ จำนวน 20 คน และสอบถามความคิดเห็นภายหลังสิ้นสุดการใช้บทเรียน ซึ่งมีความยาว 42 ชั่วโมง รวมทั้งสอบถามความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนจำนวน 8 คน หลังจากทดลองใช้บทเรียนเป็นเวลา 1 สัปดาห์ ผลการวิจัยปรากฏว่า บทเรียนที่สร้างขึ้น มีประสิทธิภาพ 88.23 และผู้ใช้งานสามารถสร้างบทเรียนได้มีประสิทธิภาพ 72.09 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ผู้ใช้บทเรียนและผู้เชี่ยวชาญ มีความคิดเห็นต่อบทเรียนในระดับดี

2. งานวิจัยต่างประเทศ

ยัง (Young. 1997 : 2985) ทำการวิจัยทดสอบความเข้าใจโปรแกรมซีดี - รอม ที่ใช้มัลติมีเดียเพื่อการสอนวิชาคณิตศาสตร์เบื้องต้น สำหรับอาจารย์ เพื่อใช้ทดสอบนักเรียนก่อนการสอน และสำหรับเตรียมการสอน พบว่า ผลของการใช้ภาพเคลื่อนไหว ตัวอักษร สามารถอธิบายให้เป็นที่เข้าใจ และช่วยในการจำเพิ่มทักษะในวิชาคณิตศาสตร์ได้ เป็นสื่อชนิดที่เหมาะสมสำหรับนำมาเป็นอุปกรณ์ช่วยในการเรียนการสอน

เลวาคอว (Levacov. 1994 : 940) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับการสังเกตความเข้าใจในโปรแกรมการสอน โดยใช้ซีดี - รอม การวิจัยนี้พบว่า สถานการณ์ในการเรียนเป็นที่เชื่อถือได้ ผู้เรียนสามารถเลือกที่จะเรียนในส่วนที่ตนต้องการซีดี - รอม ชุดนี้เป็นสื่อที่เป็นประโยชน์ ช่วยเพิ่มความรู้ เหมาะสำหรับการศึกษารูปแบบการเรียน โดยผู้วิจัยได้สร้างการรูปแบบการเรียนที่แตกต่างกัน และข้อมูลในรูปแบบการเรียนที่ต่างกัน ขึ้นอยู่กับความต้องการ สถานการณ์และประสบการณ์การใช้คอมพิวเตอร์ที่แตกต่างกัน

เมเยอร์ (Meyer. 1997 : 2919) ได้วิเคราะห์ข้อความในรายวิชาการเรียนภาษาที่คัดเลือกมาจากบางกลุ่มการเรียน โดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน เป็นการแนะนำสำหรับครูผู้สอนภาษาต่างประเทศผลการวิจัยนี้เป็นการพัฒนาเครื่องมือที่ได้ปรับปรุงเป็นผลสำเร็จ เพื่อการวิเคราะห์ข้อความสำหรับโปรแกรมการสอนภาษาที่สมบูรณ์

คลาค (Clark. 1995 : 133) ได้ทำการวิจัยการใช้โปรแกรมมัลติมีเดียปฏิสัมพันธ์เป็นเครื่องมือสังเกตการพัฒนาวิชาชีพของครู ผลการวิจัยปรากฏว่า ครูที่ใช้โปรแกรมมัลติมีเดียปฏิสัมพันธ์เป็นเครื่องมือสังเกตการพัฒนาวิชาชีพครู มีความสามารถในการจดจำ สามารถที่จะพิสูจน์และอธิบายได้มากกว่าครูที่ใช้คู่มือมาตรฐานวิชาชีพทางการสอน

ออร์มาน (Orman. 1996 : 3877) ได้ทำการวิจัยผลของการพัฒนาและส่งเสริมความสัมพันธ์ด้านสื่อแบบผสมผสานทางคอมพิวเตอร์ กับเจตคติและความสำเร็จของผู้เริ่มฝึกหัดแชกโซโฟน ซึ่งกำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 44 คน โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มควบคุม 24 คน และกลุ่มทดลอง 20 คน นักเรียนในกลุ่มทดลองจะทำการฝึกซ้อมกับวงดนตรีที่เคยฝึกประจำ วันละ 8-15 นาที และฝึกโดยใช้คอมพิวเตอร์คราวละ 12-15 นาทีต่อวัน ขณะที่ทดลองมีการบันทึกวิดีโอการแสดง เมื่อเสร็จสิ้นการเรียน นักเรียนทุกคนกรอกแบบสอบถาม ผู้ควบคุมวงก็ได้รับการสอบถามเช่นกัน ผลปรากฏว่า นักเรียนในกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการเรียนจากสื่อแบบผสมผสานทางคอมพิวเตอร์ มีความรู้ความเข้าใจสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ทั้งผู้ควบคุมวงและนักเรียนได้ชี้ให้เห็นถึงการตอบสนองของคอมพิวเตอร์ว่า การใช้สื่อแบบผสมผสานที่เหมาะสม จะมีประโยชน์ต่อการศึกษายังยิ่ง

จึงอาจสรุปได้ว่า งานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ แสดงให้เห็นว่าการเรียนรู้โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย สามารถพัฒนาผู้ศึกษาให้มีความรู้ความสามารถเพิ่มขึ้น และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน ไม่เบื่อหน่าย และส่งผลให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

หอภาพยนตร์แห่งชาติ

เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับหอภาพยนตร์ในเรื่องต่าง ๆ มีดังนี้

ความหมายของหอภาพยนตร์แห่งชาติ

หอภาพยนตร์หมายถึง สถาบันหรือหน่วยงานจัดเก็บภาพยนตร์ ซึ่งทำหน้าที่เป็นจุดหมายเหตุให้กับการภาพยนตร์และเป็นทั้งพิพิธภัณฑ์ ทำหน้าที่จัดแสดงภาพยนตร์ ในฐานะเป็นงานศิลปะอย่างหนึ่ง นอกจากนี้ยังเป็นศูนย์วัฒนธรรม ซึ่งทำหน้าที่จัดกิจกรรมซึ่งส่งเสริม หรือสนับสนุนการเคลื่อนไหวและพัฒนาการทางวัฒนธรรมภาพยนตร์โดยส่วนรวม (ศรีนประภา คินดี. 2537 : 5)

หอภาพยนตร์แห่งชาติ หมายถึง หอจุดหมายเหตุภาพยนตร์ ทำหน้าที่เป็นหอสมุดซึ่งเก็บฟิล์มภาพยนตร์เทนหนังสือ เก็บเอกสารสำคัญทางประวัติศาสตร์และการค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับภาพยนตร์ และเป็นพิพิธภัณฑ์ซึ่งเก็บรักษา และจัดแสดงภาพยนตร์ และวัตถุอุปกรณ์อันเกี่ยวกับภาพยนตร์ (นพดล ทิพย์สิงห์. 2532 : 1)

หอภาพยนตร์แห่งชาติ หมายถึง หอฟิล์มจัดเก็บงานที่เป็นฟิล์มภาพยนตร์ ได้แก่ ภาพยนตร์เรื่อง ภาพยนตร์สารคดีและภาพยนตร์ข่าว รวมทั้งเป็นห้องเอกสาร จัดเก็บเอกสาร สูจิบัตร บทภาพยนตร์และบทพากย์ แฟ้มข้อมูลต่างๆ สื่อทางเสียง และยังเป็นห้องภาพ จัดเก็บฟิล์มกระจก ฟิล์มรูป ถ่าย ภาพนิ่ง ฯลฯ (ตะวัน จันทราสกาววงศ์. 2537 : ภาคผนวก)

หอภาพยนตร์แห่งชาติของไทยหมายถึง ฝ่ายหนึ่งในกองจดหมายเหตุแห่งชาติ กรมศิลปากร ก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 7 กันยายน พ.ศ. 2527 เพื่ออนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมในสาขาภาพยนตร์ ในฐานะเอกสารจดหมายเหตุที่สมบูรณ์ที่สุด (เอ็มมา แดงสว่าง. 2536 : 2)

กล่าวโดยสรุป หอภาพยนตร์แห่งชาติจึงหมายถึง ฝ่ายหนึ่งในกองจดหมายเหตุแห่งชาติ กรมศิลปากร ทำหน้าที่เป็นเสมือนหอจดหมายเหตุ หอสมุด และพิพิธภัณฑ์ โดยจัดเก็บ อนุรักษ์ และให้บริการฟิล์มภาพยนตร์ เอกสาร และโสตทัศนูปกรณ์ในสาขาภาพยนตร์ อันเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติ

ประวัติของหอภาพยนตร์แห่งชาติ

ความคิดในการเก็บสะสมภาพยนตร์ ในฐานะที่ภาพยนตร์เป็นเครื่องมือบันทึกข้อมูลอย่างหนึ่ง โดยเฉพาะบันทึกเหตุการณ์ที่มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์นั้น เป็นความคิดที่เกิดขึ้นพร้อม ๆ กับที่ภาพยนตร์เกิดขึ้นในโลก ดังได้มีการจัดตั้งหน่วยงานสำหรับเก็บสะสมภาพยนตร์เพื่อเหตุผลนี้เป็นแห่งแรกที่กรุงโคเปนเฮเกน ประเทศเดนมาร์ก เมื่อปี พ.ศ. 2453 ต่อมาในปี พ.ศ. 2457 ขณะที่สงครามโลกครั้งแรกกำลังเริ่มต้นขึ้น ได้มีการจัดตั้งหน่วยงานสำหรับเก็บสะสมภาพยนตร์ขึ้นอีกหลายแห่ง เช่นที่พิพิธภัณฑ์ลูฟว์ กรุงปารีส ที่หอสมุดสาธารณะนิวยอร์ก

อย่างไรก็ตาม หน่วยงานจัดเก็บภาพยนตร์ที่กล่าวมานี้ ตลอดจนที่เกิดขึ้นใหม่ในอีกหลายปีต่อมา ล้วนแต่เป็นการเก็บภาพยนตร์ด้วยเหตุผลเพียงว่า ภาพยนตร์ที่จัดเก็บนั้นมีคุณค่าเป็นเอกสารทางประวัติศาสตร์และค้นคว้าวิจัยเท่านั้น

จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2478 การจัดตั้งหอจดหมายเหตุภาพยนตร์อย่างเป็นทางการเพื่อเก็บภาพยนตร์และเอกสารอื่น ๆ ซึ่งมีความสำคัญต่อวงการภาพยนตร์ได้เกิดขึ้นเป็นแห่งแรก คือหอจดหมายเหตุภาพยนตร์แห่งชาติ กรุงเบอร์ลิน ประเทศเยอรมนี ซึ่งนับเป็นหอจดหมายเหตุภาพยนตร์แห่งแรกในโลก แม้จะมีการอ้างว่าก่อนหน้านั้น 2 ปี ได้มีหอจดหมายเหตุภาพยนตร์แห่งชาติเกิดขึ้นในสวีเดนเช่นกัน แต่ระยะที่เริ่มก่อตั้งยังเป็นงานเก็บสะสมส่วนตัวของเอกชน แล้วจึงพัฒนามาเป็นของทางการในเวลาต่อมา

ในปี พ.ศ. 2478 มีการจัดตั้งหอจดหมายเหตุภาพยนตร์ที่สำคัญของโลกขึ้นอีก 2 รายคือ หอจดหมายเหตุแห่งชาติของอังกฤษ และหอสมุดภาพยนตร์ของพิพิธภัณฑ์สมัยใหม่กรุงนิวยอร์ก ปีต่อมา มีเอกชนเริ่มงานเก็บสะสมภาพยนตร์ขึ้นในประเทศฝรั่งเศส แล้วพัฒนาเป็นหอจดหมายเหตุภาพยนตร์ในเวลาต่อมา

ปี พ.ศ. 2481 บุคลากรจากหอจดหมายเหตุภาพยนตร์แห่งอังกฤษ ฝรั่งเศส และเยอรมัน ได้ร่วมกันก่อตั้งองค์การสากลสำหรับงานหอจดหมายเหตุภาพยนตร์ เรียกชื่อว่า สหพันธ์หอจดหมายเหตุภาพยนตร์ระหว่างชาติ หรือเรียกชื่อย่อว่า “ฟิแอฟ” (FIAF) เพื่อทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางความร่วมมือระหว่างหอจดหมายเหตุภาพยนตร์ในประเทศต่าง ๆ

โดยวัตถุประสงค์ในขณะนั้นคือ เพื่อการแลกเปลี่ยนข่าวสาร ความรู้ และงานสะสมระหว่างประเทศสมาชิก เพื่อวางระบบงานของหอจดหมายเหตุภาพยนตร์ทั่วโลกให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน เพื่อเร่งและสนับสนุนให้มีการจัดตั้งหอจดหมายเหตุภาพยนตร์ขึ้นในทุกประเทศ

ปัจจุบัน สหพันธ์หอจดหมายเหตุภาพยนตร์ระหว่างชาติ มีหอจดหมายเหตุภาพยนตร์ 72 ราย จาก 52 ประเทศ เป็นสมาชิก

สำหรับประเทศไทย การเก็บสะสมภาพยนตร์ในระยะแรก ทำกันอยู่ในหน่วยงานบางหน่วย เช่น หน่วยภาพยนตร์ของกรมประชาสัมพันธ์ หน่วยภาพยนตร์ของกรมอนามัย แต่เป็นการจัดเก็บในลักษณะของห้องสมุดภาพยนตร์ คือเก็บสะสมเพื่อใช้งาน หรือบริการสาธารณะ มิใช่การจัดเก็บในลักษณะของหอจดหมายเหตุ หรือพิพิธภัณฑ์ที่ทำหน้าที่จัดเก็บเพื่ออนุรักษ์ไว้เป็นมรดกถาวรของชาติ (นพดล ทิพย์สิงห์. 2532 : 185 - 187)

จนกระทั่งปี พ.ศ. 2525 มีกลุ่มนักกิจกรรมทางวัฒนธรรมของเอกชนออกมารณรงค์ เพื่อเคลื่อนไหวให้มีการอนุรักษ์ภาพยนตร์ขึ้นในประเทศไทย เป็นผลสืบเนื่องให้มีหน่วยงานในองค์การของรัฐสองสามแห่งได้จัดทำโครงการเก็บรวบรวมภาพยนตร์ขึ้นในลักษณะต่างๆ เช่น “โครงการอนุรักษ์ภาพยนตร์ในประเทศไทย” ของแผนกวิชาช่างภาพวิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพฯ วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา หรือ “โครงการห้องสมุดภาพยนตร์” ของกองผลิตโสตทัศนูปกรณ์ กรมประชาสัมพันธ์ เป็นต้น (โครงการจัดตั้งหอภาพยนตร์. 2527 : 63)

ปีพ.ศ. 2526 โครงการอนุรักษ์ภาพยนตร์ในประเทศไทยของวิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพฯ ตั้งเป็นชมรมได้สำเร็จ

ปีพ.ศ. 2527 กระทรวงศึกษาธิการโดยรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ อนุมัติให้มีการจัดตั้งหอภาพยนตร์แห่งชาติขึ้น เมื่อวันที่ 7 กันยายน พ.ศ. 2527 เป็นโครงการหนึ่งอยู่ภายใต้โครงการขยายพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ หอศิลป์ (สัมภาษณ์ โคม สุวงศ์. 2542) โดยหอภาพยนตร์แห่งชาติจะทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางในการดำเนินงาน แสวงหา เก็บสะสม และอนุรักษ์ไว้ซึ่งผลงานภาพยนตร์ทั้งเก่าและใหม่ของชาติ เป็นสถาบันเก็บสะสมและอนุรักษ์ผลงานชิ้นครูในทางสากล และภาพยนตร์ใด ๆ ของนานาชาติที่มีความสำคัญต่อการศึกษา ศิลปและวัฒนธรรมของชาติ เป็นศูนย์กลางในการดำเนินงานแสวงหา เก็บสะสมและอนุรักษ์บรรดาเอกสาร สิ่งพิมพ์ และสิ่งของต่าง ๆ อันเกี่ยวเนื่องกับภาพยนตร์ของชาติ เช่น หนังสือ เอกสาร บทภาพยนตร์ ใบปิดโฆษณา ภาพนิ่ง และแผ่นเสียง นอกจากนี้ยังเป็นสถาบันที่ดำเนินกิจกรรมในทางให้บริการแก่สาธารณชนในการค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับภาพยนตร์และดำเนินกิจกรรมต่างๆ เพื่อส่งเสริมการศึกษาศิลปวัฒนธรรม ภาพยนตร์โดยทั่วไปอีกด้วย (อำแดงจ้อน. 2527 : 12)

เมื่อเริ่มก่อตั้ง โครงการหอภาพยนตร์แห่งชาติ ขึ้นอยู่กับกองพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ โดยเหตุที่ลักษณะงานของหอภาพยนตร์แห่งชาติ มีลักษณะใกล้เคียงกับพิพิธภัณฑ์สถาน คือเก็บรวบรวมมรดกทางวัฒนธรรม สงวนรักษาให้คงสภาพ และจัดแสดงบริการแก่ประชาชน เนื่องจากภาพยนตร์จัดว่าเป็นงานศิลปแขนงหนึ่ง นอกจากนี้หอภาพยนตร์แห่งชาติยังเก็บรวบรวมวัตถุอื่นๆ นอกเหนือไปจากฟิล์มภาพยนตร์ อาทิ ใบปิด แผ่นโฆษณา เครื่องมือเครื่องใช้ที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์ และมีการทำทะเบียนวัตถุแยกประเภท จัดแสดงให้บริการค้นคว้าเช่นเดียวกับพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ แต่โดยเหตุที่ภาพยนตร์เป็นสื่อทางโสตทัศนวัสดุที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องและรวดเร็ว และยังเป็นสื่อที่ทำหน้าที่บันทึกความเปลี่ยนแปลงทางประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และความเป็นไปต่างๆ กรมศิลปากรจึงมีมติในที่ประชุม เห็นควรให้หอภาพยนตร์แห่งชาติ เป็นหน่วยงานซึ่งขึ้นอยู่กับกองจดหมายเหตุแห่งชาติ เมื่อปีพ.ศ. 2530 (ศรีนประภา คินดี. 2537 : 5 - 6)

งานของหอภาพยนตร์แห่งชาติขึ้นแรกคือ การแสวงหาและรวบรวมภาพยนตร์จากแหล่งต่าง ๆ อาทิ โรงภาพยนตร์ สายหนังตามต่างจังหวัด รวมถึงหน่วยงานต่าง ๆ ซึ่งทำหน้าที่ในการผลิตภาพยนตร์ในอดีต เช่น กองภาพยนตร์เผยแพร่ข่าว กรมรถไฟทางหลวง จากการแสวงหาทำให้ค้นพบว่า ภาพยนตร์ซึ่งมีคุณค่ายังกำลังอยู่ในสภาพทรุดโทรม พร้อมกันนี้หอภาพยนตร์แห่งชาติก็ได้แสวงหาและรวบรวมบรรดาเอกสารข้อมูลต่าง ๆ อันเกี่ยวเนื่องกับภาพยนตร์พร้อมกันด้วย

ส่วนความรู้ในการเก็บรักษา ซ่อมแซมฟิล์มภาพยนตร์ รวมทั้งความรู้ในเรื่องการจัดเก็บฟิล์มเพื่อให้คงสภาพ และการพิมพ์สำเนาฟิล์มเพื่อให้บริการหอภาพยนตร์ ได้รับความช่วยเหลือและให้คำแนะนำจากยูเนสโก และสมาชิกสหพันธ์หอภาพยนตร์นานาชาติ (สัมภาษณ์โดม สุขวงศ์. 2542)

การเก็บรวบรวมภาพยนตร์ของหอภาพยนตร์แห่งชาติดำเนินการโดยอ้างอิง “ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยงานสารบรรณ พ.ศ. 2526 ” ส่วนที่เกี่ยวกับกองจดหมายเหตุแห่งชาติ กล่าวถึง การเก็บและทำลายเอกสารของทางราชการ โดยเหตุที่ภาพยนตร์ถือเป็นเอกสารอย่างหนึ่งซึ่งใช้บันทึกเหตุการณ์ต่าง ๆ โดยจัดเป็นเอกสารจดหมายเหตุประเภทภาพยนตร์ โดยหอภาพยนตร์แห่งชาติมีนโยบายในการเก็บรวบรวมภาพยนตร์ ดังนี้

1. ภาพยนตร์ไทย ซึ่งสร้างโดยคนไทยและแสดงโดยคนไทย ทั้งที่ถ่ายทำในประเทศ และต่างประเทศ
2. ภาพยนตร์ซึ่งคนไทยแสดง และสร้างโดยผู้สร้างชาวต่างประเทศ ทั้งที่ถ่ายทำในประเทศ และต่างประเทศ
3. ภาพยนตร์ต่างประเทศ ซึ่งถ่ายทำในประเทศไทย
4. ภาพยนตร์ต่างประเทศ ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับประเทศไทย ไม่ว่าจะเป็นด้านขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรมหรือ ประวัติศาสตร์ของประเทศไทย (สัมภาษณ์โดม สุขวงศ์. 2542)

ปัจจุบัน หอภาพยนตร์แห่งชาติแยกการปฏิบัติงานออกเป็น 2 แห่ง คือที่อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ ในบริเวณหอสมุดแห่งชาติ ทำวาสกรี และที่หอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพหลโยธินซอย 5 จังหวัดนครปฐม โดยหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ ทำหน้าที่เป็นเสมือนห้องสมุดให้บริการเอกสารสนเทศ (Documentation) เกี่ยวกับภาพยนตร์และโทรทัศน์ อาทิเช่น ตำราวารสาร เอกสารใบปิด เอกสารภาพนิ่ง บทพากย์บทถ่ายทำ โดยรับผิดชอบงานทะเบียนสืบค้น งานให้บริการขอยืมเพื่อศึกษาค้นคว้าและถ่ายทำสำเนาเอกสารสิ่งพิมพ์ รวมทั้งงานกิจกรรมเกี่ยวกับภาพยนตร์และโทรทัศน์ เช่น การจัดนิทรรศการ บรรยาย สัมมนา ฯลฯ

ส่วนหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพหลโยธินซอย 5 ทำหน้าที่จัดหาและลงทะเบียนฟิล์มภาพยนตร์และโทรทัศน์ วัตถุพิพิธภัณฑ์ อาทิ กล้องถ่ายภาพยนตร์ เครื่องฉายภาพยนตร์ อุปกรณ์ประกอบฉาก ฯลฯ และทำหน้าที่เป็นเสมือนคลัง (Storage) เก็บรวบรวมฟิล์มภาพยนตร์ และเทปโทรทัศน์ ดำเนินการขึ้นทะเบียนฟิล์ม เพื่ออนุรักษ์และดูแลฟิล์มอย่างเป็นระบบ เป็นศูนย์ปฏิบัติงานด้านเทคนิคการซ่อมบูรณะ (Restoration) ฟิล์มภาพยนตร์ ให้บริการสืบค้นข้อมูล เกี่ยวกับฟิล์มภาพยนตร์และเทปโทรทัศน์ รวมทั้งให้บริการถ่ายทำสำเนาฟิล์มภาพยนตร์ และเทปโทรทัศน์

ความสำคัญและหน้าที่ของหอภาพยนตร์แห่งชาติ

มีค่านิยมทางสากลกล่าวว่า ประเทศใดก็ตามหากยังไม่มีหอจดหมายเหตุภาพยนตร์ ซึ่ง

พร้อมด้วยอุปกรณ์สมบูรณ์อย่างน้อยสักแห่งหนึ่ง ต้องนับได้ว่าประเทศนั้นยังด้อยพัฒนาทางวัฒนธรรม (นพดล ทิพย์สิงห์. 2532 : 187)

การเก็บอนุรักษ์เอกสารจดหมายเหตุภาพยนตร์และโทรทัศน์ ซึ่งถือเป็นภาพประวัติศาสตร์ อดีตของมนุษยชาติเป็นสิ่งที่จำเป็น เนื่องจาก

1. เอกสารจดหมายเหตุภาพยนตร์และโทรทัศน์ เป็นเครื่องหมายแสดงถึงเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของสังคมหนึ่ง เพราะมีคุณค่าทางการศึกษาเชิงวัฒนธรรม ศิลปะ วิทยาศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ประกอบกัน

2. เอกสารจดหมายเหตุภาพยนตร์และโทรทัศน์ เป็นหลักฐานทางประวัติศาสตร์ ที่บันทึกลักษณะเหตุการณ์ในแง่มุมต่าง ๆ แสดงถึงวัฒนธรรม ขนบประเพณี วิถีคิด ทักษะคติต่อโลกของคนรุ่นหนึ่ง ๆ

3. เอกสารจดหมายเหตุภาพยนตร์และโทรทัศน์มีบทบาทสำคัญในการสื่อสาร สร้างความเข้าใจ ระหว่างผู้คนทั่วทั้งโลก

4. เอกสารจดหมายเหตุภาพยนตร์และโทรทัศน์ เป็นสื่อที่เผยแพร่ความรู้และมุมมองของทางวัฒนธรรม ดังนั้นจึงมีความสำคัญทางการศึกษา การพัฒนาตัวบุคคลให้มีศักยภาพมากขึ้น

5. เอกสารจดหมายเหตุภาพยนตร์และโทรทัศน์ เป็นทรัพย์สินทางปัญญาที่สืบทอดวิถีชีวิตของคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง

6. เอกสารจดหมายเหตุภาพยนตร์และโทรทัศน์ เป็นสื่อที่มีอิทธิพลต่อแนวคิดของคนจำนวนมาก อาจสร้างค่านิยมหรือเป็นตัวกำหนดค่านิยมของคนในสังคม

7. เอกสารจดหมายเหตุภาพยนตร์และโทรทัศน์มีส่วนประกอบที่เสื่อมสภาพได้ง่าย จึงถือว่าเป็นหลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่อยู่ในภาวะอันตราย อาจสูญหายไปได้ (เอ็มมา แดงสว่าง. 2536 : 273)

องค์การศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (The United Nations Educational Scientific and Cultural Organization) ได้ประชุมครั้งที่ 21 ณ กรุงเบลเกรด ระหว่างวันที่ 23 กันยายน ถึง 28 ตุลาคม พ.ศ. 2523 ว่าด้วยเรื่องการป้องกันและรักษาภาพเคลื่อนไหว โดยพิจารณาถึงความสำคัญของภาพยนตร์ ดังนี้

ภาพยนตร์เป็นการแสดงออกถึงเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของกลุ่มชน และสามารถถือเป็นส่วนหนึ่งของมรดกทางวัฒนธรรม ภาพยนตร์มีรูปแบบใหม่ ๆ ของการแสดงออก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ลักษณะโครงสร้างสังคมในยุคปัจจุบัน ซึ่งสามารถสะท้อนให้เห็นวัฒนธรรมร่วมสมัยนั้น ๆ ภาพยนตร์สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการบันทึกเหตุการณ์ต่าง ๆ อันเป็นหลักฐานสำคัญยิ่ง สำหรับชนยุคใหม่ในการศึกษาประวัติศาสตร์ เรียนรู้เรื่องชีวิตความเป็นอยู่และวัฒนธรรม รวมทั้งวิวัฒนาการของจักรวาล ภาพเคลื่อนไหวนับว่ามีบทบาทในด้านการสื่อสาร และเป็นสื่อแห่งความเข้าใจกันระหว่างประชาชนชาวโลก ยิ่งไปกว่านั้นการเผยแพร่ความรู้และวัฒนธรรมสู่ชาวโลกโดยอาศัยภาพเคลื่อนไหวเป็นสื่อ ยังให้ประโยชน์ทางการศึกษา และช่วยเสริมภูมิปัญญาแก่มวลมนุษยชาติอย่างมีประสิทธิภาพ

สิ่งที่ควรคำนึงถึงคือ คุณลักษณะของภาพเคลื่อนไหว ภาพยนตร์เป็นวัตถุที่เสียหายง่าย จึงเป็นการสมควรที่จะให้อยู่ภายใต้การดูแลและรักษาเป็นพิเศษตามหลักวิชาการ เนื่องจากมีสาเหตุหลายประการที่อาจทำให้ภาพยนตร์สูญหาย หรือเสื่อมสภาพลง อย่างเช่นการขาดการดูแลที่เหมาะสม

หรือขาดความระมัดระวังในการเคลื่อนย้าย อันอาจทำให้มรดกของชาติต้องเสียหายไปอย่างน่าเสียดาย ด้วยเหตุนี้ ทางองค์การสหประชาชาติจึงได้เสนอแนะให้มีการจัดตั้งสถาบัน เพื่อให้มีหน้าที่ดูแลรักษา ภาพยนตร์โดยผู้เชี่ยวชาญ และยังได้ชักชวนให้ประเทศทั้งหลายได้เล็งเห็นความสำคัญของภาพยนตร์ โดยตั้งหลักเกณฑ์ในการเก็บรักษาภาพยนตร์เช่นเดียวกับการเก็บรักษาสมบัติทางวัฒนธรรมด้านอื่นๆ (นพดล ทิพย์สิงห์. 2532 : 192 - 194)

ด้วยเหตุผลดังกล่าว กรมศิลปากรจึงประกาศจัดตั้งหอภาพยนตร์แห่งชาติขึ้น เพื่อทำหน้าที่ เสาะแสวงหา รวบรวม จัดเก็บรักษาภาพยนตร์และโทรทัศน์ที่มีคุณค่า โดยเฉพาะภาพยนตร์ไทย และภาพยนตร์ที่เกี่ยวกับประเทศไทย ซึ่งผลิตโดยองค์กรต่างๆ ทั้งภาครัฐบาลและเอกชน ทั้งภายใน ประเทศและต่างประเทศ เพื่ออนุรักษ์ไว้ในฐานะเอกสารสำคัญ เป็นมรดกทางวัฒนธรรม อ้างอิง ประวัติศาสตร์ของชาติ และให้บริการเป็นข้อมูลสำหรับการศึกษา ค้นคว้า วิจัย และการเผยแพร่สู่สาธารณชน โดยแบ่งสายงานออกได้ดังนี้

1. งานภาพยนตร์และโทรทัศน์

รับผิดชอบดำเนินงานเสาะแสวงหาภาพยนตร์ เทปโทรทัศน์ เอกสารสิ่งพิมพ์เกี่ยวกับ ภาพยนตร์และโทรทัศน์ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ประกอบด้วยวิธีจัดซื้อ และขอแลกเปลี่ยน ขอรับบริจาค และการขอยืมเพื่อถ่ายทำสำเนา จัดทำทะเบียนภาพยนตร์และสื่อโทรทัศน์ ที่เป็นสมบัติ ของหอภาพยนตร์ ดำเนินการวิเคราะห์และประเมินคุณค่า เพื่อการพิจารณาคัดเลือกภาพยนตร์และ โทรทัศน์จดหมายเหตุ ดำเนินงานเทคนิควิชาการด้านการจัดทำเครื่องมือช่วยค้นภาพยนตร์ และ โทรทัศน์จดหมายเหตุรูปแบบต่างๆ ตามหลักวิชาการสากล ศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลต่างๆ เพื่อการจัดทำ เครื่องมือช่วยค้นที่มีประสิทธิภาพ ปฏิบัติงานบรรณานุกรมแห่งชาติด้านภาพยนตร์และโทรทัศน์ จดหมายเหตุ จัดทำวิจัยหัวข้อเกี่ยวกับข้อมูลในหอภาพยนตร์เพื่อเป็นเครื่องมือสารนิเทศ ร่วมมือและ ประสานงานกับสถาบันหอภาพยนตร์และโทรทัศน์จดหมายเหตุ ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ ในการเผยแพร่บรรณานุกรมด้านเอกสารจดหมายเหตุภาพยนตร์และโทรทัศน์ ร่วมประสานเป็นวิทยากร จัดฝึกอบรมด้านสารนิเทศภาพยนตร์และโทรทัศน์จดหมายเหตุ ประสานงานกับฝ่ายบริการในการให้ บริการตอบคำถาม

งานภาพยนตร์และโทรทัศน์มีการจัดแบ่งสายงาน ดังนี้

1.1 งานจัดหา ประเมินคุณค่า จัดหมวดหมู่ และทำเครื่องมือช่วยค้น สายที่ 1

(ภาพยนตร์บันเทิง)

1.2 งานจัดหา ประเมินคุณค่า จัดหมวดหมู่ และทำเครื่องมือช่วยค้น สายที่ 2

(ภาพยนตร์สารคดีและข่าว)

1.3 งานจัดหา ประเมินคุณค่า จัดหมวดหมู่และทำเครื่องมือช่วยค้น สายที่ 3

(โทรทัศน์)

1.4 งานจัดหา ประเมินคุณค่า จัดหมวดหมู่ และทำเครื่องมือช่วยค้น สายที่ 4

(เอกสารสิ่งพิมพ์)

1.5 งานพิพิธภัณฑ์ภาพยนตร์รับผิดชอบดำเนินงานด้านวัตถุพิพิธภัณฑ์ภาพยนตร์ ครอบ

คลุมการปฏิบัติงานจัดหาและประเมินคุณค่าวัตถุพิพิธภัณฑ์ จัดทำทะเบียนวัตถุพิพิธภัณฑ์ คลัง พิพิธภัณฑ์ จัดแสดงและงานวิชาการสืบค้นข้อมูลวัตถุพิพิธภัณฑ์

1.6 งานเทคนิคระบบคอมพิวเตอร์ รับผิดชอบวางแผนพัฒนาระบบงานเทคนิค ให้กับหอภาพยนตร์และโทรทัศน์ เพื่อศึกษาถึงความเป็นไปได้ของการนำเครื่องคอมพิวเตอร์มาปฏิบัติงาน ศึกษากระบวนการจัดทำบรรณานุกรมแห่งชาติด้วยมือ เปรียบเทียบกับระบบใหม่ที่ใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ ปฏิบัติงานร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในการจัดทำโครงสร้างฐานข้อมูล จัดหาอุปกรณ์เพื่อการใช้งานจัดพิมพ์บรรณานุกรมแห่งชาติด้านภาพยนตร์และโทรทัศน์เป็นรูปเล่ม เพื่อเผยแพร่ในประเทศและต่างประเทศ

2. งานอนุรักษ์ฟิล์มและเอกสารภาพยนตร์

มีหน้าที่รับผิดชอบงานคลัง (Storage) ภาพยนตร์โทรทัศน์และเอกสารเกี่ยวกับภาพยนตร์และโทรทัศน์เพื่อการสงวนรักษา ควบคุม ดูแลเอกสารในคลังอย่างเป็นระบบ ประกอบด้วย การกำหนดรหัสประจำฟิล์ม จัดฝึกอบรมเกี่ยวกับการอนุรักษ์ฟิล์มแก่เจ้าหน้าที่ในฝ่าย และให้ความร่วมมือ ในการจัดฝึกอบรมเทคนิคการอนุรักษ์แก่หน่วยงานต่าง ๆ แบ่งสายงานได้ ดังนี้

2.1 งานคลังภาพยนตร์และโทรทัศน์

2.2 งานคลังเอกสาร

2.3 งานบูรณะฟิล์มภาพยนตร์

2.4 งานบูรณะเอกสาร

3. งานบริการและประชาสัมพันธ์

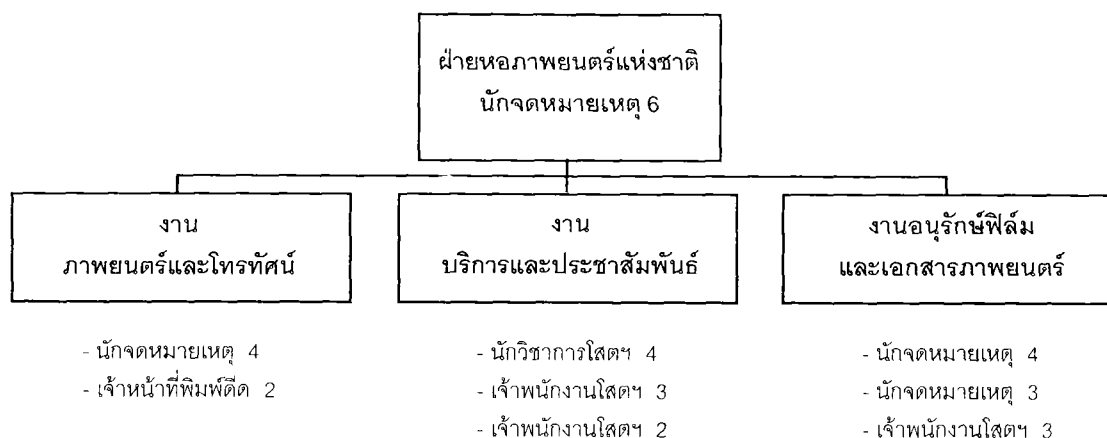
มีหน้าที่รับผิดชอบพิจารณาการขออนุญาตเข้าใช้ข้อมูลในหอภาพยนตร์ ควบคุม และแนะนำการใช้เครื่องมือช่วยค้นต่าง ๆ ดำเนินงานเรื่องลิขสิทธิ์ภาพยนตร์ที่เก็บรักษาในหอภาพยนตร์ ให้บริการใช้ข้อมูลภาพยนตร์และโทรทัศน์ พิจารณาการขอทำสำเนาฟิล์มภาพยนตร์ บริการตอบคำถามเกี่ยวกับการดำเนินงานของหอภาพยนตร์แห่งชาติ และข้อมูลเอกสารในอารักขา ประสานงานกับหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ เพื่อจัดกิจกรรม เผยแพร่ภาพยนตร์จดหมายเหตุของไทย จัดนำชมและจัดทำเอกสารและโทรทัศน์ แบ่งสายงานออกได้ดังนี้

3.1 งานบริการ

3.2 งานประชาสัมพันธ์

3.3 งานกิจกรรม

การจัดองค์กรของหอภาพยนตร์แห่งชาติ

ปัจจุบันมีเอกสารภาพยนตร์และโทรทัศน์จดหมายเหตุ รวมทั้งโสตทัศนูปกรณ์จดหมายเหตุที่หอภาพยนตร์แห่งชาติได้เก็บรวบรวมเพื่อการอนุรักษ์ไว้แล้ว ดังนี้

1. เอกสารจดหมายเหตุภาพยนตร์และโทรทัศน์

หมายถึงภาพยนตร์ซึ่งเป็นผลงานของคนไทย ตลอดจนภาพยนตร์ที่เกี่ยวข้องกับคนไทย โดยหอภาพยนตร์แห่งชาติแบ่งภาพยนตร์ที่เก็บสะสมไว้ออกเป็น 3 หมวดใหญ่ คือ

1.1 หมวดภาพยนตร์ข่าว (ประมาณ 50,000 ข่าว)

หมายถึงภาพยนตร์ข่าวซึ่งได้รับจากสถานีโทรทัศน์ ปัจจุบันหอภาพยนตร์แห่งชาติได้รับมอบภาพยนตร์ข่าวจากสถานีโทรทัศน์ 2 สถานี คือ

1.1.1 สถานีไทยทีวีสีช่อง 3 มีภาพยนตร์ข่าวที่ออกอากาศระหว่าง ปี พ.ศ. 2513 ถึงปี พ.ศ. 2523 มีการแบ่งหมวดหมู่ออกเป็นข่าวในพระราชสำนัก ข่าวบุคคล ข่าวประจำวัน ข่าวกีฬา และข่าวต่างประเทศ

1.1.2 สถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 4 (ช่อง 9 อสมท. ในปัจจุบัน) มีภาพยนตร์ข่าวที่ออกอากาศระหว่างปี พ.ศ. 2503 ถึงปี พ.ศ. 2523 เป็นภาพยนตร์สรุปข่าวในรอบสัปดาห์

1.2. หมวดภาพยนตร์สารคดี (ประมาณ 1,500 เรื่อง)

หมายถึงภาพยนตร์ใดๆก็ตาม ที่มีใช้ภาพยนตร์ข่าวตามข้อ 1 และมีใช้ภาพยนตร์เรื่องตามข้อ 3 เป็นภาพยนตร์ซึ่งหน่วยราชการ เอกชน ผลิตออกเผยแพร่ ตลอดจนถ่ายเล่นในครอบครัว ซึ่งเรียกว่า "กลุ่มหนึ่งบ้าน" การจัดหมวดหมู่มีสองแบบคือ จัดตามกลุ่มผู้มอบ เช่น กรุกรรมรถไฟหลวง กรุมรดกของไทย และกรุทวิศัคดี วิริยะศิริ ฯลฯ กับจัดตามกลุ่มครอบครัว (กลุ่มหนึ่งบ้าน) เช่น กลุ่มหนึ่งบ้านพลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ, กลุ่มหนึ่งบ้านแท้ ประกาศวุฒิสาร ฯลฯ

1.3. หมวดภาพยนตร์เรื่อง (ประมาณ 230 เรื่อง)

หมายถึงภาพยนตร์ใดๆก็ตามที่ผู้สร้างหรือผู้เผยแพร่ นำออกฉายเพื่อเก็บค่าชมตามโรงภาพยนตร์ โดยได้ผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ ของกรมตำรวจ การจัดหมวดหมู่จัดเรียงตามชื่อเรื่อง

2. เอกสารสิ่งพิมพ์จัดทำหมายเหตุเกี่ยวกับภาพยนตร์และโทรทัศน์ (ประมาณ 3,800 รายการ)

หมายถึงเอกสารสิ่งพิมพ์ที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์และโทรทัศน์ เช่น ตำราและหนังสือวารสารเกี่ยวกับภาพยนตร์ สุจิตร์ แฟ้มบุคคลสำคัญในวงการภาพยนตร์ แฟ้มเบ็ดเตล็ด (เรื่องย่อเบื้องหลังการถ่ายทำ ฯลฯ แฟ้มนักเขียน (นักเขียนบทภาพยนตร์ นักเขียนบทนวนิยาย ที่นำมาถ่ายทำเป็นภาพยนตร์) บทภาพยนตร์ บทถ่ายทำ บทพากย์ โปสเตอร์ โฉว์การ์ด

3. โสตทัศนูปกรณ์เกี่ยวกับภาพยนตร์และโทรทัศน์ (ประมาณ 587 รายการ)

หมายถึงวัสดุและอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับงานภาพยนตร์และโทรทัศน์ วัสดุภาพยนตร์ เช่น ภาพถ่ายบุคคลในวงการภาพยนตร์ แผ่นเสียง เทปวี ลูโด ฯลฯ

ส่วนอุปกรณ์ภาพยนตร์ เช่น กล้องถ่ายภาพยนตร์ เครื่องฉายภาพยนตร์ อุปกรณ์ประกอบฉาก เป็นต้น

การให้บริการของหอภาพยนตร์แห่งชาติ

ปัจจุบันหอภาพยนตร์แห่งชาติแบ่งการดำเนินงานออกเป็น 2 แห่งคือ หอภาพยนตร์แห่งชาติ พุทธมณฑลสาย 5 และหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ โดยมีหน้าที่และการให้บริการที่ต่างกัน คือ

1. หอภาพยนตร์แห่งชาติ พุทธมณฑลสาย 5

มีหน้าที่จัดหาและลงทะเบียนฟิล์มภาพยนตร์และโทรทัศน์ ซ่อมสงวนรักษาและจัดเก็บฟิล์มภาพยนตร์และโทรทัศน์ รวมทั้งโสตทัศนูปกรณ์ อันจัดเป็นวัตถุพิพจน์ภัณฑ์ ได้แก่ กล้องถ่ายภาพยนตร์ เครื่องฉายภาพยนตร์ อุปกรณ์ประกอบฉาก เป็นต้น และยังทำหน้าที่เป็นศูนย์ให้บริการค้นคว้าข้อมูล และถ่ายทำสำเนาฟิล์มภาพยนตร์และโทรทัศน์

โดยดำเนินการในส่วนงานให้บริการ ดังนี้

1.1 งานจัดทำทะเบียนบัตรประจำฟิล์มภาพยนตร์และโทรทัศน์ (Technical Data File) และบัตรรายการสืบค้นฟิล์มภาพยนตร์และโทรทัศน์ (Cataloging)

ฟิล์มที่ผ่านการประเมินคุณค่าเพื่อการจัดเก็บ จะผ่านการลงทะเบียนและให้หมายเลข ประจำฟิล์มเพื่อการควบคุมฟิล์ม และเป็นรหัสเอกสารอ้างอิงการค้นคว้าวิจัย ต้องมี การตรวจสอบสภาพฟิล์ม ลงข้อมูลที่มีความจำเป็นสำหรับการควบคุมฟิล์ม แยกฟิล์มไปจัดเก็บ และการซ่อมสงวนรักษาฟิล์ม ข้อมูลที่ต้องคำนึงถึงเป็นเบื้องต้น คือ

1.1.1 หมายเลขรหัสประจำฟิล์ม

1.1.2 ชื่อของภาพยนตร์ (ชื่อของภาพยนตร์จะปรากฏบนฟิล์ม หรือกล่องบรรจุฟิล์ม)

1.1.3 ความกว้างของฟิล์ม (8 มม. , 16 มม. , 35 มม)

1.1.4 จำนวนม้วน

1.1.5 แหล่งที่มาของเอกสาร (ฟิล์ม)

1.1.6 ข้อมูลทางเทคนิคอื่นๆ เช่น ลักษณะและชนิดของฟิล์ม (ฟิล์มสี, ฟิล์มขาวดำ, เนกาตีฟ, โพลีดีฟ, ฟิล์ม Reversal, ฟิล์มในระบบเสียง, มีแถบบันทึกเสียงต่างหาก) ฐานฟิล์ม (ในเตรต, อาซีเตรต, โพลีเอสเตอร์) สภาพฟิล์ม เช่น รอยขีดข่วน บิดโค้ง เป็นต้น

1.1.7 สถานที่เก็บฟิล์ม

ข้อมูลเหล่านี้ จะนำมาลงบัตรรายการ เพื่อให้บริการเป็นเครื่องมือสืบค้นฟิล์มภาพยนตร์และโทรทัศน์ (Data File) สำหรับเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานควบคุมฟิล์มในห้องเก็บฟิล์ม และผู้ปฏิบัติงานสงวนรักษาฟิล์ม

1.2 งานพิจารณาจัดแยกฟิล์ม

เพื่อลงทะเบียนให้หมายเลขประจำฟิล์ม หอภาพยนตร์แห่งชาติ พิจารณาโดยดูจากเนื้อหา ของภาพยนตร์เป็นหลัก โดยมีการจัดแยกฟิล์มออกเป็น 3 กลุ่มหลักคือ

1.2.1 กลุ่มภาพยนตร์ข่าว (Newsreel)

1.2.2 กลุ่มภาพยนตร์สารคดี (Documentary Film)

1.2.3 กลุ่มภาพยนตร์เรื่อง (Feature Film)

1.3 หลักการให้หมายเลขประจำฟิล์ม มีการจัดเรียงลำดับ ดังนี้

สัญลักษณ์ S ใช้ในกรณีเป็นภาพยนตร์เสียง ถ้าเป็นภาพยนตร์เงียบจะเว้นว่างไว้

สัญลักษณ์ C หมายถึงฟิล์มสี ถ้าเป็นขาวดำ จะเว้นว่างไว้

สัญลักษณ์ตัวเลข 1...2...3 (ลำดับที่ 1) แทนประเภทเนื้อหาภาพยนตร์ คือ

1	หมายถึง	ภาพยนตร์ข่าว
2	หมายถึง	ภาพยนตร์สารคดี
3	หมายถึง	ภาพยนตร์เรื่อง

สัญลักษณ์ตัวเลข 1...2...3 (ลำดับที่ 2) บอกขนาดความกว้างของฟิล์ม

1	หมายถึง	ฟิล์ม 8 มม.
2	หมายถึง	ฟิล์ม 16 มม.
3	หมายถึง	ฟิล์ม 35 มม.

สัญลักษณ์ตัวเลข 1...2...3 (ลำดับที่ 3) บอกชนิดของฟิล์มที่ได้รับมา

1	หมายถึง	ฟิล์มเนกาตีฟ
2	หมายถึง	ฟิล์มโพลีดีฟ
3	หมายถึง	ฟิล์มสำเนาฉาย (Release Print : ภาพยนตร์ก๊อปปี้สำหรับ

ฉายตามโรงภาพยนตร์)

โดยการลงเลขทะเบียนฟิล์ม ลงเป็นเลข 5 หลัก เรียงตามลำดับการลงทะเบียน (Running number)

ตัวอย่างรหัสหมายเลขประจำฟิล์ม

ในกรณีที่ เป็นภาพยนตร์เสียง แต่มีม้วนฟิล์มเส้นเสียงแยกต่างหาก ม้วนฟิล์มเส้นเสียงจะมีหมายเลขเดียวกับฟิล์มภาพยนตร์ และเติมสัญลักษณ์ S ท้ายเลขทะเบียน

ตัวอย่าง

หมายเลขฟิล์มภาพยนตร์

S C 323 - 0012

หมายเลขฟิล์มเส้นเสียง

323 - 00012 S

ระหว่างขั้นตอนการลงทะเบียนหมายเลขประจำฟิล์ม ฟิล์มจะได้รับการตรวจสอบสภาพ และซ่อมบำรุงขั้นต้น เช่น การต่อฟิล์ม เปลี่ยนกล่องบรรจุใหม่แทนกล่องบรรจุเดิมที่เป็นสนิมชำรุดเสียหาย

เมื่อลงทะเบียนฟิล์มแล้ว จะมีการลงข้อมูลในบัตรประจำฟิล์ม (Technical Data File) เพื่อเป็นแฟ้มข้อมูลในการควบคุมฟิล์มในห้องเก็บ เป็นประวัติแสดงให้เห็นการปฏิบัติงานบูรณะฟิล์ม ตลอดจนการให้บริการ

1.3 การลงรายการในบัตรประจำฟิล์ม (Technical Data File)

บัตรประจำฟิล์มที่ใช้อยู่ในหอภาพยนตร์แห่งชาติ กองจดหมายเหตุแห่งชาติ เป็นแบบฟอร์มที่ปรับมาจากแบบฟอร์มของหอภาพยนตร์ต่างประเทศ และยังคงข้อความในแบบฟอร์มเพื่อการจัดเก็บของหอภาพยนตร์คือ

- 1.3.1 บัตรสีฟ้า สำหรับกรอกข้อมูลภาพยนตร์ขาว
 - 1.3.2 บัตรสีชมพู สำหรับกรอกข้อมูลภาพยนตร์สารคดี
 - 1.3.3 บัตรสีขาว สำหรับกรอกข้อมูลภาพยนตร์เรื่อง
- รายการที่ปรากฏบนบัตรประจำฟิล์ม ประกอบด้วย
- ชื่อภาพยนตร์ (Title) ปีที่ผลิต (Year)
 - ชื่ออื่นๆ (Other Title)
 - ผู้อำนวยการสร้าง (Director)
 - บริษัทผู้สร้าง (Production Co)

- ผู้มอบ (Donor)
- วันที่มอบ (Date)
- หมายเหตุ (Remarks)
- จำนวนม้วน (No. of Reel) ความยาว (Total Length)
- ที่เก็บฟิล์ม (Location)
- รหัสฟิล์ม (Film No.)
- ลักษณะฟิล์มและระบบการถ่ายทำ (Silent, Mute, Composite, Sound only, Black & White, Tone, Colour, Mag, Full, Frame, Academy, Wide Screen, Scope, Area)
- ชื่อเรื่องรอง (Sub-Title)
- ยี่ห้อฟิล์มและปีที่ผลิตฟิล์ม (Stock, Stock Data)
- ชนิดเยื่อภาพ (Emulsion)
- ฐานฟิล์ม (Base)
- ภาษา (Language)
- บทบรรยาย (Dialogue List)
- ตารางแสดงลักษณะทางกายภาพของฟิล์มแต่ละม้วนของภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ เช่น รอยขีดขีด บิด โค้ง ฉีกขาด สภาพความเป็นกรด ฯลฯ (Physical Condition of the Copy)
- วันที่ตรวจสอบ นับจากวันเริ่มถึงวันที่ดำเนินการเสร็จ และชื่อผู้ตรวจสอบ (Data Begin, Data Complete, Examiner)
- ข้อเสนอแนะในการอนุรักษ์ (Comments on Condition)
- ตารางแสดงการขอยืมฟิล์มไปใช้งาน (อยู่ด้านหลังของบัตร)

ภายหลังการตรวจสอบสภาพฟิล์ม ลงทะเบียนให้หมายเลขประจำฟิล์ม และลงข้อมูลในบัตรประจำฟิล์มเรียบร้อยแล้ว ฟิล์มจะได้รับการจัดเก็บในห้องที่มีการควบคุมอุณหภูมิ และความชื้นตามหลักวิชาการเพื่อการอนุรักษ์ ห้องเก็บฟิล์มจะแยกระหว่างฟิล์มสี และฟิล์มขาวดำ (ฟิล์มไนเตรทแยกเก็บโดยเฉพาะ) นำฟิล์มขึ้นชั้นเรียงบนชั้นของตู้เก็บฟิล์มติดตั้งบนรางเลื่อน แบบคอมแพคตัส (Compactus)

เมื่อเรียงฟิล์มเรียบร้อยแล้ว จึงลงตำแหน่งที่เก็บฟิล์มในช่อง Location ของบัตรประจำฟิล์ม การนำฟิล์มขึ้นเรียงบนชั้นเก็บ และการกำหนดตำแหน่งที่เก็บฟิล์ม อยู่ในความรับผิดชอบและการควบคุมดูแลของเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบห้องเก็บฟิล์ม ส่วนบัตรประจำฟิล์ม (Technical Data File) เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบห้องเก็บฟิล์ม จะนำไปจัดเก็บโดยแยกบัตรตามประเภทของบัตร คือบัตรภาพยนตร์ขาว (สีฟ้า) บัตรภาพยนตร์สารคดี (สีชมพู) บัตรภาพยนตร์เรื่อง (สีขาว) บัตรแต่ละประเภทจัดเรียงตามหมายเลขฟิล์ม โดยไม่คำนึงถึงสัญลักษณ์ทางเทคนิคอื่น ๆ เช่น

บัตรสีขาว รหัสหมายเลข SC321 - 00011 จะเรียงในตู้เก็บฟิล์มสำหรับบัตรสีขาว ตามหมายเลข 1 - 00011 หมายถึง ภาพยนตร์ขาว เลขทะเบียน 00011 และเรียงตามมาด้วยหมายเลข 1 - 00012, 1 - 00013, 1 - 00014 เป็นต้น

1.5 การทำบัตรรายการเบื้องต้น (Preliminary Cataloging)

บัตรรายการซึ่งใช้เป็นบัตรค้นข้อมูลเบื้องต้น จะลงข้อมูลในบัตรขนาด 3"x5" ในการปฏิบัติงานของหอภาพยนตร์แห่งชาติ บัตรรายการนี้มี 3 สี เช่นเดียวกับบัตรประจำฟิล์ม คือ สีขาวสำหรับภาพยนตร์เรื่องสีชมพูสำหรับภาพยนตร์สารคดี และสีฟ้าสำหรับภาพยนตร์ข่าว สีเหลืองสำหรับบัตรสำเนาวิดีโอ

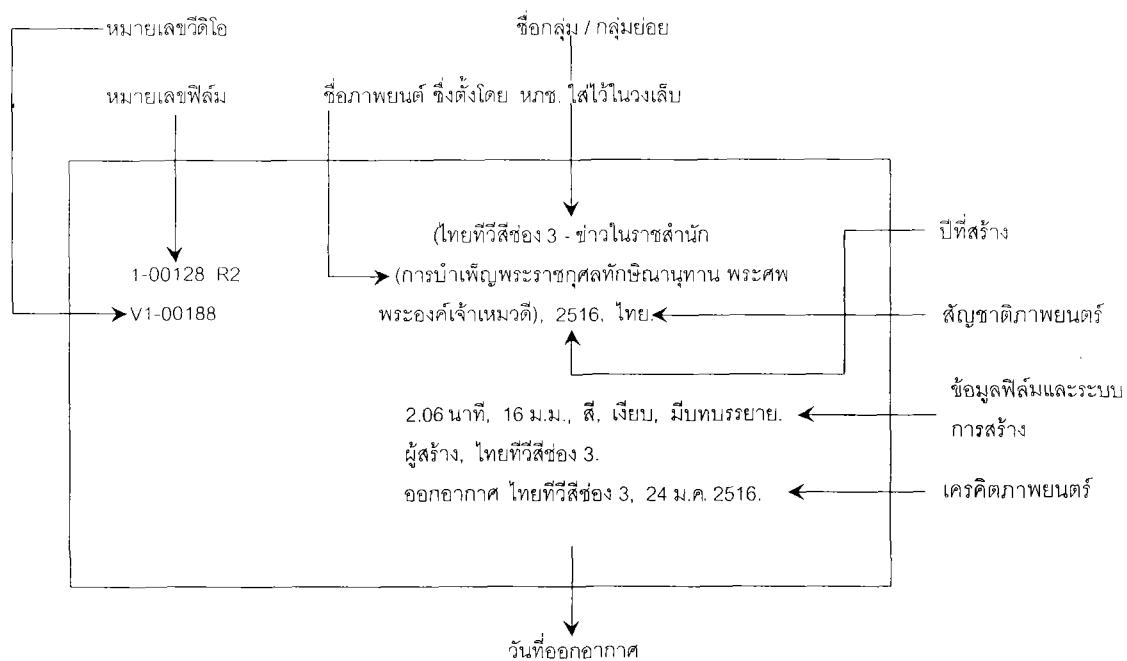
ข้อมูลที่ใช้ลงบัตรรายการแคตตาล็อกเบื้องต้น (บัตรขนาด 3"x5") ประกอบไปด้วย

- 1.5.1 หมายเลขฟิล์ม (ในกรณีถ่ายลงวิดีโอเพื่อให้บริการให้ระบุนหมายเลขวิดีโอ)
- 1.5.2 ชื่อภาพยนตร์ (สำหรับภาพยนตร์สารคดี, ภาพยนตร์ข่าว หากไม่มีชื่อเรื่อง ผู้ทำแคตตาล็อกจะตั้งชื่อเรื่องโดยใส่ไว้ในวงเล็บ)
- 1.5.3 ปีที่สร้าง
- 1.5.4 ปีที่ออกฉาย (เฉพาะภาพยนตร์เรื่อง เมื่อทราบปีที่นำออกฉาย ให้ระบุไว้ในวงเล็บหลังปีที่สร้าง เช่น สร้างเมื่อปี พ.ศ. 2480 ออกฉาย ปี พ.ศ. 2482)
- 1.5.5 วันที่ออกอากาศ และสถานีออกอากาศ (ภาพยนตร์ข่าว)
- 1.5.6 ข้อมูลเครดิตภาพยนตร์ได้แก่ ผู้สร้าง บริษัทผู้สร้าง บริษัทจัดจำหน่าย ผู้กำกับ ผู้ถ่ายภาพ ฯลฯ
- 1.5.7 สัญชาติภาพยนตร์ (ถูตามสัญชาติผู้สร้าง)
- 1.5.8 ข้อมูลฟิล์มและระบบการสร้าง ได้แก่ ความยาวเป็นนาที ฟิล์มสี ฟิล์มขาวดำ ฟิล์มเนกาตีฟ ฟิล์มโพสิตีฟ ก๊อปปี้ Release Print ขนาดฟิล์ม 8 มม., 16 มม, 35 มม. ภาพยนตร์เสียง ภาพยนตร์เสียง ระบบเสียง เป็นต้น
- 1.5.9 ผู้แสดงนำ (เฉพาะภาพยนตร์เรื่อง)
- 1.5.10 ในกรณีมีเอกสารแนบมากับฟิล์ม เช่น บทพากย์ บทบรรยาย ให้ระบุไว้ท้ายส่วนของข้อมูลฟิล์มและระบบการสร้าง

1.6 การเรียงบัตรรายการภาพยนตร์ข่าว

1.6.1 จัดแยกบัตรรายการตามกลุ่มโดยดูที่แหล่งกำเนิดของเอกสาร (Provenance) คือ พิจารณาสถานีออกอากาศเป็นสำคัญ เช่น กลุ่มข่าวไทยทีวีช่อง 4, ข่าวไทยทีวีช่อง 3, ข่าวไทยทีวีช่อง 7, ข่าวไทยทีวีช่อง 9 เป็นต้น และอาจพิจารณาแยกกลุ่มย่อย ตามประเภทข่าวของสถานีนั้น ๆ เช่น ข่าวประจำวัน, ข่าวต่างประเทศ, ข่าวอาชญากรรม, ข่าวในราชสำนัก เป็นต้น

1.6.2 บัตรรายการในแต่ละกลุ่ม กลุ่มย่อย จัดเรียงตามวันที่ออกอากาศ

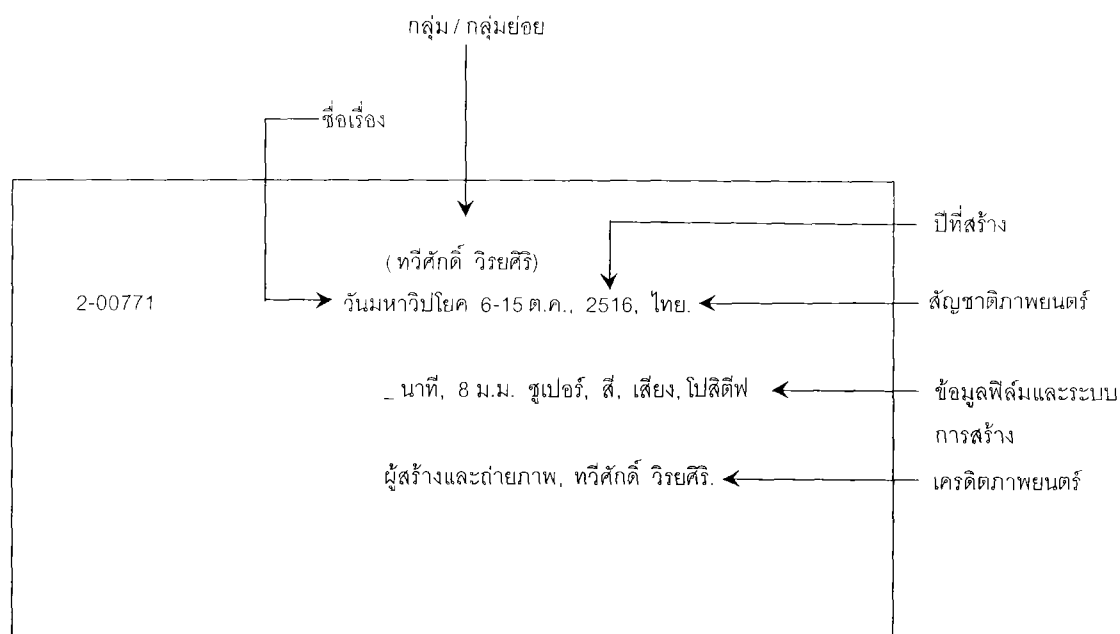

ภาพประกอบที่ 7 บัตรรายการภาพยนตร์ข่าว (บัตร 3" x 5" สีฟ้า)

1.7 การเรียงบัตรรายการภาพยนตร์สารคดี

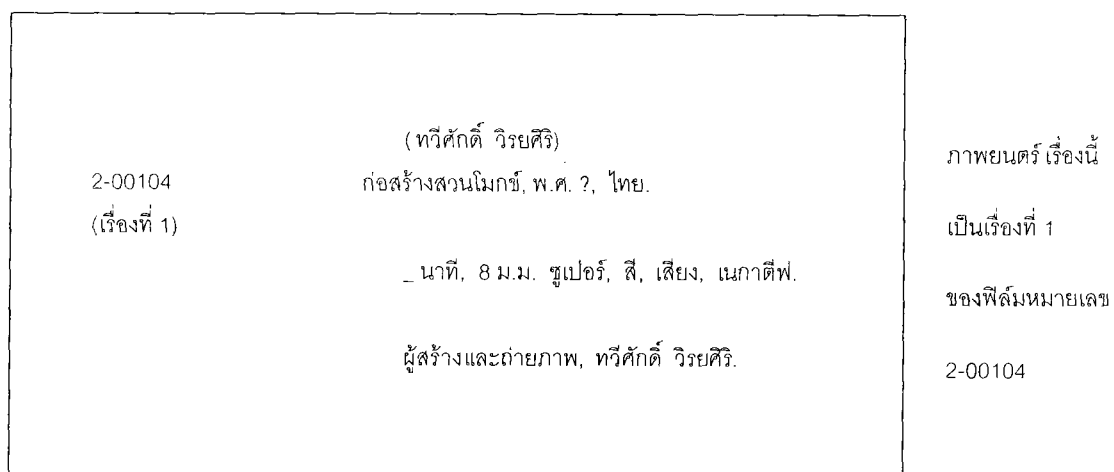
1.7.1 จัดแยกบัตรออกเป็นกลุ่มต่างๆ โดยดูที่แหล่งกำเนิดเอกสาร (Provenance) เป็นสำคัญ เช่น ภาพยนตร์สร้างโดยกรมศิลปากร, ภาพยนตร์สร้างโดยสำนักข่าวสารอเมริกัน, ภาพยนตร์สร้างโดยการรถไฟแห่งประเทศไทย, ภาพยนตร์ส่วนพระองค์กรมพระกำแพงเพชรอัครโยธิน, ภาพยนตร์ส่วนบุคคลนายทวิศักดิ์ วิริยะศิริ, ภาพยนตร์ส่วนบุคคล พล.อ.อ. หะริน หงสกุล เป็นต้น

1.7.2 บัตรรายการแต่ละกลุ่ม จัดเรียงตามชื่อภาพยนตร์ เรียงตามลำดับอักษร ก - ฮ, A - Z ภายในอักษรชุดเดียวกัน เรียงตามลำดับ พยัญชนะ, สระ ตามแบบพจนานุกรม

ภาพประกอบที่ 8 บัตรรายการภาพยนตร์สารคดี (บัตร 3"x5" สีชมพู)

ในกรณีฟิล์ม 1 ม้วน ประกอบด้วยภาพยนตร์หลายเรื่อง จะลงข้อมูลแยกตามบัตรเรื่อง เช่น

ภาพประกอบที่ 9 บัตรรายการภาพยนตร์สารคดี แยกตามบัตรเรื่อง : เรื่องที่ 1

2-00104 (เรื่องที่ 2)	(ทวีศักดิ์ วิริยะศิริ) กรุงธนบุรี, พ.ศ. 2, ไทย. _ นาที, 8 ม.ม. ซูเปอร์, ซี, เสียง, เนกาดิฟ. ผู้สร้างและถ่ายภาพ, ทวีศักดิ์ วิริยะศิริ.	ภาพยนตร์ เรื่องนี้ เป็นเรื่องที่ 2 ของฟิล์มหมายเลข 2-00104
----------------------------------	--	---

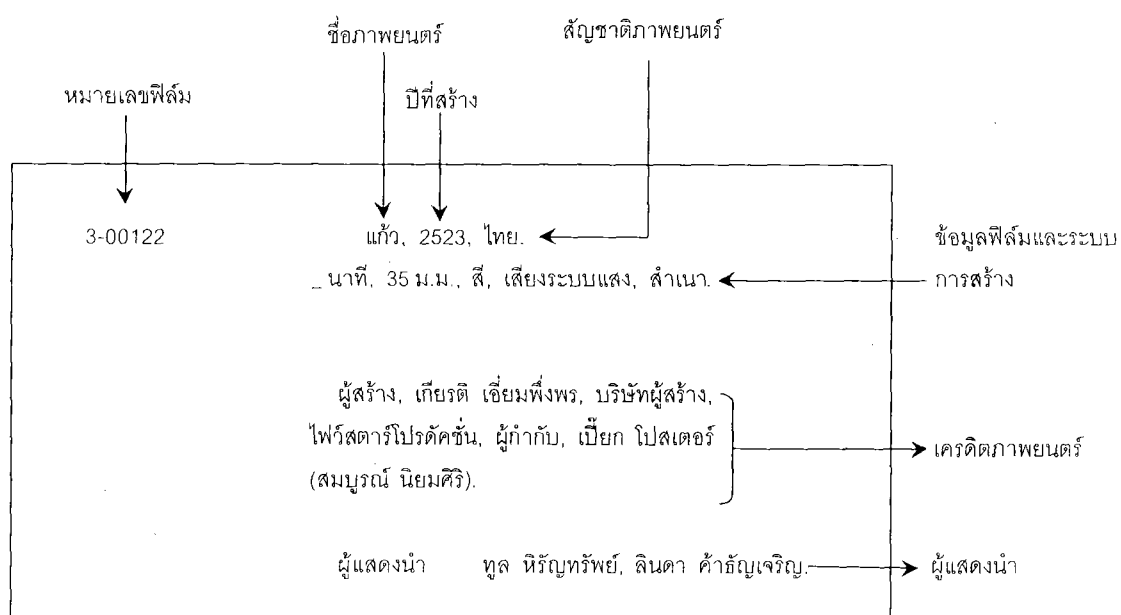
ภาพประกอบที่ 10 บัตรรายการภาพยนตร์สารคดี แยกตามบัตรเรื่อง : เรื่องที่ 2

1.8 การเรียงบัตรภาพยนตร์เรื่อง

1.8.1 จัดเรียงบัตรรายการตามชื่อภาพยนตร์ เรียงตามลำดับอักษร ก-ฮ, A-Z

1.8.2 ภายในหมวดอักษรเดียวกัน เรียงลำดับพยัญชนะ, สระ ตามแบบ

พจนานุกรม

ภาพประกอบที่ 11 บัตรรายการภาพยนตร์เรื่อง (บัตร 3"x5" สีขาว)

1.9 การลงรายการในบัตรสำเนาวิดีโอ (บัตรสีเหลือง)

ในกรณีที่มีการถ่ายทำสำเนาวิดีโอของฟิล์มแต่ละรายการไว้ จะมีการลงรายการในบัตรสีเหลือง และให้รหัสหมายเลขเหมือนกับรหัสหมายเลขประจำฟิล์ม แต่จะใช้สัญลักษณ์ V (Video) ไว้ด้านหน้า

ตัวอย่าง

หมายเลขบัตรประจำฟิล์มภาพยนตร์ เรื่องแก้ว

3 - 00122

หมายเลขบัตรสำเนาวิดีโอเรื่องแก้ว

V 3 - 00122

1.10 บัตรรายการสาระสังเขป (Cataloging)

คือการทำบัตรรายการที่ให้รายละเอียดเพิ่มมากกว่าบัตรรายการเบื้องต้น ทั้งข้อมูลที่เป็นประวัติของภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ และมีสาระสังเขปของเนื้อหาภาพยนตร์ด้วย การจัดทำสาระสังเขปภาพยนตร์ต้องใช้เวลาและความระมัดระวังตลอดเวลา เพื่อให้การบรรยายตรงตามความเป็นจริง และชี้ให้เห็นความเป็นไปที่ปรากฏบนฟิล์มให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ บางครั้งต้องใช้ข้อมูลชั้นรองอื่นๆ เช่น บทบรรยาย บทความเกี่ยวกับภาพยนตร์ประกอบอ้างอิงด้วย

บัตรรายการสาระสังเขป เป็นบัตรขนาด 5"x8" แบ่งเป็น 3 สีเช่นกัน คือ บัตรสีฟ้า สำหรับ ข้อมูลข่าว บัตรสีชมพูสำหรับข้อมูลภาพยนตร์สารคดี และบัตรสีขาวสำหรับภาพยนตร์เรื่อง โดยมีวิธีการในการเขียนคำบรรยาย 2 แบบคือ

1.10.1 แบบเล่าเรื่อง (Narrative Method) โดยใช้กับภาพยนตร์เรื่อง เพื่อบรรยายให้เห็นพลอต (Plot) เรื่องชัดเจน

1.10.2 แบบพรรณนาโวหาร (Descriptive Method) ใช้กับภาพยนตร์สารคดีและภาพยนตร์ข่าว เพื่อบรรยายเหตุการณ์ที่ปรากฏด้วยถ้อยคำกระชับ

ส่วนการเรียงบัตรสาระสังเขป (บัตรรายการหลัก) จัดเรียงตามชื่อภาพยนตร์ เรียงตามอักษร ก - ฮ, A - Z คละกันไประหว่างภาพยนตร์ข่าว ภาพยนตร์สารคดีและภาพยนตร์เรื่อง โดยไม่จำเป็นต้องจัดแยกกลุ่ม เช่นการเรียงบัตรรายการหลัก เพราะมีวัตถุประสงค์ที่การควบคุมให้รายละเอียดเนื้อหาภาพยนตร์ทุกเรื่อง ที่เก็บรักษาในหอภาพยนตร์

และในแต่ละกลุ่มอักษร จัดเรียงตามลำดับพยัญชนะ, สระ ตามแบบพจนานุกรม

3 - 00308

อย่าลืมฉัน, พ.ศ. ?, ไทย

- นาทิ, 35 ม.ม., สี, เสียง, ภาษาไทย

สุริยงค์และเขมชาติเป็นคู่รักกัน เขมชาติบอกรักสุริยงค์ขณะไปเที่ยวป่า โดยได้มอบแหวนให้สุริยงค์เป็นเครื่องหมายว่า “อย่าลืมฉัน” ต่อมาสุริยงค์ได้แต่งงานกับนายธนากร มีลูกติดสองคน ชื่อไก่อกับไข้ เขมชาติโกรธสุริยงค์มาก จึงพยายามสร้างฐานะจนร่ำรวย มีบริษัทเป็นของตนเอง นายธนากรได้เสียชีวิตลง ทำให้สุริยงค์ต้องรับภาระเลี้ยงดูเด็กทั้งสอง สุริยงค์ไปสมัครงานเป็นเลขานุการที่บริษัทของเขมชาติ ซึ่งในขณะนั้นเขมชาติไปต่างประเทศ เมื่อเขมชาติกลับมาพบว่าเลขานูใหม่ของเขาคือสุริยงค์ จึงไล่สุริยงค์ออกจากงาน แต่แล้วเปลี่ยนใจให้ทำงานต่อ ขณะเดียวกันเขมชาติได้เกล้งทำเป็นหลงรักเพื่อนชื่อเกนหลง เพื่อให้สุริยงค์หึงหวง เกนหลงได้ชวนเขมชาติและสุริยงค์ไปชายหาดทะเลพร้อมไก่อกับไข้ ที่ชายหาด สุริยงค์ลืมแหวนที่เขมชาติเคยมอบให้ไว้ที่โต๊ะ เขมชาติพบแหวนจึงนำไปคืนสุริยงค์ และปรับความเข้าใจกัน ต่อมา

(ต่อแผ่น 2)

สุริยงค์รู้ความจริงว่าการไปเที่ยวทะเลเป็นแผนการของเขมชาติ สุริยงค์โกรธมาก เขมชาติตามไปหาสุริยงค์ที่บ้าน กลับเห็นภาพของสุริยงค์ออกจากบ้านพร้อมกับเอื้อ (บุตรชายนายธนากร สามีผู้ถึงแก่กรรมไปแล้วของสุริยงค์) จึงได้ฝากจดหมายต่อว่าสุริยงค์ สุริยงค์เสียใจมาก จึงหนีไปชายหาด เขมชาติไปพบเกนหลงที่บ้าน และพบกับเอื้อ เอื้อทราบเรื่องเรื่องจึงเล่าความจริงเรื่องสุริยงค์ต้องแต่งงานกับบิดาตน เพื่อทดแทนบุญคุณให้เขมชาติฟัง เพื่อนของเอื้อไปเที่ยวชายหาดพบสุริยงค์ และได้เล่าให้เอื้อฟัง เอื้อจึงบอกเขมชาติ เขมชาติตามไปขอคืนดีกับสุริยงค์ สุริยงค์ยังคงโกรธ เมื่อกลับจากชายหาด สุริยงค์จึงเดินทางไปสวีตเซอร์แลนด์ เขมชาติรู้เรื่องจึงตามไป เขมชาติพบกับสุริยงค์บนเครื่องบิน และได้ปรับความเข้าใจกันที่สุดในที่สุด

ผู้สร้าง, อัญชลี ขอบประดิษฐ์; ผู้กำกับ, รุจน์ วัฒนภพ (สุรินทร์ เจริญปุระ)

ผู้แสดงนำ, สมบัติ เมทะนี, อรุณญา นามวงศ์, เนาวรัตน์ ยุกตะนันท์

หัวข้อเรื่อง

1. ภาพยนตร์ - ความรัก

ภาพประกอบที่ 12 บัณฑิตสาระสังเขปรูปแบบการเล่าเรื่อง (Narrative Method)

2 - 00001 โชนอัมพวา, 2531, ไทย
365 นาที, 16 ม.ม., สี, เสียง, ภาษาไทย

การแสดงโชนกลางแปลง เรื่อง รามเกียรติ์ ที่อุทยานพระบรมราชานุสรณ์ พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย ในโอกาสสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เสด็จทรงเปิดอุทยานพระบรมราชานุสรณ์ดังกล่าว ภาพยนตร์มีทั้งสิ้น 7 ม้วน มีสาระดังนี้

ม้วนที่ 1 สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เสด็จถึงวัดอัมพวา จังหวัดสมุทรสาคร ถวายสักการะพระบรมรูปรัชกาลที่ 2 จากนั้นเสด็จฯ อุทยานพระบรมราชานุสรณ์ ม.ล. ปิ่น มาลากุล เฝ้ารับเสด็จฯ และกล่าวถวายรายงานหน้าที่ประทับ ทรงเปิดป้ายอุทยาน

(ต่อแผ่น 2)

ภาพประกอบที่ 13 บัตรสารสังเขปรูปแบบพรรณนาโวหาร (Descriptive Method) แผ่นที่ 1

2 - 00001 พระบรมราชานุสรณ์ ทรงพระสุหร่าย และทรงเจิมป้ายอุทยาน มีการแสดงรำถวายพระพรหน้าที่ประทับ และการแสดงโชนตอนทศกัณฐ์เกี่ยวนางสีดา

ม้วนที่ 2 การแสดงโชนตอนพระรามลงสรง และพระอินทร์ประทานราชรถให้พระรามให้ข้ามไปกรุงลงกา

ม้วนที่ 3 การแสดงโชนตอนมัยราพสะกดทัพ

ม้วนที่ 4 มัยราพสะกดทัพ (ต่อ) หนุมานตามไปเมืองบาดาล ระหว่างทางจับช้างเอราวัณ และพบมัจฉานุ ซึ่งป้องกันทางเข้าเมืองบาดาล

ม้วนที่ 5 หนุมานบุกเมืองบาดาล และตอนทศกัณฐ์เตรียมการรบพระราม

ม้วนที่ 6 ตอนศึกลงกา และตอนหนุมานลักกล่องดวงใจทศกัณฐ์

ม้วนที่ 7 ตอนหนุมานลักกล่องดวงใจทศกัณฐ์ (ต่อ)

(ต่อแผ่น 3)

ภาพประกอบที่ 14 บัตรสารสังเขปรูปแบบพรรณนาโวหาร (Descriptive Method) แผ่นที่ 2

2 - 00001

ม้วนที่ 8 พระรามรบทศกัณฐ์ หนุมานชุกलोंดวงใจเย้ยทศกัณฐ์ และทศกัณฐ์
ถอยทัพ

ผู้สร้าง, ฝ่ายเผยแพร่ สำนักงานเลขานุการ กรมศิลปากร

หัวเรื่อง

1. โขน

(กลุ่ม - กรมศิลปากร)

ภาพประกอบที่ 15 บัตรสาระสังเขปรูปแบบพรรณนาโวหาร (Descriptive Method) แผ่นที่ 3

1.11. การค้นข้อมูลฟิล์มโทรทัศน์จากตู้บัตรรายการ

1.11.1 นึกถึงสิ่งที่ต้องการค้น เช่น ชื่อเรื่องของภาพยนตร์ เนื้อหาของภาพที่ต้องการ

1.11.2 วิธีค้น ถ้าค้นจากชื่อเรื่อง ให้ดูจาก "บัตรชื่อเรื่อง" ซึ่งมีเฉพาะหนังเรื่องและวีดิทัศน์

1.11.3 ถ้าต้องการค้นจาก "เนื้อหา" ให้ดูจาก "บัตรคำสืบค้น" (เรื่อง, บุคคล) หรือ "บัตรสาระสังเขป"

1.11.4 ถ้าต้องการค้นจาก "ผู้มอบ" ให้ดูจาก "บัตรชื่อกลุ่ม"

1.12. การให้บริการชมภาพยนตร์เพื่อการค้นคว้า

การขอชมภาพยนตร์เพื่อการค้นคว้าในหอภาพยนตร์ เป็นการให้บริการโดยไม่คิดค่าบริการ สามารถให้บริการได้โดย

1.12.1 ค้นเรื่องที่ต้องการจะชมจากตู้บัตรรายการ

1.12.2. จดหมายเลขฟิล์ม ซึ่งปรากฏอยู่ตรงมุมซ้ายด้านบนของบัตร หรือหมายเลขวีดิทัศน์ ซึ่งปรากฏอยู่ในบรรทัดถัดมา

1.12.3 กรอกแบบฟอร์มเพื่อขอใช้บริการจากเจ้าหน้าที่

โดยในการขอชมภาพยนตร์เพื่อการค้นคว้าภายในหอภาพยนตร์ เจ้าหน้าที่จะเป็นผู้ไปค้นฟิล์มภาพยนตร์และเทปโทรทัศน์มาให้บริการ

1.13 การให้บริการถ่ายทำสำเนาฟิล์มภาพยนตร์และโทรทัศน์เป็นวีดิทัศน์ (VHS) เป็นการให้บริการโดยคิดค่าบริการตามอัตราส่วนค่าบริการ สามารถใช้บริการได้โดย

1.13.1 เลือกเรื่องที่ต้องการทำสำเนา

1.13.2 หากเรื่องที่ต้องการทำสำเนา ยังอยู่ภายใต้การคุ้มครองของกฎหมาย ลิขสิทธิ์ ต้องไปนำหนังสือขออนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์มาก่อน

1.13.3 ยื่นหนังสือขออนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ และถ่ายสำเนาบัตร์ประจำตัวประชาชนของเจ้าของลิขสิทธิ์ ซึ่งมีการรับรองสำเนาถูกต้องแนบมาด้วย

1.13.4 นำหนังสือตามข้อ 2 และ 3 พร้อมทั้งวีดิโอเทป และชำระเงินเพื่อนัดวันมารับเทปวีดิทัศน์ โดยนำใบเสร็จรับเงินมารับเทปในวันนัด

1.14 การให้บริการถ่ายทำสำเนา คิดอัตราค่าบริการดังนี้

1.14.1 ทำสำเนาจากวีดิโอเทปเป็นวีดิโอเทป 30 นาทีแรก 1,000 บาท (ต่อ 1 เรื่อง)

1.14.2 ทำสำเนาจากฟิล์มเป็นวีดิโอเทป ค่าใช้ฟิล์ม 100 ฟุตแรก 1,000 บาท ฟุตต่อไป ฟุตละ 1 บาท (ต่อ 1 เรื่อง) บวกกับค่าทำวีดิโอเทป ตามข้อ 1

โดยทั้ง 2 กรณีต้องนำม้วนวีดิโอเทปมาเอง และเจ้าหน้าที่จะเป็นผู้ไปค้นฟิล์มภาพยนตร์และเทปวีดิทัศน์มาให้บริการ

2. หอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ

มีหน้าที่ในการจัดหาและลงทะเบียน รวมทั้งซ่อมสงวนรักษาและจัดเก็บเอกสารสิ่งพิมพ์เกี่ยวกับภาพยนตร์และโทรทัศน์ ได้แก่ ตำรา วารสาร ใบปิด บทพากย์ บทถ่ายทำ และโสตทัศนวัสดุ จดหมายเหตุ ได้แก่ ภาพนิ่ง สไลด์ แผ่นเสียง เทปรีว ที่เกี่ยวกับภาพยนตร์และโทรทัศน์

เป็นศูนย์กลางกรรม โดยทำหน้าที่ในการรับจัดฉายหนัง เพื่อเผยแพร่ภาพยนตร์ที่มีคุณค่า ซึ่งจัดเก็บไว้ในหอภาพยนตร์แห่งชาติ จัดนิทรรศการ จัดบรรยายและสัมมนา ร่วมกับองค์กร และหน่วยงานต่าง ๆ ในหัวข้อเกี่ยวกับภาพยนตร์

ทำหน้าที่เป็นศูนย์ให้บริการค้นคว้าข้อมูล และถ่ายทำสำเนาเอกสารสิ่งพิมพ์จดหมายเหตุเกี่ยวกับภาพยนตร์และโทรทัศน์ รวมถึงโสตทัศนวัสดุจดหมายเหตุเกี่ยวกับภาพยนตร์และโทรทัศน์ โดยมีการจัดแบ่งงานให้บริการดังนี้

2.1 งานจัดทำทะเบียนเอกสารสิ่งพิมพ์จดหมายเหตุ (Document File) จำแนกประเภทได้ ดังต่อไปนี้

2.1.1 ตำราและหนังสือวารสารเกี่ยวกับภาพยนตร์

2.1.2 สูจิบัตรเกี่ยวกับภาพยนตร์

2.1.3 แฟ้มบุคคลสำคัญในวงการภาพยนตร์

2.1.4 แฟ้มเบ็ดเตล็ด (เรื่องย่อ เบื้องหลังการถ่ายทำ)

2.1.5 แฟ้มนักเขียน (แฟ้มนักเขียนบท แฟ้มนักเขียนนวนิยาย ที่นำมาสร้างเป็นภาพยนตร์)

2.1.6 บทภาพยนตร์บทถ่ายทำ บทพากย์

2.2. การแบ่งหมวดหมู่เอกสารสิ่งพิมพ์จดหมายเหตุ (FIAF. 1965 : 11 - 21)

การแบ่งหมวดหมู่เอกสารสิ่งพิมพ์จดหมายเหตุเกี่ยวกับภาพยนตร์และโทรทัศน์ใช้หลักเกณฑ์ของ FIAF (Federation Internationale des Archives du Film) ซึ่งเป็นหลักเกณฑ์ที่สมาพันธ์หอภาพยนตร์นานาชาติกำหนดขึ้น

โดยใช้รหัสในการแบ่งหมวดหมู่ตั้งแต่ (FT0 - FT9) หรือ (ฟท0 - ฟท9) ดังนี้

<u>ฟท (0) / FT 0</u>	ได้แก่	เอกสารอ้างอิง (Reference Material by form)
(01)	ได้แก่	บรรณานุกรม (Bibliographies)
(02)	ได้แก่	ภาพยนตร์านุกรม (Filmographies)
(03)	ได้แก่	สารานุกรม (Encyclopedias)
(04)	ได้แก่	หนังสือรายปี, บัญชีรายชื่อ (Yearbook, Directories, etc)
(05)	ได้แก่	สถิติ (Statistics, etc)
<u>ฟท 0 / FT 0</u>	ได้แก่	ส่วนทั่วไปและเบ็ดเตล็ด (Generalities Miscellaneous Collected Work)
00	ได้แก่	ความคิดเห็นทั่วไป (Overall views)
001	ได้แก่	เอกสารเกี่ยวกับภาพยนตร์และโทรทัศน์ทั่วไป (Film / TV Documentation in general)
002 / 3	ได้แก่	บทความทางภาพยนตร์และโทรทัศน์ (Film / TV Literature)
<u>ฟท 1 / FT 1</u>	ได้แก่	องค์กรที่เกี่ยวข้อง (Corporate bodies)
10	ได้แก่	เรื่องทั่วไปขององค์กรที่เกี่ยวข้อง (Corporate bodies in general)
11	ได้แก่	หอภาพยนตร์, พิพิธภัณฑ์ (Archives, Museums)
12	ได้แก่	สมาคมภาพยนตร์และหรือวีดิโอ (Film / Video societies)
13	ได้แก่	องค์กรที่ไม่หวังผลกำไร (Non - profit corporate bodies)
15	ได้แก่	เทศกาลและรางวัล (Festivals and Awards)
16	ได้แก่	การประชุม (Conferences, etc)
17	ได้แก่	นิทรรศการและเทศกาลค้าภาพยนตร์ (Trade, Fair, and Exhibitions)
19	ได้แก่	องค์กรเอกชน (Individual corporate bodies)

<u>ฟท 2 / FT 2</u>	ได้แก่	อุตสาหกรรม เศรษฐศาสตร์ และการผลิตภาพยนตร์และโทรทัศน์ (Film / TV Industry : Economics, Production)
20	ได้แก่	เรื่องทั่วไป (General Questions)
21	ได้แก่	การผลิต (Production in general)
22 / 29	ได้แก่	เทคนิคการผลิต (Technical aspects of production)
<u>ฟท 3 / FT 3</u>	ได้แก่	การจัดจำหน่าย, นิทรรศการ (Distribution Exhibition Transmission)
30	ได้แก่	เรื่องทั่วไป (General question)
33	ได้แก่	การโฆษณา (Promotion in general)
38	ได้แก่	โรงภาพยนตร์ (Cinema)
39	ได้แก่	การถ่ายทอดและการให้การต้อนรับ (Transmission and Reception)
<u>ฟท 4 / FT 4</u>	ได้แก่	สังคมภาพยนตร์/ทีวี (Society and Cinema / TV)
40	ได้แก่	เรื่องทั่วไป (Society and Cinema / TV in general)
41	ได้แก่	ผู้ชม / ความคิดเห็น (Audiences / Viewers)
43	ได้แก่	กฎหมายและข้อบังคับ (Law / Legislation)
44	ได้แก่	การเซ็นเซอร์ภาพยนตร์ (Censorship)
45	ได้แก่	องค์ประกอบของโรงภาพยนตร์/ทีวี (Various factors in relation to cinema / TV)
46	ได้แก่	สังคมวิทยาของภาพยนตร์/โทรทัศน์ (Sociotogy of cinema / TV)
49	ได้แก่	ประโยชน์ทางสังคมของภาพยนตร์/ทีวี (Sociology of cinema / TV)
<u>ฟท 5 / FT 5</u>	ได้แก่	การศึกษา, งานวิจัย (Education, Reserch)
51	ได้แก่	เรื่องทั่วไป (Film / TV education in general)
52	ได้แก่	การเรียนรู้และการสอน (Related study and teaching)

53	ได้แก่	วัสดุ-อุปกรณ์ในการเรียนการสอน (Teaching / study materials)
56	ได้แก่	งานวิจัยเกี่ยวกับภาพยนตร์และโทรทัศน์ (Film / TV research)
<u>ฟท 6 / FT 6</u>	ได้แก่	สุนทรียศาสตร์/ ทฤษฎี/ การวิจารณ์ (Aesthetics, Theory, Criticism)
60	ได้แก่	เรื่องทั่วไปทางสุนทรียศาสตร์ (Aesthetics in general)
61	ได้แก่	ภาพยนตร์/ ทีวี และศิลปะแขนงอื่น ๆ (Film / TV and the other arts)
62	ได้แก่	ทฤษฎีทั่วไปทางสุนทรียศาสตร์ (Film / TV aesthetics) ทฤษฎีการวิจารณ์ภาพยนตร์/ ทีวี (Theory / Criticism in general)
621 / 629	ได้แก่	ทฤษฎีเฉพาะและงานวิจารณ์ (Individual theory and critical approaches)
63	ได้แก่	สุนทรียศาสตร์ของธรรมชาติ ภาษา และ ไวยากรณ์ภาพยนตร์/ ทีวี (Aesthetics of the nature, language & Grammar of film / TV)
66	ได้แก่	การวิเคราะห์ภาพยนตร์/ โทรทัศน์ (Analysis of cinema / TV)
67	ได้แก่	บทความเชิงวิจารณ์ของภาพยนตร์/ ทีวี (Informative critical writings on cinema / TV)
<u>ฟท 7 / F T7</u>	ได้แก่	ประวัติศาสตร์ภาพยนตร์ ชนิด หรือประเภทของ ภาพยนตร์ (History genesis / Specific Films / Programmes)
70	ได้แก่	ประวัติศาสตร์ภาพยนตร์ทั่วไป (General histories)
71	ได้แก่	เรื่องเฉพาะแต่ละประเทศ (Individual countries)

72 / 77	ได้แก่	ภาพยนตร์/รายการตามชนิด หรือหัวข้อ (Films / programmes by genesis , type or subject)
78	ได้แก่	โครงการภาพยนตร์และทีวี (Film / TV projects)
79	ได้แก่	ภาพยนตร์ส่วนบุคคล (Individual films / programmes)
<u>ฟท 8 / FT 8</u>	ได้แก่	ชีวประวัติ (Biography)
80	ได้แก่	ชีวประวัติรวม (Collected biography)
81	ได้แก่	ชีวประวัติเฉพาะบุคคล (Individual biography)
82	ได้แก่	การรวบรวม (Collectives)
<u>ฟท 9 / FT 9</u>	ได้แก่	หมายเหตุและอื่นๆ (Miscellaneous Various,Special Collections)
91	ได้แก่	การบันทึกทางภาพยนตร์/ทีวี (Film / TV memorial)
92	ได้แก่	การพิมพ์สำหรับเด็ก (Publications for children)
93	ได้แก่	ความหลากหลายของภาพยนตร์ (Variety)
94	ได้แก่	แหล่งวัตถุ (Source material)
96	ได้แก่	บทความโดยลักษณะของภาพยนตร์/โทรทัศน์ (Literature by film / TV personalities)
97	ได้แก่	บทความเกี่ยวกับภาพยนตร์ / โทรทัศน์หรือ เบื้องหลังของภาพยนตร์ / ทีวี (Literature by film / TV as theme background)
98	ได้แก่	บทความเกี่ยวกับสภาพพื้นที่ หรือสถานที่ที่ เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์และทีวี (Topographical literature on places related to film / TV)
99	ได้แก่	การอนุรักษ์หรือเก็บรวบรวมพิเศษ (Special archive collections)

2.3 การจัดทำบัตรรายการสืบค้น (Cataloging) เอกสารสิ่งพิมพ์จดหมายเหตุ
การจัดทำบัตรสืบค้นเอกสารสิ่งพิมพ์จดหมายเหตุภาพยนตร์และโทรทัศน์ จะมีการ

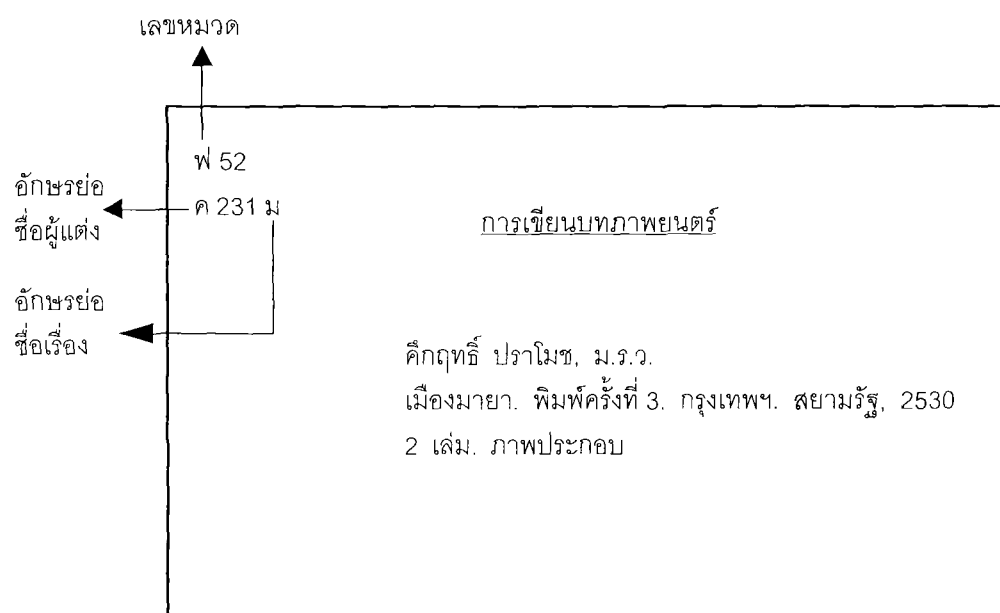
ให้รายละเอียดของชื่อเรื่อง ชื่อผู้แต่ง รวมทั้งรายละเอียดในการพิมพ์ (ครั้งที่พิมพ์ สถานที่พิมพ์ ปี พ.ศ. ที่พิมพ์ จำนวนหน้า) มีภาพประกอบ หรือไม่มีภาพประกอบ

โดยแยกบัตรรายการออกเป็นบัตรหลัก 3 บัตรคือ

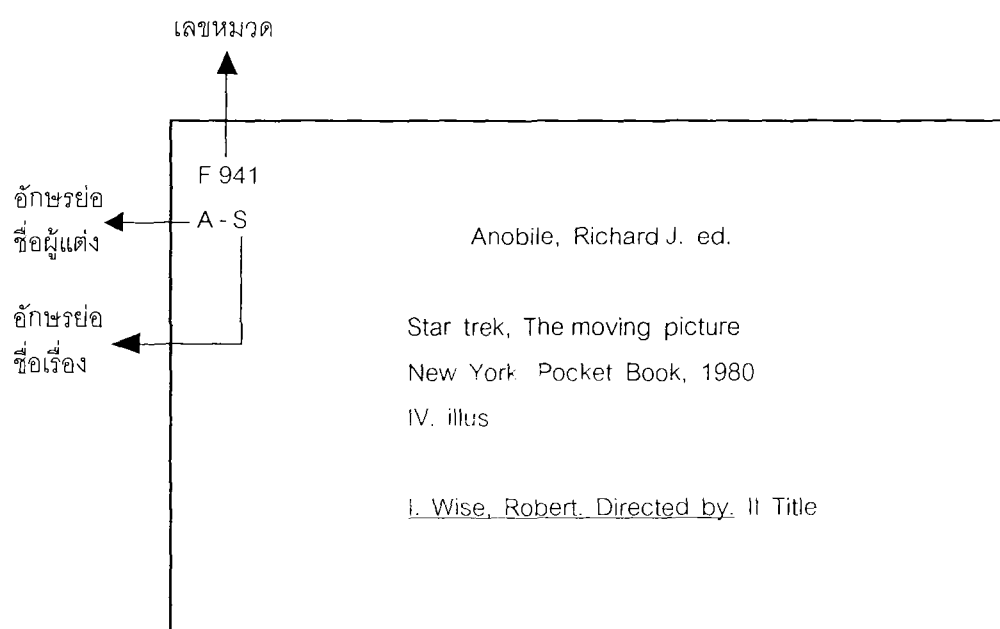
2.3.1 บัตรหัวเรื่อง (Subject)

2.3.2 บัตรผู้แต่ง (Author)

2.3.3 บัตรชื่อเรื่อง (Title)

ภาพประกอบที่ 16 บัตรหัวเรื่อง (ภาษาไทย)

ภาพประกอบที่ 17 บัตรผู้แต่ง (ภาษาอังกฤษ)

2.4. งานจัดทำทะเบียนบัตรโสตทัศนวัสดุจดหมายเหตุภาพยนตร์และโทรทัศน์ จำแนกประเภทได้ดังต่อไปนี้

2.4.1 ภาพถ่ายบุคคลในวงการภาพยนตร์

2.4.2 สไลด์

2.4.3 ฟิล์มการ์ตูน

2.4.4 โปสเตอร์

2.4.5 หนังสือ (แผ่นโฆษณา)

2.4.6 แผ่นเสียง

2.4.7 เทปรีว

2.5 การจัดทำบัตรรายการสืบค้น (Cataloging) โสตทัศนวัสดุจดหมายเหตุภาพยนตร์และโทรทัศน์ มีหลักเกณฑ์คือ นำอักษรต้นของโสตทัศนวัสดุจดหมายเหตุภาพยนตร์และโทรทัศน์ มากำหนดเป็นรหัส เพื่อแบ่งหมวดหมู่ของโสตทัศนวัสดุแต่ละประเภท ดังนี้

ผช ได้แก่ แผ่นโฆษณา

ภน ได้แก่ ภาพนิ่ง

สจ ได้แก่ สื่อบันทึก

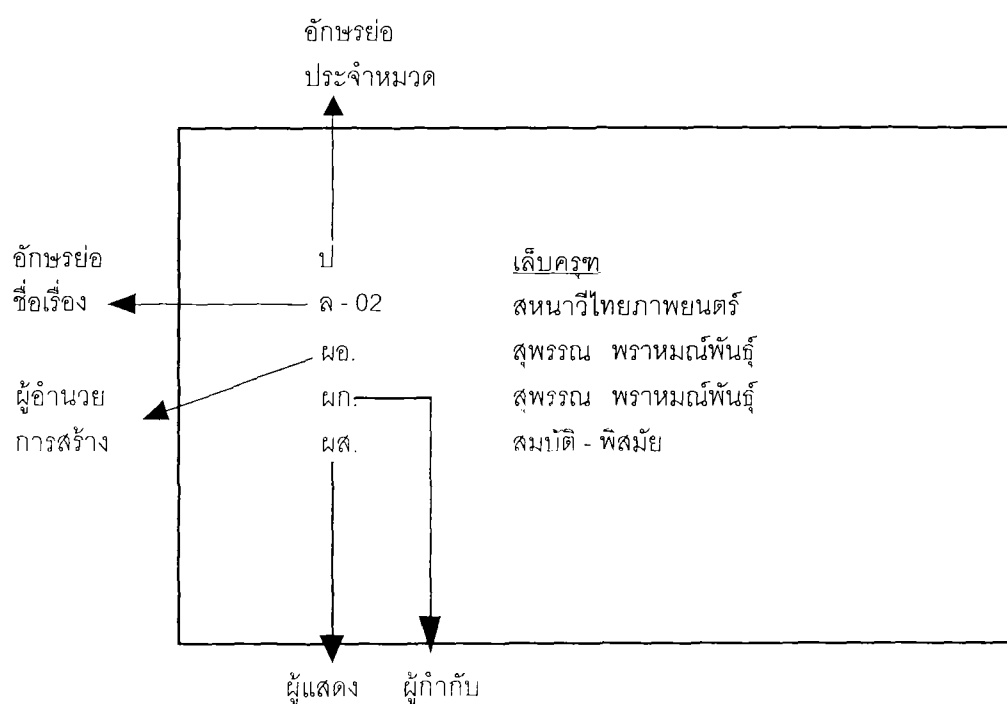
ป ได้แก่ โปสเตอร์

ช ได้แก่ ฟิล์มการ์ตูน

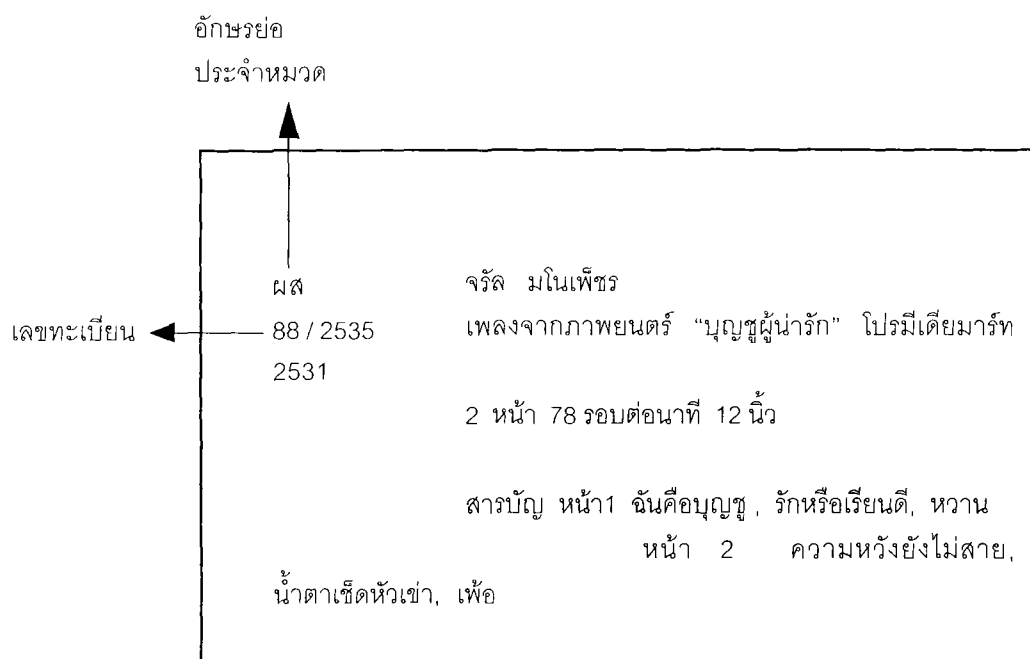
ผส ได้แก่ แผ่นเสียง

ท ได้แก่ เทปรีว

นอกจากนี้ ยังมีการใส่รายละเอียดที่จำเป็นอื่นๆ ของโสตทัศนวัสดุแต่ละประเภท ลงไปในบัตรรายการสืบค้นด้วย

ภาพประกอบที่ 18 บัตรรายการ (โปสเตอร์)

ภาพประกอบที่ 19 บัตรรายการ (แผ่นเสียง)

2.6 งานให้บริการถ่ายทำสำเนาเอกสารสิ่งพิมพ์และโสตทัศนวัสดุจดหมายเหตุ เป็นการให้บริการ โดยคิดค่าบริการตามระเบียบกรมศิลปากร ว่าด้วยอัตราค่าธรรมเนียมในการให้บริการโดยสามารถให้บริการได้ดังนี้

2.6.1 ค้นข้อมูลจากตู้บัตรรายการ ตามชนิดของเอกสาร สิ่งพิมพ์หรือโสตทัศนวัสดุที่ต้องการ ในกรณีที่เป็นเอกสารสิ่งพิมพ์ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ สามารถค้นได้จากบัตรรายการ ที่แบ่งเป็นบัตรหัวเรื่อง (Subject) บัตรชื่อเรื่อง (Title) และบัตรผู้แต่ง (Author)

2.6.2 โสตทัศนวัสดุจดหมายเหตุ สามารถค้นได้จากตู้บัตรรายการ ที่มีการจำแนกประเภทไว้เช่น บัตรโปสเตอร์ บัตรภาพนิ่ง บัตรหนังแผ่น บัตรโซว์การ์ด บัตรแผ่นเสียง ฯลฯ โดยการจัดเรียงบัตรรายการทั้งสองประเภท (บัตรรายการเอกสารสิ่งพิมพ์จดหมายเหตุ และบัตรรายการโสตทัศนวัสดุจดหมายเหตุ) จัดเรียงบัตรรายการตามลำดับตัวอักษร ก - ฮ และ A - Z

2.6.3 จดรหัสและหมายเลขทะเบียน ซึ่งปรากฏอยู่ตรงมุมซ้ายด้านบนของบัตรรายการ เพื่อให้เจ้าหน้าที่จัดหาเอกสารสิ่งพิมพ์หรือโสตทัศนวัสดุที่ต้องการ มาดำเนินการถ่ายทำสำเนา

2.7. อัตราค่าบริการในการถ่ายทำสำเนา

2.7.1 การทำสำเนาด้วยเครื่องถ่ายเอกสาร

กระดาษเอสี่ แผ่นละ 2 บาท

กระดาษเอสาม แผ่นละ 4 บาท

2.7.2 การทำสำเนาด้วยเครื่องถ่ายเอกสารสี

กระดาษเอสี่ แผ่นละ 50 บาท

กระดาษเอสาม แผ่นละ 90 บาท

2.7.3 การทำสำเนาภาพ (ขาว - ดำ)

ภาพขาว - ดำ ขนาด 3" x 5" รูปละ 15 บาท

ภาพขาว - ดำ ขนาด 5" x 7" รูปละ 30 บาท

ภาพขาว - ดำ ขนาด 8" x 10" รูปละ 80 บาท

ภาพขาว - ดำ ขนาด 10" x 12" รูปละ 120 บาท

ภาพขาว - ดำ ขนาด 20" x 24" รูปละ 500 บาท

2.7.4 การทำสำเนาภาพลงฟิล์มสไลด์

คิดเป็นม้วน (36 รูป) ไม่รวมค่าล้าง ม้วนละ 450 บาท

2.7.5 การทำสำเนาแถบบันทึกเสียง

คิดเป็นนาที นาทีละ 2 บาท

กล่าวโดยสรุป หอภาพยนตร์แห่งชาติ จัดแบ่งงานให้บริการออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

- 1 ให้บริการค้นคว้า
- 2 ให้บริการถ่ายทำสำเนา

โดยหากต้องการค้นคว้าและถ่ายทำสำเนาฟิล์มภาพยนตร์และโทรทัศน์ สามารถไปใช้บริการได้ที่หอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพหลโยธินสาย 5 และหากต้องการค้นคว้า และถ่ายทำสำเนาเอกสารสิ่งพิมพ์และโสตทัศนวัสดุจุดหมายเหตุ สามารถไปใช้บริการได้ที่ หอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ

หอภาพยนตร์แห่งชาติทั้งสองแห่ง เปิดให้บริการในวันวันจันทร์ถึงศุกร์ ตามเวลาราชการ (8.30 - 16.00 น.)

งานวิจัยเกี่ยวกับหอภาพยนตร์แห่งชาติ

ปัจจุบัน มีงานวิจัยเกี่ยวกับหอภาพยนตร์แห่งชาติ ทั้งที่เป็นงานวิจัยในประเทศ และต่างประเทศ พอจะสรุปได้ดังนี้

1. งานวิจัยในประเทศ

นพดล ทิพย์สิงห์. (2532 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาความจำเป็นและความเป็นไปได้ ในการจัดตั้งและออกแบบหอภาพยนตร์แห่งชาติ โดยพิจารณาในประเด็นต่าง ๆ คือ พิจารณาการเลือกที่ตั้งโครงการที่เหมาะสม และศึกษาถึงข้อได้เปรียบ เสียเปรียบของที่ตั้ง โดยพิจารณาความต้องการโดยเฉพาะของโครงการ ศึกษารายละเอียดโครงสร้างด้านการบริหาร หน้าที่ใช้สอย เทคโนโลยีประกอบอาคาร และภูมิสถาปัตยกรรมประกอบกับความสัมพันธ์ในส่วนใช้สอยต่าง ๆ ศึกษาขั้นตอนการอนุรักษ์ฟิล์มภาพยนตร์ ศึกษาขั้นตอน วิธีดำเนินการศึกษา และแนวทางในการออกแบบโครงการ ศึกษาเปรียบเทียบโครงการประเภทเดียวกัน โดยวิเคราะห์ข้อดี ข้อเสีย และใช้เป็นข้อพิจารณาในการออกแบบ เพื่อให้แนวทางและรูปแบบของหอภาพยนตร์ตามที่ควรจะเป็น เพื่อนำมาพัฒนาและปรับปรุงเพื่อการก่อสร้างหอภาพยนตร์แห่งชาติ

ตะวัน จันทราสการวงศ์ (2537 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการก่อตั้งสถาบัน ภาพยนตร์ไทย (หอภาพยนตร์แห่งชาติ) อันเป็นโครงการที่จัดตั้งขึ้นเพื่อรวบรวม สะสม และอนุรักษ์ ภาพยนตร์ รวมทั้งสนับสนุน เผยแพร่อุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย และให้บริการแก่สาธารณชน

โดยได้ทำการศึกษาในส่วนต่าง ๆ คือ ส่วนบริหาร ส่วนหอภาพยนตร์ ส่วนส่งเสริมและเผยแพร่ ส่วนบริการสาธารณะ

ศรินประภา คีนดี (2537 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการออกแบบเลขนศิลป์สิ่งพิมพ์เพื่อการประชาสัมพันธ์หอภาพยนตร์แห่งชาติ ในวาระครบรอบ 10 ปี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนารูปแบบ และแนวความคิดในการออกแบบเลขนศิลป์สิ่งพิมพ์ เพื่อการประชาสัมพันธ์หอภาพยนตร์ชาติ โดยมุ่งหวังให้กลุ่มเป้าหมายเกิดความตระหนักถึงคุณค่าและความสำคัญของหอภาพยนตร์แห่งชาติ

2. งานวิจัยต่างประเทศ

โคชราน ซี (Cochran, C. 1993 : 278 - 279) ทำการศึกษาเรื่องแนวทางในการจัดเก็บรวบรวมและใช้ประโยชน์ภาพเคลื่อนไหวที่จัดเก็บไว้ในหอภาพยนตร์แห่งชาติ ประเทศอังกฤษ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อหาแนวทางในการจัดเก็บภาพยนตร์ เนื่องจากในช่วงระยะ 10 ปีที่ผ่านมา มีการผลิตงานภาพยนตร์ โทรทัศน์ และวิดีโอเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก ทำให้เกิดปัญหาสถานที่ในการจัดเก็บ ผู้วิจัยจึงดำเนินการศึกษา เพื่อหาแนวทางในการคัดเลือก เก็บรวบรวมภาพยนตร์ โดยทำการสำรวจเฉพาะการใช้ประโยชน์ของภาพยนตร์ ซึ่งไม่ใช่ภาพยนตร์เรื่อง (Non - fiction) ที่มีการเก็บรวบรวมไว้ในหอภาพยนตร์แห่งชาติ ประเทศอังกฤษ ในช่วงระยะเวลา 50 ปีที่ผ่านมา (ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1935 - ปี ค.ศ. 1985)

เดวีส์ จี (Davies, G. 1999 : 45 - 58) ทำการศึกษาเรื่องชีวิตสัตว์ โดยใช้ประโยชน์จากเทปเบต้า (BetaSp), ซีดี - รอม, และฟิล์ม 16 มม. ในหอภาพยนตร์ของบีบีซี โดยผู้วิจัยได้นำรายการเกี่ยวกับพฤษศาสตร์และสัตวศาสตร์ มาทำการสำรวจการใช้ชีวิตของสัตว์ในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกัน ทั้งในสวนสัตว์ และในที่อยู่ซึ่งจำลองให้เหมือนกับสภาพชีวิตภายในป่า จากนั้นนำสภาพการดำเนินชีวิตของสัตว์โดยทั่วไป มาจำลองลงใน "สวนสัตว์อิเล็กทรอนิกส์" (Electronic Zoo)

สรุปได้ว่า งานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ แสดงให้เห็นว่าหอภาพยนตร์ เป็นสถาบันที่ทรงคุณค่า เนื่องจากเป็นสถานที่ในการเก็บรวบรวมและอนุรักษ์สื่อภาพยนตร์ ซึ่งถือเป็นงานบันทึกทางประวัติศาสตร์ที่สมบูรณ์ที่สุด ภาพยนตร์ที่ได้รับการเก็บรวบรวมและอนุรักษ์ไว้ในหอภาพยนตร์ได้รับการเลือกสรรว่าเป็นงานที่หายากและมีคุณค่า สามารถนำมาใช้พัฒนาสังคม รวมทั้งเป็นฐานในการพัฒนาสื่อภาพยนตร์เอง และสื่อใหม่ ๆ ในรูปแบบอื่น ๆ ได้

ภาพยนตร์

เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับภาพยนตร์ในเรื่องต่าง ๆ มีดังนี้

ความหมายของภาพยนตร์

ในพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. 2473 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติภาพยนตร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2479 ให้คำจำกัดความภาพยนตร์ไว้ว่า "ภาพยนตร์" หมายความว่า ฟิล์มไม่ว่าจะเป็นชนิดเนกาตีฟ (Negative) หรือโพสิทีฟ (Positive) ซึ่งได้ถูกถ่ายอัด หรือกระทำโดยวิธีใด ๆ ให้ปรากฏรูปหรือเสียง หรือทั้งรูปและเสียง เป็นเรื่องหรือเหตุการณ์ หรือข้อความอันจักถ่ายทอดรูปหรือเสียง หรือทั้งรูปและเสียงได้ด้วยเครื่องฉายภาพยนตร์หรือเครื่องอย่างอื่นทำนองเดียวกัน (นิพนธ์ ศุขปรีดี. 2531 : 68)

และในหนังสือสารานุกรมบริตานิกา (Encyclopedia of Britanica) กล่าวถึงความหมายของภาพยนตร์ในแง่ศิลปะว่า เป็นเครื่องมือถ่ายทอดศิลปะ ผสมผสานระหว่างศิลปะการถ่ายภาพ ศิลปะการแสดง ศิลปะการดนตรี และศิลปะอื่น ๆ บนที่กลบบนแผ่นฟิล์ม เพื่อนำเสนอแก่ผู้ชม

ในเชิงวิทยาศาสตร์ ภาพยนตร์หมายถึง กระบวนการบันทึกภาพด้วยแสงและสี โดยใช้กระบวนการทางเคมี และบันทึกเสียงเพื่อนำเสนอภาพและเสียงแก่ผู้ชม ด้วยกระบวนการวิทยาศาสตร์ประยุกต์

ส่วนภาพยนตร์ ตามความหมายในเชิงการสื่อสาร ตามที่หนังสือศัพท์ของสมาคมเทคโนโลยีสื่อสารการศึกษาให้ความหมายไว้ว่า ภาพยนตร์คือสื่อการถ่ายทอดความรู้ ทักษะ ทักษะแนวคิดและความบันเทิงแก่ผู้ชม ซึ่งภาพยนตร์มีธรรมชาติที่สำคัญคือ สามารถแสดงความเคลื่อนไหวของวัตถุต่าง ๆ ในเหตุการณ์ได้ดีกว่าสื่ออื่น ทั้งการทำให้สิ่งต่าง ๆ กลมกลืนให้ชมได้ นำภาพในอดีตมาให้เห็นได้ สามารถแสดงภาพซ้ำ หรือเร็วกว่าปกติได้ รวมทั้งทำเทคนิคพิเศษ (Special effect) ได้ (นัยนา แย้มสาขา. 2540 : 19 - 20)

ภาพยนตร์เป็นศิลปะประกอบรวม หมายถึงประกอบขึ้น จากศิลปะทุกสาขา ไม่ว่าจะเป็นจิตรกรรม นาฏกรรม วรรณกรรม ฯลฯ และแบบแผนวิธีในการประกอบรวมนี้ คือสิ่งที่สำคัญที่สุด เพราะคือศิลปะของภาพยนตร์โดยแท้ (โดม สุขวงศ์. 2526 : 2)

จากความหมายดังที่กล่าวมาข้างต้น จึงพอสรุปได้ว่า ภาพยนตร์หมายถึง การผสมผสานระหว่างกระบวนการทางวิทยาศาสตร์และการจัดองค์ประกอบทางศิลปะ ในแขนงต่าง ๆ เพื่อบันทึกภาพ แสง และเสียง ของเรื่องราว หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ลงบนแผ่น ฟิล์ม

ประวัติศาสตร์ภาพยนตร์

ภาพยนตร์เป็นประดิษฐกรรมที่เกิดขึ้นในทศวรรษสุดท้ายของศตวรรษที่ 19 อันถือได้ว่าเป็นศตวรรษแห่งเครื่องจักรกล โดยได้รับผลพวงจากประดิษฐกรรมที่เกิดขึ้นแล้วก่อนหน้านี้ 3 ประการด้วยกัน คือ ของเล่นตามทฤษฎีว่าด้วยการเห็นภาพติดตา การถ่ายภาพนิ่ง และเครื่องบันทึกที่มีกลไก (เขาวนันทน์ เขมฐรัตน์. 2534 : 5)

โทมัส อัลวา เอดิสัน นักประดิษฐ์ผู้ยิ่งใหญ่ชาวอเมริกัน ได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้ประดิษฐ์ภาพยนตร์สำเร็จเป็นรายแรกของโลก และผลิตออกเผยแพร่ทางการค้าตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2436 อย่างไรก็ตาม ประดิษฐกรรมภาพยนตร์ของเอดิสัน เป็นภาพยนตร์อย่างที่เรียกว่า “ถ้ามอง” คือ เผยแพร่ด้วยเครื่องดู ซึ่งเรียกชื่อว่า “คิเนโตสโคป” ซึ่งเป็นตู้ให้ผู้ชมหยอดเหรียญลงในรูเพื่อเดินเครื่อง แล้วแนบตาดูที่ช่องดู โดยดูได้ทีละคน (หอภาพยนตร์แห่งชาติ. มปป : 11)

เนื่องจากภาพยนตร์ของเอดิสันมีความยาวจำกัด จึงเรียกได้ว่าเป็นเพียงแถบฟิล์ม หรือฟิล์มสตริป (Filmstrip) เท่านั้น ฟิล์มสตริปเรื่องแรก ๆ ที่คณะของเอดิสันสร้างขึ้นในระหว่างปี ค.ศ 1893 - 1896 ได้แก่ เรื่องประเภทระบำของนักระบำที่มีชื่อ เช่น Annabelle และ Camenita หรือประเภทยามานาสติก เช่นเรื่อง Fun in a Chinese Laundry หรือบางตอนจากละครอิงประวัติศาสตร์อย่าง The Execution of Mary Queen of Scots ที่ผู้ชมจะได้เห็นภาพเดี่ยวของพระนางแมรีกระเด็นราวกับลูกบาสเก็ตบอล กระทั่งบางตอนจากละครบรรดเวย์ที่นิยมกัน เช่น The John Rice May Irwin Kiss (เขาวนันทน์ เขมฐรัตน์. 2534 : 5 - 20)

ต่อมาประดิษฐ์กรรมภาพยนตร์แบบถ้ำมองของเอดิสัน ก็เป็นต้นแบบให้นักประดิษฐ์อื่น คิดลอกแบบ และพัฒนาให้เป็นภาพยนตร์ชนิดฉายขึ้นจอขยายใหญ่ให้ผู้ชมดูพร้อมกัน ครั้งละนับร้อยๆ คน มีนักประดิษฐ์ คิดทำภาพยนตร์ชนิดฉายขยายขึ้นจอแข่งขันกันอยู่หลายคน ทั้งในสหรัฐอเมริกาและในทวีปยุโรป แต่ในที่สุดผู้ที่ประสบความสำเร็จมากที่สุด ก็คือพี่น้องตระกูลลูมิแอร์ “อองกุสและหลุยส์ ลูมิแอร์” แห่งโรงงานผลิตกระจกถ่ายรูปและอุปกรณ์ถ่ายรูป เมืองลียง ประเทศฝรั่งเศส พวกลูมิแอร์ เรียกประดิษฐ์กรรมภาพยนตร์ ชนิดฉายขึ้นจอของตนว่า “ซีเนมาโตกราฟ” โดยคิดทำสำเร็จในปี 2483 (หอภาพยนตร์แห่งชาติ. มปป : 11 - 15)

เมื่อเปรียบเทียบกล้องถ่ายภาพยนตร์ของเอดิสันกับลูมิแอร์แล้ว พบว่าลูมิแอร์ได้พัฒนาประดิษฐ์กรรมของเขาให้มีประสิทธิภาพ มากกว่าของเอดิสันใน 3 ประการ คือ

ประการแรก เขาได้สร้างกล้องถ่ายภาพยนตร์ที่มีน้ำหนักเบา มีก้านหมุน (Hand cranked) เคลื่อนย้ายได้ ทำให้สามารถนำไปใช้ถ่ายภาพยนตร์นอกสถานที่ได้

ประการที่สอง กล้องของพี่น้องลูมิแอร์ มีอัตราเร็วในการบันทึกภาพวินาทีละ 16 ภาพ โดยให้หลักการเว้นช่วงจังหวะการเดินของฟิล์มด้วย “กวัค” ซึ่งนอกจากจะเป็นการประหยัดฟิล์มแล้วยังช่วยให้เครื่องฉายเดินเรียบ และเสียงเบาลงด้วย

ประการสุดท้าย ประดิษฐ์กรรมของลูมิแอร์ สามารถใช้ได้ทั้งการถ่าย และฉายภาพยนตร์ในเครื่องเดียวกัน (เยาวนันท์ เชษฐรัตน์. 2534 : 5 - 20)

ความสำเร็จทางเทคนิค หรือกรรมวิธีของ “ซีเนมาโตกราฟ” ก็คือ เป็นเครื่องมือแบบเบ็ดเสร็จหรือผสมเสร็จในตัวเอง นั่นคือ เครื่องเดียวทำหน้าที่เป็นทั้งกล้องถ่าย เครื่องพิมพ์สำเนา และเป็นเครื่องฉาย (หอภาพยนตร์แห่งชาติ. มปป : 11 - 15)

ภาพยนตร์เรื่องแรก ที่พี่น้องลูมิแอร์ถ่ายทำขึ้น คือ La Sortie des ouvriers de l'usine Lumiere (คนงานออกจากโรงงานลูมิแอร์) แสดงให้เห็นภาพชีวิตประจำวันของคนงานที่ออกจากโรงงาน ซึ่งมีลักษณะที่เป็นไปเองตามปรกติ และไม่มีการ “จัดแสดง” ซึ่งเป็นอีกจุดหนึ่งของความแตกต่างทางด้านศิลปะการสร้างภาพยนตร์ หรือสุนทรียศาสตร์ ระหว่างลูมิแอร์กับเอดิสัน ซึ่งจะได้จากภาพยนตร์หลายเรื่องของสองฝ่ายนี้ อาจกล่าวได้ว่า ในขณะที่เอดิสันเป็นบิดาของภาพยนตร์เรื่อง หรือภาพยนตร์ที่เป็นการแสดง ลูมิแอร์ก็จะเป็นฝ่ายที่เริ่มบุกเบิกภาพยนตร์ธรรมชาติ หรือภาพยนตร์สารคดี เพราะว่าหนังของลูมิแอร์ ส่วนใหญ่จะเป็นการจับภาพของช่วงชีวิตที่เกิดขึ้นหน้าเลนส์ของกล้อง มากกว่าจะเป็นการจัดแสดงขึ้นหน้ากล้อง (เยาวนันท์ เชษฐรัตน์. 2534 : 5 - 20)

พวกลูมิแอร์ ได้นำภาพยนตร์ของตนออกฉาย เป็นการแนะนำตัวต่อผู้ชมเฉพาะกลุ่ม ก่อนที่จะนำออกฉายเก็บค่าดูจากสาธารณชน โดยครั้งแรก ได้เข้าห้องใต้ถุนร้านกาแฟแห่งหนึ่งในกรุงปารีส เริ่มฉายวันแรกเมื่อ 28 ธันวาคม ปี พ.ศ. 2438 ปัจจุบันนี้เป็นที่ยอมรับกันทางสากลว่าเป็นวันกำเนิดภาพยนตร์ของโลก (หอภาพยนตร์แห่งชาติ. มปป : 11 - 15)

กลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ของลูมิแอร์มีตั้งแต่กลุ่มนักอุตสาหกรรมไปจนถึงนักวิชาการที่มหาวิทยาลัยซอร์บอนน์ โดยที่ลูมิแอร์ ได้ถ่ายทำภาพยนตร์เรื่องใหม่ ๆ ไปแสดงด้วย อาทิ เช่น L'Arrivee d'un Train en Gare (รถไฟเข้าสถานี), Le Repas De Bebe (วิธีการเลี้ยงดูเด็ก), Les Carabiniers, และ L'Arroseur arrose ซึ่ง เป็นภาพยนตร์ตลก เป็นเรื่องราวของคนสวนที่ถูกเด็กซุกซนสาดน้ำใส่หน้า ซึ่งบทตลกแบบไม่มีศิลปะ (Slapstick comedy) หรือตลกเจ็บตัวแบบนี้ ถือได้ว่าเป็น

บรรพบุรุษของภาพยนตร์ตลกดัง ๆ หลายเรื่องในยุคหนึ่งเรียบต่อมา (เยาวนันท์ เสงวีรัตน์. 2534 : 5 - 20)

ความสำเร็จอีกประการของลูมิแอร์ เกิดจากการเร่งผลิตเครื่องซีเนมาโตกราฟออกมากกว่าสองร้อยตัว และฝึกช่างถ่ายและฉายภาพยนตร์ด้วยเครื่องนี้กว่าสองร้อยคน แล้วส่งช่างเหล่านี้ซึ่งเปรียบเสมือนกองทัพภาพยนตร์ ออกเร่จาริกไปถ่ายทำและจัดฉายภาพยนตร์ โดยเก็บค่าดูจากสาธารณชนตามเมืองสำคัญต่าง ๆ ทั่วทุกมุมโลก นับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2439 เป็นต้นมา

วันพฤหัสบดีที่ 10 มิถุนายน ปี พ.ศ. 2440 ฝรั่งเศสหนึ่งชื่อ เอส.จี. มาคอฟสกี ได้นำภาพยนตร์ "ซีเนมาโตกราฟ" ของลูมิแอร์เข้ามาจัดฉาย เก็บค่าดูจากสาธารณชนชาวสยามเป็นครั้งแรก ณ โรงละครหม่อมเจ้าอลังการ ตำบลประตูสามยอด กรุงเทพฯ ซึ่งเป็นเวลาเพียงหนึ่งปีกับห้าเดือนเศษ นับจากวันที่ลูมิแอร์นำภาพยนตร์ออกฉายเก็บค่าดูจากสาธารณชนเป็นครั้งแรกที่กรุง ปารีส วันที่ 10 มิถุนายนจึงเป็นวันคล้ายวันกำเนิดภาพยนตร์ในสยาม (หอภาพยนตร์แห่งชาติ. มปป : 11 - 15)

วิวัฒนาการภาพยนตร์ไทย

ภาพยนตร์มีเส้นทางพัฒนาการโดยเฉพาะในด้านแรงบันดาลใจ ซึ่งสามารถสืบสาวกลับไปยังงานมหรสพดั้งเดิมอย่างหนึ่ง อันมีมาแต่โบราณในวัฒนธรรมของโลกตะวันออก นั่นคือมหรสพการแสดงหุ่นเงา หรือละครเงา (Shadow theatre) อย่างที่คนไทยเรียกว่า "หนัง" (โดม สุขวงศ์. 2525 : 7)

คำว่า "หนัง" ในที่นี้แม้จะเป็นคำเฉพาะใช้เรียก "หนังตะลุง" และ "หนังใหญ่" แต่ก็เป็นคำที่มีรากศัพท์มาจากคำว่า "หนัง" (โดม สุขวงศ์. 2525 : 61) ซึ่งหมายถึงหนังหุ้มสัตว์ ปกติได้แก่หนังวัวนำมาตากแห้งและลอกให้บางโปร่งแสง ใช้เป็นวัตถุดิบสำหรับประดิษฐ์เป็นภาพตัวละครฉลุลาย ระบายสี สำหรับเล่นกับแสงทางจอว่า "หนัง" และพลอยเหมาเรียกภาพยนตร์ชนิดฉายขึ้นจอหรือการละเล่นเชิดภาพทาบจอของฝรั่งว่า "หนัง" ไปด้วย

ส่วนคำว่า "ภาพยนตร์" ซึ่งใช้เรียกมหรสพชนิดนี้อีกคำหนึ่ง ได้ปรากฏหลักฐานว่า เริ่มมาจากคำว่า "หุ่นพยนต์" ซึ่งหนังสือพิมพ์รายวันบางกอกไทมส์ ฉบับวันที่ 10 มีนาคม ร.ศ. 121 ได้ตีพิมพ์ข่าวเชิงแจ้งความในหน้าภาษาไทย ดั้งหัวข้อข่าวว่า "สืบปากว่าไม่เท่าตาเห็น" เนื้อข่าวมีความดังนี้ "หุ่นพยนต์" ซึ่งชาวยุโรปได้ตั้งเล่นที่ถนนเจริญกรุง วังพระองค์เจ้าปรีดา อันจะให้มหาชนพอใจทัศนาตามประสงค์นั้น แม้จะไม่มีเสียงครึกโครมอะไรเวลาดูก็จริง ถ้าได้เห็นแล้วไม่น่าเสียตายเงินเลย เพราะหุ่นเครื่องสำหรับดูนั้น เป็นของแปลกปลาดต่าง ๆ คล้ายกับมิวเซียมก็ว่าได้ เหตุนั้นใครไม่ไปดูแล้วคงเป็นที่น่าเสียใจ" ต่อมาเมื่อคำว่า "หุ่นภาพยนตร์" และ "รูปภาพยนตร์" ปรากฏข่าวใน "บางกอกไทมส์" ฉบับวันที่ 13 มีนาคม ร.ศ. 121 ความส่วนหนึ่งมีดังนี้ "หุ่นภาพยนตร์ถ้ามองเป็นเรื่องต่าง ๆ ซึ่งตั้งโรงใหญ่โต น่าวังพระองค์เจ้าปรีดา ถนนเจริญกรุง เพื่อจะได้เปิดให้มหาชนดูการแปลกปลาดต่าง ๆ นั้น แม้ใครได้เห็นแล้วเป็นเครื่องพิศวงอย่างหนึ่ง ไม่ควรที่เสียตายเงินป่วยการเวลา เพราะรูปภาพยนตร์นั้นเหมือนกับมนุษย์ให้รูปร่างกายได้...(โดม สุขวงศ์. 2525 : 54)

คำว่าหุ่นพยนต์, หุ่นภาพยนตร์ และรูปภาพยนตร์ ที่ปรากฏในข้อความข่าวจากหนังสือพิมพ์รายวันที่กล่าวมาข้างต้น มิได้หมายถึง หนังฝรั่งแต่อย่างใด และเวลานั้นคนไทยเรายังไม่เรียกหนังฝรั่งใด ๆ ว่า "ภาพยนตร์" อย่างไรก็ตามคำเหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นมาลอย ๆ แต่น่าจะมีการใช้กันมา

ก่อน หรือตั้งแต่ดั้งเดิมแล้ว โดยเฉพาะคำว่า “พยน” จะเห็นว่า เป็นคำไทย ซึ่งคำที่สะกดถูกต้องคือ “พยณต์” เป็นคำนาม แปลตาม พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานว่า สิ่งที่ถูกทรงแท้งให้ มีชีวิตขึ้น ส่วนคำว่า “หุ่นพยนต์” และ “ภาพยณตร์” เป็นคำไทยประสมกันขึ้น เพื่อใช้ในความหมาย ที่แปลว่า หุ่นหรือภาพ ที่ผู้ทรงวิทยาคุณเสกให้มีชีวิตขึ้น

หลักฐานชิ้นแรกที่พบว่ามีการใช้คำว่า “หุ่นพยนต์” แทนคำว่า “หนังฝรั่ง” ก็คือ เมื่อมีคณะ ภาพยณตร์เร่อีกรายหนึ่งแวะเข้ามาเปิดการแสดงที่โรงละครท่านเลื่อนฤทธิ์ เยาวราช ได้ตีพิมพ์แจ้ง ความลงในหนังสือพิมพ์บางกอกไทมส์ ฉบับวันที่ 25 มกราคม พ.ศ. 2447 ว่า “หุ่นพยนต์ซึ่งฉายเงา เปนรูปโต ๆ ที่โรงละครท่านเลื่อนฤทธิ์ ถนนเยาวราช วันที่ 29 เดือนนี้ ประตู่จะได้เปิดทุ้มครั้ง จะ ฉายรูปภาพต่าง ๆ เวลา ๒ ทุ่ม ราคานั่งที่ แปรสสิ่ง และ 1 สสิ่ง จะเปลี่ยนโปรแกรมทุก ๆ คืน การใช้คำว่า “หุ่นพยนต์” แทนคำว่า “หนังฝรั่ง” อาจเป็นวิธีการโฆษณาชักจูงให้คนสงสัยไปด้วย

ส่วนคำว่า “ภาพยณตร์” ใช้แทนคำว่า “หนังฝรั่ง” ครั้งแรก เมื่อชาวญี่ปุ่นนำภาพยณตร์มาฉาย ในสยามครั้งแรก (โดม สุขวงศ์. 2525 : 56 - 59)

การถ่ายทำภาพยณตร์ในเมืองไทย เริ่มขึ้นเมื่อพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมหลวงสรรพศาสตร์ศุภกิจ นำกล้องถ่ายภาพยณตร์จากยุโรปเข้ามาเมืองไทย หลังกลับจากการตามเสด็จในหลวงรัชกาลที่ 5 และทรงถ่ายเล่นอยู่ตามวังสวนพระองค์ มีที่ปรึกษาชาวต่างประเทศคอยถวายคำแนะนำและช่วยเหลือ ใกล้ชิด อีก 15 ปีต่อมา การสร้างภาพยณตร์เพื่อความบันเทิงจึงเกิดขึ้นในปลายรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 ราวปี พ.ศ. 2465 คือเรื่อง “นางสาวสุวรรณ” ภาพยณตร์ของไทยเรื่องแรกนี้ สร้างจากบทพระราชนิพนธ์ของรัชกาลที่ 6 โดยนายเฮนรี แมคเรย์ ชาวอเมริกันเป็นผู้อำนวยการ สร้างในนามของบริษัทยูนิเวอร์แซลร่วมกับคนไทยคณะสุลุวลสุวดี (ต่อมาได้ตั้งคณะภาพยณตร์ ศรีกรุง) เป็นภาพยณตร์จีบขนาด 35 มม. ขาวดำ หลวงวราภรณ์ศาสตร์แสดงเป็นพระเอก หลวง ภรณ์ กรมโกศลเป็นผู้ร้าย ส่วนนางเอกคือนางสาวเสงี่ยม นาวิเสถียร (คุณหญิงอนินทิตา อาชุนทร)

นางสาวสุวรรณ สร้างอยู่ประมาณ 3-4 เดือน ก็ผ่านการเซ็นเซอร์จากพระราชวังสนามจันทร์ นำออกฉายครั้งแรกที่โรงภาพยณตร์บางลำภู อธิบายเรื่องราวและถ้อยคำเจรจาเป็นตัวหนังสือ แสดงถึงชีวิต และความรักของนางสาวสุวรรณ (อัศศิริ ธรรมโชติ. 2517 : 96 - 97)

ภาพยณตร์เรื่องนางสาวสุวรรณ เป็นเสมือนแรงบันดาลใจให้คนไทยคิดสร้างภาพยณตร์ขึ้น บ้าง และหลังจากเรื่องนางสาวสุวรรณเป็นต้นมา ก็เริ่มมีการสร้างภาพยณตร์ไทย โดยมีมือของคนไทย และมีวิวัฒนาการของภาพยณตร์ต่อเนื่องยาวนานมาจนถึงปัจจุบัน สามารถแบ่งออกเป็นยุคต่าง ๆ ได้ดังนี้

1. ยุคภาพยณตร์จีบ

“โชคสองชั้น” เป็นภาพยณตร์ไทยที่เกิดจากฝีมือคนไทยที่แท้จริงเป็นเรื่องแรก ภาพยณตร์ เรื่องนี้เป็นบทประพันธ์ของ แสงทอง หรือ หลวงบุญนิมานพ โดยสร้างเป็นภาพยณตร์จีบ 35 มม. ขาวดำ ในนามของบริษัทภาพยณตร์ศรีกรุง ซึ่ง นายมานิต วสุวดี เป็นผู้อำนวยการสร้าง หลวง กลการเจนจิต เป็นผู้ถ่ายทำ และมีขุนอนรรักษ์การ (เป่ง สุขะวิริยะ) เป็นผู้กำกับการแสดง ส่วน ผู้แสดงนำก็มีนายมานพ ประภารัตน์ กับ ม.ล. สุจิตร์ อิศรางกูร ณ อยุธยา (อัศศิริ ธรรมโชติ 2517 : 97 - 98)

2. ยุคภาพยณตร์เสียง

เมื่ออเมริกาคิดประดิษฐ์ภาพยนตร์เสียงขึ้นได้ในปี พ.ศ. 2475 ก็มีการถ่ายทำหนังเสียงพูดได้ เป็นครั้งแรกในเมืองไทย คือเรื่อง “หลงทาง” โดยคณะภาพยนตร์เสียงศรีกรุง ได้ออกฉายเป็นการร่วมฉลองกรุงเทพฯ 150 ปี เมื่อวันที่ 1 เมษายน ปี พ.ศ. 2475 ที่โรงหนังพัฒนากร เรื่องหลงทางเป็นหนังเพลง นำแสดงโดย นายแมน ชลานุเคราะห์ และ นางสาววาสนา ทองศรี (โดม สุขวงศ์. 2526 : 94) ภาพยนตร์เรื่องหลงทาง จึงเป็นภาพยนตร์ไทยยุคใหม่ระบบเสียงในฟิล์ม และเป็นการสิ้นสุดของยุคภาพยนตร์เงียบ

3. ยุคภาพยนตร์พากย์

ในปี พ.ศ. 2483 เป็นปีที่สงครามโลกในยุโรปได้ลุกลามไปทั่ว ความคิดคึกคักของภาพยนตร์จึงสะดุดลง กิจกรรมสร้างภาพยนตร์ในเมืองไทยประสบกับปัญหาเรื่องฟิล์ม และอุปกรณ์ในการสร้างหนัง หนังพูดชะงักลง ส่วนหนังพากย์ได้ปรับตัวหันไปถ่ายทำในระบบ 16 มม. แทน เนื่องจากราคาต่ำกว่าฟิล์มมาตรฐาน 35 มม. “สุภาพบุรุษเสือไทย” เป็นภาพยนตร์เรื่องแรกที่สร้างขึ้นหลังสงครามสงบแล้ว เป็นของบริษัทปรเมรุภาพยนตร์ มีหม่อมเจ้าศุภวรรณดิศ ดิศกุล เป็นผู้อำนวยการสร้าง และกำกับการแสดงเองในนามของ ศุภร์ วรดิศ สร้างจากบทประพันธ์ของเสนีย์ บุษปเกษ นำแสดงโดยสุรสิทธิ์ สัตยวงศ์ และสอางค์ ทิพย์ทัศน์ เป็นภาพยนตร์ขนาด 16 มม. สีธรรมชาติ เข้าฉายที่ศาลาเฉลิมกรุง โดยอาศัยการพากย์ของทิดเขียว (ลีน สีบุญเรือง) ทิดเขียวจึงกลายเป็นักพากย์คนแรกของเมืองไทย ทำให้ประเทศไทยเป็นประเทศแรกที่ใช้ศิลปะการพากย์ภาพยนตร์ และในระยะเวลาที่ไล่เลี่ยกัน อัครินการละครและภาพยนตร์ก็สร้าง “พันท้ายนรสิงห์” ขนาด 16 มม. สี ออกมา โดยมีถนอมอัศรเศรณี กับ ช. แสงเพ็ญ แสดงนำ ประสบความสำเร็จมีผู้เข้าชมอย่างมากมายเช่นเดียวกัน (อัคริ ธรรมโชติ. 2517 : 103)

การฟื้นตัวของภาพยนตร์พูดเริ่มขึ้นใน ปีพ.ศ. 2496 เมื่อบริษัทหนุมานภาพยนตร์ของรัตน์ เปสตันยี ซึ่งแยกตัวมาจากอัครินการละครและภาพยนตร์ ผลิตผลงานเรื่องแรก “สันติ - วิณา” เป็นหนังพูด 35 มม. นำแสดงโดยพูนพันธ์ รังควร และ เวที ศิริวิไล มารุต หรือ ทวี ณ บางช้าง กำกับการแสดง และเป็นบทประพันธ์ของ มิสเตอร์ โรเบิร์ต จี นอร์ธ (Mr. Robert G. North) สร้างเป็นภาพยนตร์โดยมารุต และ คุณาวุฒิ (วิจิตร คุณาวุฒิ) และเป็นภาพยนตร์ของไทยที่ได้รับความนิยมรางวัลในการประกวดงานมหกรรมภาพยนตร์แห่งเอเชียอาคเนย์ ที่กรุงโตเกียว โดยได้รับถึง 3 รางวัล คือ รางวัลด้านการถ่ายภาพ รางวัลด้านการกำกับศิลป์ และรางวัลเผยแพร่วัฒนธรรมประจำชาติ เพราะเป็นเรื่องที่สามารสะท้อนวัฒนธรรมของชาวตะวันออก ให้ชาวตะวันตกเข้าใจได้เป็นอย่างดี

ขณะเดียวกันกิจกรรมสร้างหนังไทยพากย์ ระบบ 16 มม. ยังคงพื้งฟูต่อไปจนกระทั่งถึงขีดสุดในกลางทศวรรษ โดยมีดาราคู่ขวัญในระยะนี้คือ มิตร ชัยบัญชา และเพชรา เขาวราษฏร์ ซึ่งได้แสดงภาพยนตร์ไทยไว้ถึง 150 - 160 เรื่อง (อัคริ ธรรมโชติ. 2517 : 103)

4. ยุคทองของหนังหลังสงคราม

ภายหลังสงครามสงบ ภาพยนตร์ก็กลับมาเป็นที่นิยมอีกครั้ง และดูเหมือนจะได้รับความนิยมมากขึ้นกว่าเดิม เนื่องจากผู้คนต้องการการผ่อนคลายหลังผ่านภาวะสงครามมา บริษัทจัดจำหน่ายจากฮอลลีวู้ดเข้ามาตั้งสำนักงานสาขาในประเทศไทย ทำให้มีหนังจากสตูดิโอฮอลลีวู้ดหลังไหลเข้ามาเป็นจำนวนมาก (ชลิดา เอื้อบำรุงจิต. 2540 : 93)

ส่วนในวงการภาพยนตร์ไทย มีเหตุการณ์สำคัญๆ ที่ส่งผลต่อวงการภาพยนตร์ในยุคนั้น และต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบันหลายเหตุการณ์ด้วยกัน คือ

ปี พ.ศ. 2500 มีงานประกวดภาพยนตร์ไทยยอดเยี่ยม หรือตุ๊กตาทองเกิดขึ้นในวงการบินไทย โดยสมาคมหอการค้าไทยเป็นผู้จัด (สมาคมผู้สื่อข่าวบันเทิง. 2529) ผู้ริเริ่มคือ คุณสนอง รัตนวิชัย และอาจารย์สงบ สอนศิริ (สันติศิริ) อดีตนักเขียนนักแปลภาพยนตร์ชื่อดัง ใช้เวลาจัดงานถึง 7 วัน 7 คืน ที่สวนลุมพินี เมื่อวันที่ 28 กรกฎาคม ถึง 3 สิงหาคม พ.ศ. 2500 พระเอกตุ๊กตาทองคนแรกของเมืองไทยคือ ลือชัย นฤนาท จากเรื่อง “เล็บครุฑ” ส่วนนางเอกตุ๊กตาทองคนแรกคือ วิไลวรรณ วัฒนพานิช จากเรื่อง “สาวเครือฟ้า”

ปี พ.ศ. 2505 รัฐบาลได้ออกพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม

ปี พ.ศ. 2507 ในเดือนตุลาคม กระทรวงอุตสาหกรรม ได้พิจารณาปรับกิจการภาพยนตร์ไทยเข้าไว้เป็นอุตสาหกรรมประเภทหนึ่ง (อรสา มานะจิตต์. 2511 : 21)

ปี พ.ศ. 2510 มีการจัดตั้งสมาคมผู้ฉายภาพยนตร์แห่งประเทศไทย จากบรรดาผู้สร้างที่สร้างหนังในระบบมาตรฐาน 35 มม. ขึ้น มีผลให้กิจการสร้างหนังมาตรฐาน (35 มม.) เริ่มคึกคักขึ้น (โดม สุขวงศ์. 2525 : 25)

ปี พ.ศ. 2513 มีหนังระบบมาตรฐาน 2 เรื่อง ที่ก่อให้เกิดความสะเทือนในวงการภาพยนตร์ไทย คือเรื่อง “มนต์รักลูกทุ่ง” และ “โชน” เรื่องมนต์รักลูกทุ่งประสบความสำเร็จอย่างสูง ได้รับการต้อนรับจากแฟนหนังทั่วประเทศ และฉายยาวนานติดต่อกันถึงครึ่งปี ในโรงภาพยนตร์ชั้นนำหนึ่งของกรุงเทพฯ กลายเป็นประวัติศาสตร์ของภาพยนตร์ไทย ที่เก็บเงินได้ถึง 6 ล้านบาทบาท กำกับโดยรังษี ทัศนพยัคฆ์ เป็นหนัง 35 มม. จอกว้างแบบซีเนมาสโคป ส่วนเรื่องโชนกำกับแสดงโดยเป๊ยก โปสเตอร์ แม้จะทำรายได้ไม่เท่ากับมนต์รักลูกทุ่ง แต่ก็มีคุณค่าในด้านภาพยนตร์ โชนมีบทบาทในการสร้างชีวิตของตัวละครบนจอภาพยนตร์ไทยให้มีเหตุผลขึ้น ส่วนเกินหรือความบังเอิญมีเหลืออยู่น้อย (อัศศิริ ธรรมโชติ. 2517 : 109)

และใน ปี พ.ศ. 2513 ก็ได้เกิดเหตุการณ์ซึ่งคาดไม่ถึง ซึ่งมีส่วนในการพลิกหน้าประวัติศาสตร์ของภาพยนตร์ไทย คือการเสียชีวิตของมิตร ชัยบัญชา จากอุบัติเหตุตกจากเฮลิคอปเตอร์ ในขณะที่ถ่ายทำภาพยนตร์เรื่อง “อินทรีทอง” เมื่อวันที่ 8 ตุลาคม พ.ศ. 2513 การตายของมิตร ชัยบัญชา ผู้เป็นเสมือนสัญลักษณ์ของภาพยนตร์ 16 มม. ส่งผลให้หนัง 16 มม. ที่กำลังสร้างค้างอยู่ในขณะนั้น ต้องล้มเลิกไปโดยสิ้นเชิง เพราะเกือบทั้งหมดของหนังเหล่านั้น มิตร ชัยบัญชา เป็นผู้แสดงนำทั้งสิ้น นับจากนั้นมาก็ไม่มีผู้สร้างคนใดคิดสร้างหนัง 16 มม. อีก

ปี พ.ศ. 2514 บริษัทภาพยนตร์ได้มาตรฐาน โดยได้รับการส่งเสริมด้านการลงทุนจากรัฐบาล

ปี พ.ศ. 2515 รัฐบาลลดภาษีการนำเข้าฟิล์ม 35 มม. ลง 50 เปอร์เซ็นต์ (อัศศิริ ธรรมโชติ. 2517 : 103)

ปี พ.ศ. 2519 ได้เกิดการสังหารหมู่ในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เมื่อวันที่ 6 ตุลาคม นำไปสู่การรัฐประหารของทหาร ในนามคณะปฏิรูปการปกครอง รัฐบาลพลเรือนของนายธานินทร์ กรัยวิเชียร ขึ้นบริหารประเทศ และได้ประกาศให้มีการขึ้นภาษีภาพยนตร์ต่างประเทศที่นำเข้ามาจากอัตราเมตรละ 2.20 บาท เป็นเมตรละ 30 บาท เนื่องจากการขาดดุลย์การค้าของรัฐบาล และเพื่อเป็น

การสนองการเรียกร้องของสมาคมผู้อำนวยการสร้างภาพยนตร์ไทย ที่ต้องการให้รัฐส่งเสริมสนับสนุนอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย และจำกัดบทบาทการเข้ามาครองตลาดหนังในประเทศของหนังต่างประเทศลง (สนั่นจิตต์ บางสะพาน. 2525 : 26)

การเพิ่มภาษีหนังต่างประเทศ มีผลดีต่อหนังไทยอย่างชัดเจนในสมัยพลเอก เกียติศักดิ์ ชมะนันท์ เป็นนายกรัฐมนตรี เนื่องจากบ้านเมืองลดความเข้มงวดลงไป ภาวะบ้านเมืองที่ผ่อนคลาย ทำให้มีการผลิตหนังไทยเพิ่มขึ้นถึงปีละ 160 เรื่อง

ปี พ.ศ. 2521 - 2525 กล่าวได้ว่าเป็นยุคทองของหนังสะท้อนสังคมไทย มีผู้กำกับที่สร้างงานสะท้อนสังคมอย่างต่อเนื่อง ทั้งงานที่เขียนขึ้นมาใหม่ และที่นำมาจากนวนิยายหรือเรื่องสั้น เช่น สุรสิทธิ์ ภาธรรม ซึ่งหลังจากสร้าง “ครูบ้านนอก” แล้วก็สร้าง “หนองหมาว้อ” เพิ่มพล เขียวอรุณ สร้าง “ชีวิตบัดซบ”, “เมืองในหมอก” ยุทธนา มุกดาสนิท สร้าง “เทพธิดา บาร์ 21”, “น้ำพุ”, “ผีเสื้อ และดอกไม้” คุณาวุฒิ สร้าง “ลูกอีสาน” และท่านมัย (หม่อมเจ้าชาติตรี เฉลิมยุคล) สร้าง “ทองพูน โคกโพ”, “ราษฎรเต็มขั้น” “อุกาฟ้าเหลือง” “มือปืน” ในขณะเดียวกันก็มีผู้สร้างหนังแนวอื่นเกิดขึ้น เช่น ศุภักษร สร้างหนังแนวชีวิตรักนักศึกษาก็คือ เป็นตัน (อัญชลี ชัยวรพร. 2540 : 128 - 129)

ในช่วงตั้งแต่หลังสงครามโลกจนถึงปี พ.ศ. 2525 โรงภาพยนตร์มีอยู่ทั่วทุกภาคของประเทศ กระจายอยู่แทบทุกชุมชน จากการสำรวจทั่วประเทศ มีโรงหนังประมาณ 700 โรง ยังไม่รวมหนังกลางแปลงนับพันจอ หนังจึงเป็นความบันเทิงราคาถูกที่หาซื้อได้ง่าย และทำให้ยุคนั้นเป็นยุคทองของหนังไทยอย่างแท้จริง (ชลิดา เอื้อบำรุงจิต. 2540 : 93)

5. ภาพยนตร์ไทยในยุคปัจจุบัน (พ.ศ. 2530 - พ.ศ. 2542)

สุทธากร สันติธวัช (2540 : 130 - 132) ตั้งข้อสังเกตต่อภาพยนตร์ไทยในยุคปัจจุบันว่าเป็นยุคที่มีทั้งความก้าวหน้าและความถดถอย เนื่องจากในยุคนี้คนทำหนังไทยได้ปรับปรุงคุณภาพของงานสร้างขึ้นจนเทียบเท่ากับมาตรฐานของฮ่องกงหรือฮอลลีวู้ด แต่ในขณะเดียวกันปริมาณการสร้างหนังไทยก็มีจำนวนลดน้อยลงทุกที จากที่เคยฉายมากกว่าร้อยเรื่องใน ปี พ.ศ. 2533 เหลือเพียง 30 เรื่องในปี พ.ศ. 2539 ในขณะที่การฉายภาพยนตร์ฮอลลีวู้ดเพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อย ๆ

ความเปลี่ยนแปลงที่ทำให้คนดูหนังไทยน้อยลง นอกจากเป็นเพราะคนดูมีทางเลือกใหม่ ๆ เพิ่มขึ้นจากหนังฮ่องกงและหนังฮอลลีวู้ดแล้ว ยังมีผลมาจากการเปลี่ยนรูปแบบของโรงภาพยนตร์ในกรุงเทพเป็นระบบมัลติเพล็กซ์ ใน ปี พ.ศ. 2537 เพื่อให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตรูปแบบใหม่ และเพื่อรองรับภาพยนตร์ฮอลลีวู้ดเป็นหลัก

ภาพยนตร์ไทยในยุคนี้มีผู้ชมวัยรุ่นเป็นกลุ่มหลัก ภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จหลังจากหนังสะท้อนสังคมเริ่มเสื่อมความนิยมในช่วง ปี พ.ศ. 2525 เป็นต้นมา ล้วนแล้วแต่เป็นหนังที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องราวของวัยรุ่น วัยเรียน

เช่น “ซึ่มน้อยหน้อยกระล่อนมากน้อย”, “ปลื้ม”, “ฉลุย” ที่สร้างโดยผู้กำกับหนังวัยรุ่นยุคแรกคือ อติเรก วัฏลีลา (อังเคิล) และ ธนิตย์ จิตนุกูล (ป๊อด) จนถึงภาพยนตร์ที่ทำรายได้เป็นหลัก 10 ล้านในปัจจุบัน อย่าง “2499 อันธพาลครองเมือง” หรือ “โอเนกาตีฟ” (รักออกแบบไม่ได้) เป็นต้น

จากที่กล่าวมา สรุปได้ว่า ความเปลี่ยนแปลงของภาพยนตร์ไทยในแต่ละยุค มีความเกี่ยวพันกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ในประวัติศาสตร์ ไม่ว่าจะเป็นประวัติศาสตร์ความก้าวหน้าของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี หรือประวัติศาสตร์ทางสังคมที่เปลี่ยนไป โดยภาพยนตร์ได้ทำหน้าที่ในการเป็นสื่อบันเทิง ถ่ายทอด และสะท้อนสภาพความคิด ค่านิยม วิถีชีวิต รูปแบบความเป็นอยู่ของผู้คน และเหตุการณ์ต่าง ๆ ของบ้านเมือง ในแต่ละยุคแต่ละสมัยไว้ได้อย่างสมบูรณ์

ความสำคัญของภาพยนตร์

เลนีส แมคควาย (Lenis, McQuai. 1983 : 22 - 23) จำแนกความสำคัญของภาพยนตร์ในด้านต่าง ๆ ได้ดังนี้

1. ภาพยนตร์ในฐานะสื่อมวลชน

ด้วยความเชื่อว่า ภาพยนตร์สามารถสร้างผลกระทบทางอารมณ์ได้อย่างมาก และเป็นที่ยอมรับของสาธารณชน ภาพยนตร์จึงได้ถูกนำมาใช้เพื่อให้ความบันเทิงที่สอดแทรกเข้ากับสาระที่ต้องการนำไปสู่ผู้ดู ซึ่งเป็นวิธีการที่ใช้กันอยู่แล้วในทางวรรณคดี หรือทางด้านการแสดงต่าง ๆ แต่ภาพยนตร์เป็นสื่อที่สามารถนำเสนอสิ่งดังกล่าว ให้แก่สาธารณชนได้อย่างรวดเร็ว และสามารถปรุงแต่งให้เหมือนจริงได้อย่างดี โดยไม่สูญเสียความน่าเชื่อถือเลย ภาพยนตร์จึงมีอิทธิพลต่อผู้ดูอย่างมาก เพราะลักษณะและวิธีการนำเสนอสามารถดึงดูดความสนใจ และเร้าความรู้สึกของผู้ดูให้คล้อยตามเนื้อหาที่นำเสนอ ซึ่งผู้สร้างสามารถจะเสนอเนื้อหาและเหตุการณ์ต่าง ๆ ทั้งเหตุการณ์ในอดีต ปัจจุบัน และอนาคตได้ในช่วงเวลาอันสั้น และเห็นจริงเห็นจัง (สมาน งามสนิท. 2531 : 38)

การ์ท โลเวย์ และ เจมส์ เอ็ม ลินตัน (Garth, Lowey and James, M. Linton. 1980) กล่าวว่าจากการที่ภาพยนตร์บันทึกเรื่องราวแวดล้อมต่าง ๆ ในสังคม ภาพยนตร์จึงเป็นผลิตผลที่มาจากวัฒนธรรมมวลชนด้วย ซึ่งวัฒนธรรมดังกล่าว ต้องผ่านสื่อตัวกลางที่เป็นภาพยนตร์เพื่อจะไปถึงผู้ดูเป็นจำนวนมาก โดยวัฒนธรรมนี้มีลักษณะดึงดูดความสนใจด้วยการผสมผสานอย่างมีเทคนิคระหว่างสิ่งที่คุ้นเคยอยู่แล้วกับสิ่งที่แปลกใหม่

นิพนธ์ สุขปรดี (2531 : 1 - 55 และ 709 - 774) สรุปบทบาทของสื่อภาพยนตร์ในฐานะสื่อมวลชนไว้ดังนี้

1.1 การให้ข่าวสาร

ภาพยนตร์มีบทบาทในการเสนอข่าวสารแก่ชาวโลกอย่างดียิ่ง ทั้งด้านเศรษฐกิจการเมือง สังคมและวัฒนธรรม และได้รับความเชื่อถือจากผู้ชมชาวสูงในด้านประสิทธิภาพของการสื่อสารอย่างตรงไปตรงมา ผู้ทำหน้าที่เสนอข่าวสาร จะบันทึกเหตุการณ์เหล่านั้นไว้ด้วยภาพยนตร์โดยการเผยแพร่ทั้งที่เป็นภาพยนตร์โดยตรง และเผยแพร่ทางสื่อวิทยุโทรทัศน์ แม้ว่าปัจจุบันเทคโนโลยีของวิดิทัศน์จะเจริญก้าวหน้าไปมาก การรายงานข่าวทางวิทยุโทรทัศน์ได้หันมาใช้วิดิทัศน์แทนมากแล้วก็ตาม แต่เหตุการณ์สำคัญ ๆ ที่จะต้องบันทึกไว้เป็นภาพเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ ก็ยังอาศัยการถ่ายทำด้วยภาพยนตร์อยู่ เพราะภาพยนตร์ที่ทำเป็นต้นฉบับนั้น เก็บไว้ได้นานกว่าวิดิทัศน์ เมื่อต้องการวิดิทัศน์จากภาพยนตร์ ก็สามารถนำภาพยนตร์มาถ่ายลงเป็นวิดิทัศน์ได้ง่ายในราคาที่ไม่สูงนัก ภาพยนตร์ข่าวเหล่านี้ เมื่อเสนอข่าวไปแล้ว อาจจะเก็บรวบรวมไว้เป็นภาพยนตร์สำหรับข่าวสารทางประวัติศาสตร์ หรือข่าวสารทั่ว ๆ ไปอีกครั้งก็ได้

1.2 การให้ความรู้

ภาพยนตร์ เป็นสื่อที่มีบทบาทในการให้ความรู้แก่ประชาชนในชีวิตประจำวัน โดยสามารถให้ความรู้ทางตรง จากบทสนทนาและบทแสดง หรือการสอนโดยตรง และให้ความรู้ทางอ้อม จากการแปลความหมาย หรือตีความหมายสัญลักษณ์แทนสิ่งต่าง ๆ ที่บรรจุไว้ในภาพยนตร์ ด้วยความสามารถเฉพาะบุคคล

ภาพยนตร์ให้ความรู้มีหลายประเภท รวมทั้งภาพยนตร์ข่าวที่เมื่อนำมาฉายซ้ำจะกลายเป็นภาพยนตร์ประวัติศาสตร์ที่ให้ความรู้ และเมื่อนำไปดัดแปลง เพิ่มเติมข้อมูลต่าง ๆ ในเรื่องนั้น ๆ ให้สมบูรณ์แบบในตัวของมันเอง ก็จะกลายเป็นภาพยนตร์สารคดี ภาพยนตร์จึงเป็นเสมือนสื่อถ่ายทอดเรื่องราวและชีวิตของมนุษย์ ที่สามารถใช้เป็นเอกสารค้นคว้าหาข้อมูล ในด้านต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี

1.3 การชักจูงโน้มน้าวใจ

ภาพยนตร์สามารถทำหน้าที่จูงใจให้ผู้ชมเห็นคล้อยตาม และเห็นดีเห็นงามตามสิ่งที่ภาพยนตร์เสนอ ภาพยนตร์ทุกประเภทย่อมมีบทบาทโน้มน้าวจิตใจผู้ชมให้เกิดสามัญสำนึก เห็นคล้อยตามหรือเห็นขัดแย้งได้ทั้งสิ้น จึงมีภาพยนตร์จำนวนมากที่ทั้งภาครัฐและเอกชนใช้ในการชักจูงใจ และโน้มน้าวจิตใจของประชาชนให้คล้อยตาม อาทิ ภาพยนตร์ชักชวนให้ร่วมกันพัฒนารักษาความสะอาด ชักชวนให้ช่วยเหลือผู้อ่อนแอว่า ชักชวนให้วางแผนครอบครัว ชักชวนให้ปฏิบัติตามกฎจราจร ชักชวนให้แก้ปัญหาสภาวะแวดล้อม ฯลฯ หม่อมเจ้าชาตรี เฉลิมยุคล (2518 : 8) ยกตัวอย่างอิทธิพลของภาพยนตร์ ที่มีต่อวัฒนธรรมในฐานะสื่อมวลชนไว้ว่า สามารถเป็นเครื่องมือที่วิเศษและอาวุธที่น่าสะพรึงกลัว โดยยกตัวอย่างภาพยนตร์เรื่อง Triump of Will ที่ทำให้พรรคนาซีขึ้นมาสู่อำนาจ และอิทธิพลของหนังที่ทำให้ชาวฟิลิปปินส์สามารถพูดภาษาตากาล็อกได้ เพราะก่อนหน้านี้ชาวฟิลิปปินส์มีภาษาใช้กันหลายภาษา จนรัฐบาลฟิลิปปินส์บังคับให้หนังทุกเรื่องใช้ภาษาตากาล็อก รวมทั้งอิทธิพลของหนังทีวีจากญี่ปุ่นที่ทำให้เด็กไทยได้รู้จักไอ้มดแดงดีกว่าพระยาพิชัยดาบหัก

2. ภาพยนตร์ในฐานะเป็นงานศิลปะ

ในยุคแรก ภาพยนตร์ถูกมองว่าเป็นการบันทึกภาพเหตุการณ์ให้ดูแล้วเป็นภาพเคลื่อนไหว ซึ่งสร้างความแปลกแก่ผู้ดู อันเป็นความบันเทิงที่กรรมกรหรือชนชั้นกรรมาชีพในสหรัฐอเมริกาและยุโรปนิยมไปดึกกัน จึงถูกมองว่าเป็นความบันเทิงชั้นต่ำ จนกระทั่งในระยะหลังที่นักวิชาการและผู้สร้างภาพยนตร์ส่วนใหญ่ ได้พยายามแสดงให้เห็นว่าการสร้างภาพยนตร์เป็นงานศิลปะแขนงหนึ่ง โดยนำเอากระบวนการรับรู้ที่มีอยู่ในธรรมชาติ มาแปรเปลี่ยนเพื่อถ่ายทอดออกเป็นความรู้สึกที่เป็นความงาม ด้วยการประมวลเนื้อหา เรื่องราว จินตนาการ และอารมณ์สะท้อนใจของตนออกมา ผ่านงานเทคนิคทางด้านบทประพันธ์ ดนตรี ภาพ ฉาก แสง สี ถ้อยคำ และการแสดง ซึ่งแต่ละส่วนจะต้องมีความงามและความคิดประสานกันอย่างกลมกลืน (จำเริญลักษณ์ ธนะวังน้อย. 2530 : 995) ภาพยนตร์ถือเป็นสื่อที่เร้าอารมณ์คนดู ให้ผูกติดอยู่กับสิ่งที่ปรากฏออกมาในภาพยนตร์ ควบคู่ไปกับการสร้างความรู้สึกและประสบการณ์ให้กับคนดู ฉะนั้นผู้สร้างภาพยนตร์จึงต้องสามารถถ่ายทอดการรับรู้ที่มีอยู่ต่อโลก ให้อยู่ในรูปลักษณะที่เหมาะสมกับตัวสื่อ อันเป็นตัวแทนของสิ่งที่เกิดขึ้นจริง และไม่สามารถแยกออกไปจากโลกที่เป็นจริงได้

ดัดเลย์ แอนดรูว์ (Dudley, Andrew. 1976 : 13 - 33) และมาร์แชลล์ แมคลูฮาน (Marshall, McLuhan. 1964 : 255) กล่าวว่าสิ่งที่กำหนดให้ผู้รับรู้ลักษณะพิเศษของภาพยนตร์ คืออยู่ที่การใช้เทคนิคของภาพยนตร์ เพื่อถ่ายทอดเรื่องราวอย่างมีชีวิตชีวาและมีพลัง (ปิยกุล เลาว์ณยศศิริ. 2529 : 106 - 126) ภาพยนตร์จึงเป็นที่รวมของงานศิลปะหลายแขนงเข้าไว้ด้วยกัน โดยได้รับการขนานนามว่าเป็น “ศิลปะผสม” (จำเริญลักษณ์ ธนะวังน้อย. 2530 : 989) เป็นศิลปะแขนงใหม่ที่มีลักษณะพิเศษ แตกต่างไปจากศิลปะประเภทอื่น (ปิยกุล เลาว์ณยศศิริ. 2529 : 105) ทั้งนี้ก็เพื่อความบันเทิงแก่ผู้ชม

3. ภาพยนตร์ในฐานะบันทึกทางประวัติศาสตร์

ภาพยนตร์เป็นมรดกของมนุษยชาติด้านวัฒนธรรมอย่างหนึ่ง ซึ่งสามารถสงวนรักษาให้ดำรงอยู่นานยาว เนื่องจากภาพยนตร์มีบทบาทเป็นงานบันทึกทางประวัติศาสตร์ที่สมบูรณ์ที่สุดทางสถิติศาสตร์ คือมีเนื้อหาครอบคลุมเรื่องราวเกี่ยวกับเหตุการณ์สำคัญ ขนบธรรมเนียมประเพณี ศิลปวัฒนธรรม ธรรมชาติแวดล้อมในอดีต สภาพสังคม เศรษฐกิจ การเมือง และวิถีชีวิตของคนในชาติ ที่สามารถใช้เป็นหลักฐานอ้างอิงแก่สาธารณชนได้ (นัยนา แย้มสาขา. 2540 : 26) จูรี วิจิตรวาทการ กล่าวถึงความสำคัญของภาพยนตร์ไทย ในฐานะเป็นเครื่องมือบันทึกทางประวัติศาสตร์ว่า ถึงแม้ภาพยนตร์ไทยที่สร้างขึ้นจะได้รับความสำเร็จหรือไม่ก็ตาม ภาพยนตร์ไทยยังเป็นสื่อที่มีความสำคัญในสังคมไทยอยู่ ด้วยเหตุผลที่ว่าภาพยนตร์ไทยมีรูปแบบที่แตกต่างจากภาพยนตร์ในสังคมอื่น ๆ กล่าวคือ สามารถสะท้อนให้เห็นชีวิตและสภาพสังคมไทยได้ชัดเจน เนื้อหาสาระสำคัญของภาพยนตร์ไทยเปลี่ยนแปลงตามกาลเวลา โดยสามารถวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงนี้ เพื่อแสดงให้เห็นถึงแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงทางสังคมได้พอสมควร ภาพยนตร์จึงเปรียบเสมือนกระจกเงาที่สะท้อนให้เห็นภาพบางส่วนของสังคม (จูรี วิจิตรวาทการ. 2527 : 55)

สรุปได้ว่า ภาพยนตร์เป็นมรดกที่มีคุณค่าของมนุษยชาติ ทั้งในแง่ของการเป็นงานประดิษฐ์กรรมทางวิทยาศาสตร์และงานศิลปะ นอกจากนี้ยังมีคุณค่าในแง่ให้ความบันเทิงในสังคม เป็นเครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรม และยังเป็นงานบันทึกทางประวัติศาสตร์ที่สะท้อนความคิด ค่านิยม วิถีชีวิต รูปแบบความเป็นอยู่ของคน และเหตุการณ์บ้านเมืองในแต่ละยุคแต่ละสมัยได้อย่างสมบูรณ์ที่สุด

องค์ประกอบของภาพยนตร์

ภาพยนตร์เป็นงานศิลปะ และสื่อที่มีคุณลักษณะเฉพาะตัว แตกต่างออกไปจากงานศิลปะและสื่อประเภทอื่นๆ

เยอวันท์ เชกูร์ตัน (2534 : 175) กล่าวถึงองค์ประกอบของภาพยนตร์ไว้ว่า ในประวัติศาสตร์ภาพยนตร์นั้น นวัตกรรมด้านเครื่องจักรกร รสนิยมของผู้ชม หลักการทางศิลปะและความเป็นจริงทางธุรกิจ ล้วนเป็นองค์ประกอบร่วมกันในการกำหนดทิศทางของวิวัฒนาการภาพยนตร์ขึ้นมา ส่วน ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช (2514 : 463 - 493) สรุปองค์ประกอบของภาพยนตร์ไว้ดังนี้

1. ภาพยนตร์เป็นการสื่อสารโดยใช้ภาพที่แลเห็นได้ด้วยตาเป็นสำคัญ

การเสนอด้วยภาพ มีความได้เปรียบต่อการรับรู้ของคนเราเป็นอย่างมาก ดังจะเห็นได้จากสุภาษิตของจีนบทหนึ่งที่กล่าวว่า “ภาพเพียงภาพเดียวมีค่ากว่าพันคำ” และในเรื่องนี้ศูนย์กลางการ

พัฒนาการการศึกษาไพเราะเล แห่งประเทศอังกฤษ ได้ทำการวิจัยและแจกแจงความมากมายในการรับรู้ข่าวสารของมนุษย์ โดยอาศัยประสาทการรับรู้ทั้งห้าแล้ว พบว่ามาจากการเห็นร้อยละ 75 ดังนั้นการบอกเล่าด้วยภาพในภาพยนตร์ ที่ผู้สร้างภาพยนตร์ได้ใช้เทคนิคทางภาพยนตร์ ไม่ว่าจะเป็นการนำเสนอโดยอาศัยขนาดภาพ หรือมุมมอง ล้วนแต่มีการนำภาพและลำดับภาพ หรือตัดต่อภาพที่เลือกแล้วเข้าด้วยกัน จึงทำให้ภาพยนตร์สามารถก่อให้เกิดความคิดและอารมณ์อันลึกซึ้ง ให้เกิดขึ้นในใจของคนดู

2. ภาพยนตร์เป็นการสื่อสารโดยให้ภาพที่เคลื่อนไหวได้

การเคลื่อนไหว ถือเป็นลักษณะเด่นที่จะดึงดูดความสนใจของคนดูไว้ ด้วยการเสริมสร้างอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด และความเข้าใจได้เป็นอย่างดี การเคลื่อนไหวจึงเป็นหัวใจของภาพยนตร์ (วรรณิ์ สำราญเวทย์. 2530 : 149) การเคลื่อนไหวที่มองเห็นในภาพยนตร์มีหลายลักษณะ เช่น การเคลื่อนไหวที่เกิดจากสิ่งที่ถ่าย หรือขับเจ็ค การเคลื่อนไหวที่เกิดจากการทำงานของกล้องถ่ายภาพยนตร์ การเคลื่อนไหวที่เกิดจากการตัดต่อและลำดับภาพ เป็นต้น

3. ภาพยนตร์สามารถแสดงความต่อเนื่องเกี่ยวกับเวลาได้

เวลาที่ใช้ในภาพยนตร์ มีรูปแบบที่แตกต่างไปจากเวลาจริง ซึ่งเวลาเหล่านี้สามารถตัดทอนหรือยืดขยาย หรือแม้แต่จะดิ่งให้หยุดลงกับก็ได้ เวลาที่นำมาใช้กับภาพยนตร์ ไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบลักษณะใดก็ตาม เวลาเหล่านี้จะต้องทำให้เข้าใจง่าย ดูเป็นเรื่องราวที่มีเหตุและผล ซึ่งการผลิตภาพยนตร์ สามารถจัดแบ่งเวลาในภาพยนตร์ออกเป็นเวลาที่ในปัจจุบัน เวลาในอดีต เวลาในอนาคต และเวลาเทียม (บรรจง โกศลวัฒน์. 2529 : 972)

4. ภาพยนตร์สามารถแสดงความต่อเนื่องเกี่ยวกับพื้นที่ฉากได้

พื้นที่ของฉากในภาพยนตร์ และสถานที่จริง มักจะไม่ถูกนำมาใช้ ตลอดจนทางเข้าออกของสถานที่จริง จะถูกตัดทอนออก เพื่อไม่ให้เนื้อเรื่องยืดเยื้อ หรือบางครั้งเนื้อที่จะถูกขยายให้กว้างขึ้น ด้วยการตัดต่อภาพ เรื่องของเนื้อที่ จึงเป็นการสร้างมิติใหม่ขึ้นในภาพยนตร์ มีลักษณะเป็นการสร้างภาพลวงตาให้มองดูคล้ายจริง เนื้อที่ที่ไม่สำคัญจะถูกตัดทอนออกไป หรือถูกดัดแปลงตามสัดส่วนของฉาก โดยเทคนิคการตัดต่อภาพ จนผู้ดูไม่สามารถสังเกตเห็นข้อแตกต่างเหล่านั้นได้ (บรรจง โกศลวัฒน์. 2529 : 974)

5. การสื่อความหมายด้วยสีและแสงในภาพยนตร์

ถ้าเปรียบกับภาษา การสื่อความหมายด้วยสีและแสง ก็จะทำให้ภาษามีสำเนียงไพเราะขึ้น และมีศัพท์แสงหลากหลาย ที่จะช่วยให้ผู้ประพันธ์ใช้คำได้อย่างมีอรรถรส ผู้กำกับภาพยนตร์จึงต้องรู้จักการใช้สีและแสง ในการสื่ออารมณ์และความรู้สึกต่าง ๆ ให้แก่ผู้ดูได้อย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับเจตนารมณ์ที่กำหนดไว้

6. การสื่อความหมายด้วยเสียงในภาพยนตร์

การสื่อความหมายด้วยเสียงในภาพยนตร์ เป็นการสื่อความคิดโดยเสริมอารมณ์และให้ข้อมูลรายละเอียดต่าง ๆ เพื่อให้ผู้ดูเกิดความเข้าใจในเรื่องราวและความหมายของภาพยนตร์มากยิ่งขึ้น (วรรณิ์ สำราญเวทย์. 2530 : 161) เพราะการรับรู้ข่าวสารของมนุษย์โดยอาศัยการฟังมีร้อยละ 10 เพื่อนำไปเพิ่มให้แก่การรับรู้จากการเห็น ประเภทของเสียงในภาพยนตร์ จำแนกตามแหล่งเสียงได้ 4 ประเภท ได้แก่ เสียงสนทนา เสียงบรรยาย เสียงประกอบ และเสียงดนตรี

โดยเสียงสนทนา เป็นเสียงที่ใช้เพื่อแสดงการเจรจาโต้ตอบระหว่างผู้แสดง เพื่อให้ผู้ดูได้ทราบเรื่องราว เสียงบรรยายเป็นเสียงที่ใช้เพื่อการให้ข่าวสารเพิ่มเติมในส่วนที่ภาพไม่ได้นำเสนอ รวมทั้งช่วยเชื่อมโยงจากและเวลา เสียงประกอบ เป็นเสียงที่ใช้เพื่อช่วยให้ภาพยนตร์ดูสมจริงและเป็นธรรมชาติมากยิ่งขึ้น ส่วนเสียงดนตรี เป็นเสียงที่ใช้เพื่อช่วยกระตุ้นอารมณ์ของผู้ดู หรือบอกสถานที่เกิดเหตุการณ์ในฉาก รวมทั้งการเชื่อมฉากต่อฉากให้เกิดความต่อเนื่องกัน (บรรจง โกศลวัฒน์. 2529 : 463 - 493)

สรุปได้ว่าการสร้างภาพยนตร์ มีองค์ประกอบที่สำคัญด้วยกันสองประการคือ องค์ประกอบภายนอกและองค์ประกอบภายใน องค์ประกอบภายนอกได้แก่ ทัศนียภาพของผู้ชม หลักการทางศิลปะ และความเป็นจริงทางธุรกิจ ส่วนองค์ประกอบภายในของภาพยนตร์แต่ละเรื่องได้แก่ การสื่อสารโดยใช้ภาพเคลื่อนไหว การแสดงความต่อเนื่องของเวลาและฉาก รวมทั้งการสื่อความหมายด้วยเสียง และการสื่อความหมายด้วยสีและแสง

งานวิจัยเกี่ยวกับภาพยนตร์

ปัจจุบัน มีงานวิจัยเกี่ยวกับภาพยนตร์มากมายทั้งในประเทศและต่างประเทศ ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

1. งานวิจัยในประเทศ

ไพบูรณ์ คะเชนพรรค์ (2531 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกชมภาพยนตร์ของเยาวชนไทย ผลปรากฏว่า เพศ สถานภาพ ผู้กำกับการแสดง อิทธิพลของสื่อโฆษณาและอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน มีความสัมพันธ์กับประเภทของภาพยนตร์ที่ตัดสินใจเลือกชม แต่แผนกวิชาที่ศึกษา ภูมิฐานะเดิม ดารานำแสดง อิทธิพลของครอบครัว และการเปิดรับสื่อมวลชน ไม่มีความสัมพันธ์กับประเภทของภาพยนตร์ที่ตัดสินใจเลือกชม ตัวแปรที่เกี่ยวกับปัจจัยสภาพแวดล้อมภายนอกพบว่า มีทั้งอิทธิพลของสื่อโฆษณา และอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน ซึ่งมีผลต่อการตัดสินใจเลือกชมภาพยนตร์ของเยาวชนไทย โดยภาพยนตร์ตัวอย่างในโรงภาพยนตร์เป็นสื่อโฆษณาที่มีอิทธิพลสูงสุด

จักรกฤษ ทองเกตุ (2538 : บทคัดย่อ) ทำการศึกษาวิเคราะห์วัฒนธรรมวัยรุ่นที่ปรากฏในภาพยนตร์ไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเนื้อหาวัฒนธรรมวัยรุ่น และการนำเสนอที่ปรากฏในภาพยนตร์ไทยในปี พ.ศ. 2535 โดยวิเคราะห์เนื้อหาในภาพยนตร์ไทยวัยรุ่นจำนวน 9 เรื่อง พบว่าเนื้อหาวัฒนธรรมวัยรุ่นที่ปรากฏแบ่งออกได้เป็น 2 มุมมอง คือ

1. วัฒนธรรมเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตของวัยรุ่น พบว่าเนื้อหาโดยรวมของภาพยนตร์เป็นเรื่องเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตของวัยรุ่นในด้านการเรียน การเที่ยวเตร่กับเพื่อน ด้านความรัก ซึ่งมีทั้งความรักที่สมหวังและที่ผิดหวัง และด้านชีวิตครอบครัวของวัยรุ่น

2. วัฒนธรรมเกี่ยวกับค่านิยมของวัยรุ่น ได้แก่ ค่านิยมด้านการแต่งกาย ด้านภาษา ด้านพฤติกรรม และด้านการบริโภค

จิราภรณ์ ชาแก้ว (2539 : บทคัดย่อ) ทำการศึกษาภาพชีวิตครอบครัวที่ปรากฏในภาพยนตร์วิดีโอ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาโครงสร้างครอบครัวไทย โดยศึกษาจากภาพยนตร์ไทยที่เผยแพร่ และบันทึกลงวิดีโอเทปแล้วในระหว่างปี พ.ศ. 2533 - 2535

ผลการวิจัยพบว่าโครงสร้างครอบครัวส่วนใหญ่ที่ปรากฏในภาพยนตร์ไทย มีลักษณะเป็นครอบครัวเดี่ยวตามรูปแบบของครอบครัวสมัยใหม่ แต่มีลักษณะพิเศษตามแบบครอบครัวในอดีตคือ มีการปฏิสัมพันธ์หรือไปมาหาสู่ และไม่สนับสนุนค่านิยมในเรื่องความสะอาดสบายภายในครอบครัว ซึ่งเป็นค่านิยมตามแบบครอบครัวสมัยใหม่

บทบาทและความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัวนั้น พ่อหรือสามียังคงถูกกำหนดให้มีบทบาทในการหาเลี้ยงครอบครัวเป็นส่วนมาก ในขณะที่แม่หรือภรรยามีบทบาทในการเป็นแม่บ้าน และดูแลลูก ทำให้พ่อหรือสามีเป็นผู้มีสิทธิและอำนาจเหนือสมาชิกอื่นในครอบครัว

ชีวิตครอบครัวในภาพยนตร์ทุกเรื่องล้วนมีปัญหา ซึ่งปัญหาที่พบมากที่สุดคือปัญหาความไม่ซื่อสัตย์ของสามี และไม่ว่าภาพยนตร์จะเปิดเรื่องด้วยความสุขหรือทุกข์ก็ตาม ภาพยนตร์มักจบลงด้วยการอยู่รวมกันอย่างมีความสุข โดยยึดหลักการให้อภัยกันตามวัฒนธรรมของสังคมไทย

เจริญ ทองเกษม (2539 : บทคัดย่อ) ทำการศึกษาเรื่องบทบาทของรัฐ ในการส่งเสริมภาพยนตร์ไทย พ.ศ. 2530 - 2537 โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาว่าองค์กรของรัฐ มีบทบาทในการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย และเพื่อศึกษากลไกและเครื่องมือของรัฐที่มีผลต่อวงการภาพยนตร์ไทย สำหรับเสนอแนะเป็นแนวทางส่งเสริมหรือสนับสนุน และพัฒนาภาพยนตร์ไทยอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ผลการวิจัยปรากฏว่า พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช 2473 เป็นเครื่องมือของรัฐที่ล้าสมัย ไม่เหมาะสมกับสภาวะการณ์ปัจจุบัน ที่กิจการภาพยนตร์ได้วิวัฒนาการทางด้านเทคโนโลยี และมีบทบาทสูงในสังคมข่าวสาร สมควรได้รับการปรับปรุงแก้ไขให้เป็น ประโยชน์ยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ยังพบว่าระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย พ.ศ. 2533 เป็นกลไกและเครื่องมือของรัฐที่อำนวยความสะดวกกับองค์กรของรัฐ ให้สามารถดำเนินการส่งเสริมสนับสนุน และพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ได้เป็นอย่างดี แต่อย่างไรก็ตาม มีจุดอ่อนตรงที่คณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยมาจากนักการเมือง ดังนั้นเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงคณะรัฐมนตรีเมื่อไร คณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย จึงต้องถูกเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย

2. งานวิจัยต่างประเทศ

จาร์มาน เอ็น (Jarman, N. 1996 : 39 - 61) ศึกษาเรื่องการนำเสนอบุคลิกภาพอันรุนแรงของชาวไอริชในภาพยนตร์ โทรทัศน์และนวนิยาย โดยทำการแจกแจงผ่านสภาพแวดล้อม (ที่อยู่อาศัย) ของชาวไอริช

ผลการศึกษาพบว่า มีความแตกต่างกันระหว่างการเสนอภาพของชาวไอริชที่อยู่ในสังคมเมืองและในสังคมชนบท โดยภาพลักษณ์ของชาวไอริชในสังคมเมือง คือชนกลุ่มน้อยที่มีฐานะยากจน อยู่อาศัยในย่านที่เสื่อมโทรม ในขณะที่ภาพลักษณ์ของชาวไอริชในสังคมชนบท เป็นภาพของสังคมเกษตรกรรมที่สงบสุข

อย่างไรก็ตาม สภาพสังคมเกษตรที่สงบสุขของชาวไอริชก็พร้อมที่จะถูกทำลายลงได้ทุกเมื่อ เนื่องจากกลุ่มไอริชหัวรุนแรง และจากปัจจัยทางการเมือง

กาสท์ เอช และคอนเวย์ พี (Gash, H and Conway, P. 1997 : 349 - 372) ได้ศึกษาเรื่องภาพพจน์ของวีรบุรุษและวีรสตรี (พระเอก - นางเอก) ในภาพยนตร์ และโทรทัศน์

โดยการใช้แบบสอบถามทัศนคติ เกี่ยวกับภาพพจน์ของวีรบุรุษและวีรสตรีกับเด็กนักเรียนในเกรด 3 และเกรด 4 แบ่งเป็นเด็กชาวไอริส 510 คน และเด็กชาวอเมริกัน 190 คน โดยทำการเปรียบเทียบความคิดเห็นของเด็กไอริสและเด็กอเมริกัน พบว่ามีเด็กเพียง 5 เปอร์เซ็นต์ที่รู้สึกต่อต้านวีรบุรุษ

ภาพลักษณ์ที่แสดงออกถึงความเข้มแข็ง การเป็นวีรบุรุษของชาติมีผลต่อจินตนาการเกี่ยวกับวีรบุรุษและวีรสตรีของเด็กชาวอเมริกัน และเด็กชาวไอริส

โดย “ความดี” ได้ถูกจัดเป็นปัจจัยสำคัญอันดับต้น ๆ และพบว่าภาพลักษณ์ของวีรบุรุษและวีรสตรีของเด็กชาวไอริสและเด็กอเมริกัน มีผลมาจากอิทธิพลของภาพยนตร์ โทรทัศน์ และโฆษณา

กู๊ดแมน เอ็น (Goodman, N. 1996 : 55 - 73) ได้ศึกษาเรื่องวัฒนธรรมการใช้เครื่องสำอาง โดยศึกษาจากภาพพจน์ของผู้หญิงที่ปรากฏในภาพยนตร์ โทรทัศน์ และสื่อโฆษณา นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1940 จนถึงปัจจุบัน เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างความเข้าใจ แปลความหมาย และประเมินค่าในเรื่องการใช้เครื่องสำอางเสริมความงามของผู้หญิง

การศึกษาใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้หญิง 24 คน ช่วงอายุระหว่าง 29 - 75 ปี ซึ่งเป็นผู้หญิงที่มีบทบาทเป็นผู้นำ และมีส่วนร่วมในการพัฒนาสังคม พบว่านับตั้งแต่วัยรุ่นจนถึงวัยกลางคนและวัยสูงอายุ ผู้หญิงต่างประเมินค่าของตัวเองจากภาพลักษณ์ทางร่างกาย และจะมีความพึงพอใจในร่างกายของตนเองลดลงตามสัดส่วนของอายุ

และจากการศึกษาภาพลักษณ์ของผู้หญิง ที่ปรากฏอยู่ในสื่อโฆษณาเครื่องสำอาง พบว่าผู้หญิงมักได้รับบทบาทในภาพลักษณ์ที่หล่อเหลาทางเพศ

โมราน เจ (Moran, J. 1997 : 441) ได้ศึกษาเรื่องบทบาทของสื่อหลาย ๆ ประเภทที่รวบรวมไว้ในหนังสือ “American Trade Book” โดยได้ตรวจสอบการเพิ่มปริมาณขึ้นของสื่อสารมวลชนในรูปแบบต่าง ๆ และพบว่ามีเทคโนโลยีสื่อสารมวลชนหลายอย่างได้รับการพัฒนา ผู้ผลิตสื่อหลายรายกล้าที่จะนำเสนอในรูปแบบที่แตกต่างกันออกไป

โดยสื่อที่มีอิทธิพลและถูกนำมาใช้ประโยชน์มากที่สุดก็คือ สื่อภาพยนตร์ โทรทัศน์ และนิตยสารตามลำดับ

สรุปได้ว่างานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศแสดงให้เห็นว่านอกจากจะให้ความบันเทิงและเป็นสื่อสารมวลชนให้กับคนในสังคมแล้ว ภาพยนตร์ยังเป็นสื่อที่มีอิทธิพลในการสร้างทัศนคติ แนวคิด และแบบอย่างในการดำเนินชีวิตของคนในสังคม เนื่องจากภาพยนตร์สามารถเข้าถึงคนหมู่มากได้ง่ายและรวดเร็ว ที่สำคัญภาพยนตร์ยังมีบทบาทเป็นงานบันเทิงทางประวัติศาสตร์ และสื่อทางโสตทัศนศึกษาที่สมบูรณ์ที่สุด เนื่องจากภาพยนตร์สามารถสะท้อนวัฒนธรรม แนวคิด วิถีชีวิต ความเป็นอยู่ ค่านิยม และขนบธรรมเนียมประเพณีของคนในแต่ละท้องถิ่น ในแต่ละยุค แต่ละสมัยได้เป็นอย่างดี

สรุปเอกสารและงานวิจัยนำเข้าสู่ปัญหาการศึกษาค้นคว้า

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทำให้สามารถสรุปประเด็นปัญหาที่จะทำการวิจัยในครั้งนี้ คือ

1. ปัจจุบันหอภาพยนตร์แห่งชาติ มีเอกสารจดหมายเหตุภาพยนตร์และโทรทัศน์จัดเก็บอยู่มากมาย และมีระบบการจัดเก็บที่เป็นลักษณะเฉพาะ นอกจากนี้ยังแบ่งการให้บริการออกเป็น 2 ส่วน คือ ที่หอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ และที่พุทธมณฑลสาย 5 ทำให้เจ้าหน้าที่ซึ่งมีอยู่น้อย และผู้ใช้บริการต้องเสียเวลาในการสอบถามทำความเข้าใจกับระบบการดำเนินงาน ระบบการจัดเก็บเอกสารจดหมายเหตุภาพยนตร์และโทรทัศน์ รวมทั้งระเบียบวิธีการให้บริการของหอภาพยนตร์แห่งชาติ

2. จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ พบว่าการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย เป็นระบบที่เหมาะสมกับการเรียนรู้แบบเอกัตตะบุคคล ผู้ศึกษาสามารถย้อนกลับมาศึกษาเรื่องที่ยังไม่เข้าใจใหม่อีกกี่ครั้งก็ได้ นอกจากนี้ยังช่วยให้การศึกษามีไปอย่างสนุกสนาน ไม่น่าเบื่อหน่าย และก่อให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนรู้ได้ดีกว่าวิธีอื่น ๆ

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ เพื่อช่วยแก้ปัญหาการทำความเข้าใจระบบการดำเนินงาน ระบบการจัดเก็บเอกสารจดหมายเหตุภาพยนตร์และโทรทัศน์ รวมทั้งระเบียบวิธีการให้บริการของหอภาพยนตร์แห่งชาติ เพื่ออำนวยความสะดวกแก่เจ้าหน้าที่และผู้ใช้บริการของหอภาพยนตร์แห่งชาติ

บทที่ ๓

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าได้ดำเนินการในหัวข้อต่าง ๆ ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. การสร้างเครื่องมือและหาประสิทธิภาพเครื่องมือ
4. การดำเนินการศึกษาค้นคว้า
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีดังต่อไปนี้

1. ประชากร

ประชากรสำหรับการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นิสิต นักศึกษา และบุคคลทั่วไป ที่ใช้บริการค้นคว้าหาข้อมูลในหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ และหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพุทธมณฑลสาย 5

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นิสิต นักศึกษา และบุคคลทั่วไป ที่ใช้บริการค้นคว้าหาข้อมูลในหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ และหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพุทธมณฑลสาย 5 จำนวน 210 คน ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เพื่อนำมาใช้ทดสอบหาประสิทธิภาพ 3 ขั้นตอน ดังนี้

ครั้งที่ 1 ใช้กลุ่มตัวอย่าง 10 คน (เป็นกลุ่มตัวอย่างจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ 5 คน และจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพุทธมณฑลสาย 5 จำนวน 5 คน)

ครั้งที่ 2 ใช้กลุ่มตัวอย่าง 50 คน (เป็นกลุ่มตัวอย่างจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ 25 คน และจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพุทธมณฑลสาย 5 จำนวน 25 คน)

ครั้งที่ 3 ใช้กลุ่มตัวอย่าง 150 คน (เป็นกลุ่มตัวอย่างจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ 75 คน และจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพุทธมณฑลสาย 5 จำนวน 75 คน) โดยคำนวณจากเกณฑ์ร้อยละ 10 ของประชากร (บุญชม ศรีสะอาด. 2535 : 37 - 39)

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

- 1 โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ
- 2 แบบสอบถามความคิดเห็นเพื่อพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ สำหรับผู้ให้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ

การสร้างเครื่องมือและหาประสิทธิภาพเครื่องมือ

1. โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ดำเนินการสร้างและหาประสิทธิภาพเครื่องมือ ดังต่อไปนี้

1.1 ศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการของหอภาพยนตร์แห่งชาติ เพื่อกำหนดเป็นข้อมูลพื้นฐาน ในการสร้างโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ

1.2 ศึกษาเอกสารและงานวิจัย เกี่ยวกับการสร้างโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย

1.3 ศึกษาวิธีการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์โปรแกรมต่างๆ ที่สามารถจะนำมาใช้สร้างโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย ได้แก่ โปรแกรมโฟโต้ชอป (Photoshop), โปรแกรมอิลลัสเตรเตอร์ (Illustrator), โปรแกรมเพาเวอร์พอยท์ (Power Point)

1.4 กำหนดเนื้อหาของโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียแนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ดังนี้

1.4.1 ประวัติศาสตร์ภาพยนตร์

1.4.2 ประวัติความเป็นมาของหอภาพยนตร์แห่งชาติ

1.4.3 โครงสร้างและการดำเนินงานของหอภาพยนตร์แห่งชาติ

1.4.4 การให้บริการของหอภาพยนตร์แห่งชาติ

1.5 นำเนื้อหาที่กำหนดขึ้น เสนอให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านหอภาพยนตร์แห่งชาติ ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม และปรับปรุงแก้ไข

1.6 กำหนดวัตถุประสงค์ จากเนื้อหาที่ต้องการให้ผู้ให้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ ทราบ ดังนี้

เรื่องย่อที่ 1 ประวัติศาสตร์ภาพยนตร์

วัตถุประสงค์

- ผู้ให้บริการ ทราบประวัติศาสตร์ภาพยนตร์โลก
- ผู้ให้บริการ ทราบประวัติศาสตร์ภาพยนตร์ไทย
- ผู้ให้บริการ ทราบความสำคัญของภาพยนตร์

เรื่องย่อที่ 2 ประวัติความเป็นมาของหอภาพยนตร์แห่งชาติ

วัตถุประสงค์

- ผู้ให้บริการ ทราบประวัติความเป็นมาของหอภาพยนตร์แห่งชาติ

เรื่องย่อที่ 3 โครงสร้างและการดำเนินงานของหอภาพยนตร์แห่งชาติ

วัตถุประสงค์

- ผู้ให้บริการ ทราบโครงสร้างองค์กรของหอภาพยนตร์แห่งชาติ
- ผู้ให้บริการ ทราบการดำเนินงานด้านต่าง ๆ ของหอภาพยนตร์แห่งชาติ

- ผู้ให้บริการ ทราบนโยบายในการเก็บรวบรวมภาพยนตร์ของหอภาพยนตร์แห่งชาติ

- ผู้ให้บริการ ทราบประเภทของภาพยนตร์ในหอภาพยนตร์แห่งชาติ

- ผู้ให้บริการ ทราบประเภทของเอกสารและสื่อทัศนูปกรณ์เกี่ยวกับภาพยนตร์ในหอภาพยนตร์แห่งชาติ

เรื่องย่อที่ 4 การให้บริการของหอภาพยนตร์แห่งชาติ

วัตถุประสงค์

- ผู้ให้บริการ ทราบหน้าที่การให้บริการของหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพหลโยธินสาย 5 และหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ

- ผู้ให้บริการ ทราบวิธีการค้นคว้าหาข้อมูลในหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพหลโยธินสาย 5 และหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ

- ผู้ให้บริการ ทราบอัตราค่าถ่ายทำสำเนาประเภทต่าง ๆ ของหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพหลโยธินสาย 5 และหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ

1.7 เขียน สคริปต์ (Script) จากเนื้อหาที่กำหนดไว้ โดยกำหนดวิธีการสร้างโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติอย่างละเอียด ทั้งคำบรรยาย ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว เสียงประกอบ

1.8 นำสคริปต์ที่เขียนเสร็จแล้ว ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านหอภาพยนตร์แห่งชาติ และผู้เชี่ยวชาญในการพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย ด้านละ 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของเนื้อหา และวิธีการนำเสนอ

1.9 ปรับปรุงแก้ไขสคริปต์ ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

1.10 กำหนดโฟลว์ชาร์ต (Flow Chart) โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติให้เป็นแบบผสม (Composite) เพื่อให้ผู้ใช้โปรแกรมสามารถเปิดดูเนื้อหาในแต่ละเรื่องได้อย่างอิสระ โดยกำหนดส่วนประกอบต่าง ๆ ดังนี้

1.10.1 คำแนะนำในการใช้โปรแกรม

1.10.2 เนื้อหาที่แบ่งออกเป็นเรื่องย่อย ๆ

1.11 ดำเนินการสร้างสตอรี่บอร์ด (Storyboard) ตามสคริปต์ ดังนี้

1.11.1 กำหนดรูปภาพ คำบรรยาย เสียงประกอบ รวมทั้งกรอบคำสั่งต่าง ๆ ที่ต้องการให้ปรากฏในเนื้อหาแต่ละตอน

1.11.2 กำหนดรูปแบบการโต้ตอบระหว่างผู้ให้บริการกับเครื่องคอมพิวเตอร์

1.11.3 กำหนดลำดับความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาแต่ละเรื่องย่อย กับคำสั่งโต้ตอบต่าง ๆ

1.11.4 กำหนดให้ผู้ให้บริการ สามารถเปิดกรอบแต่ละกรอบได้ตามความต้องการของผู้ใช้เอง

1.12 นำสตอรี่บอร์ดของโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียที่เขียนไว้ ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาหอภาพยนตร์แห่งชาติ และด้านคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของเนื้อหาและวิธีการนำเสนอ

1.13 ปรับปรุงแก้ไขสตอรี่บอร์ด ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

1.14 ดำเนินการสร้างโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย จากสตอรี่บอร์ดที่ผ่านการแก้ไขปรับปรุงแล้ว ดังนี้

1.14.1 ภาพนิ่ง ได้แก่ ภาพถ่ายหอภาพยนตร์แห่งชาติในอดีต ภาพถ่าย ใบปิด ภาพยนตร์ในอดีตและปัจจุบัน ภาพถ่ายโรงภาพยนตร์ในอดีต ฯลฯ นำมาทำการสแกน (Scan) และตกแต่ง ปรับแก้ไขได้ขนาด สี และแสงเงา ตามที่ระบุไว้ในสตอรี่บอร์ด ด้วยโปรแกรมโฟโต้ช็อป

1.14.2 ภาพวิดีโอ ได้แก่ การนำภาพยนตร์ที่ผ่านการสำเนาลงเทปวิดีโอ และ วิดิทัศน์ที่ถ่ายทำการดำเนินงานในหอภาพยนตร์แห่งชาติ มาแปลงสัญญาณอนาล็อก ให้เป็นสัญญาณดิจิทัล (Digital) โดยใช้วิดีโอ แคปเจอร์ การ์ด (Video Capture Card)

1.14.3 เสียงประกอบ ได้แก่เสียงบรรยาย และเสียงดนตรี ดำเนินการบันทึกเสียง ลงบนแถบบันทึกเสียง แล้วแปลงสัญญาณอนาล็อกให้เป็นสัญญาณดิจิทัล โดยใช้ซาวด์ การ์ด (Sound Card)

1.14.4 ตัวอักษร ที่ใช้เป็นคำบรรยาย และคำสั่งโต้ตอบต่าง ๆ ดำเนินการเลือก ตัวอักษร (Font) ขนาด (Size) และทำการเพิ่มความน่าสนใจด้วยสีเส้นและแสงเงาในส่วนที่ต้องการเน้น

1.14.5 กรอบคำสั่ง ออกแบบและสร้าง ให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในสตอรี่บอร์ด

1.15 เขียนโปรแกรมควบคุมการทำงานของโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย โดยใช้ โปรแกรมเพาเวอร์ พอยท์ (Power Point) ดังนี้

1.15.1 วางระบบการทำงานของโปรแกรม

1.15.2 ตัดต่อ และเรียบเรียงภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว คำบรรยาย เสียงประกอบ เสียงดนตรี และกรอบคำสั่งต่าง ๆ ให้เป็นไปตามสตอรี่บอร์ด

1.16 ทดสอบการทำงานของโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียว่า เป็นไปตามที่ต้องการหรือไม่

1.17 จัดเก็บโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียที่สร้างเสร็จแล้วไว้ในแผ่นซีดี

1.18 นำโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียที่สร้างเสร็จแล้ว ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา หอภาพยนตร์แห่งชาติ และคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียด้านละ 3 ท่าน พิจารณาความถูกต้องเหมาะสม เพื่อปรับปรุงแก้ไข

1.19 ปรับปรุงแก้ไขโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

1.20 นำโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย ที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้กับ กลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 คน (เป็นกลุ่มตัวอย่างจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ 5 คน และจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพหลโยธิน 5 จำนวน 5 คน) โดยสังเกต และสอบถามผลการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย เพื่อหาข้อบกพร่องระหว่างทดลอง จากนั้น นำมาปรับปรุงแก้ไข

1.21 นำโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขสมบูรณ์แล้ว นำไปใช้ ทดลองกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 50 คน (เป็นกลุ่มตัวอย่างจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ 25 คน และจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพหลโยธิน 5 จำนวน 25

คน) โดยในขั้นนี้ได้ตรวจสอบประสิทธิภาพของโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย จากแบบสอบถามที่สร้างขึ้น

1.22 นำโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียที่ผ่านการหาประสิทธิภาพในข้อ 1.21 ไปใช้ในการทดลองพัฒนาและหาประสิทธิภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ครั้งที่ 3

2. แบบสอบถามความคิดเห็น ดำเนินการสร้างและหาประสิทธิภาพแบบสอบถามวัดความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ดังนี้

2.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถาม จากตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.2 วิเคราะห์เนื้อหา และวัตถุประสงค์ในการสร้างโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย เพื่อให้ในการสร้างแบบสอบถาม

2.3 สร้างแบบสอบถามในแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ โดยเขียนข้อความคำถาม ที่มีทั้งคำถามปลายเปิด (open - form) และคำถามปลายปิด (Closed - form) เพื่อสอบถามความคิดเห็นในด้านต่าง ๆ ดังนี้

2.3.1 ด้านเนื้อหาของโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย

2.3.2 ด้านเทคนิคการนำเสนอของโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย

2.4 กำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนน ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.01 - 5.00 หมายถึง มากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.01 - 4.00 หมายถึง มาก

ค่าเฉลี่ย 3.01 - 3.00 หมายถึง ปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.01 - 2.00 หมายถึง น้อย

ค่าเฉลี่ย 0.00 - 1.00 หมายถึง น้อยที่สุด

การวิเคราะห์คำถามปลายเปิด วิเคราะห์ตามเนื้อหา โดยแจกแจงความถี่ของคำตอบในแต่ละข้อ

2.5 กำหนดเกณฑ์ในการยอมรับประสิทธิภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย ที่ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป

2.6 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้น เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบคุณภาพทางด้านการใช้ภาษา

2.7 ปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถาม ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

2.8 แบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้ว นำไปทดลองใช้ (Tryout) กับผู้ใช้บริการค้นคว้าหาข้อมูล ในหอภาพยนตร์แห่งชาติ

การดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ติดตั้งโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ และนำแบบสอบถาม ไปยังหอภาพยนตร์แห่งชาติ

2. ดำเนินการทดลองตามลำดับขั้น ดังนี้

ครั้งที่ 1 ทดลองกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 คน (เป็นกลุ่มตัวอย่างจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ 5 คน และจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพุทธมณฑลสาย 5 จำนวน 5 คน) สังเกตและสอบถามผลการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย เพื่อหาข้อบกพร่องระหว่างทดลอง จากนั้นนำมาปรับปรุงแก้ไข

ครั้งที่ 2 นำโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว มาทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน (เป็นกลุ่มตัวอย่างจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ 25 คน และจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพุทธมณฑลสาย 5 จำนวน 25 คน) สังเกตและสอบถามผลการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียโดยใช้แบบสอบถาม เพื่อหาข้อบกพร่องระหว่างทดลอง จากนั้นนำมาปรับปรุงแก้ไข

ครั้งที่ 3 ทดลองกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 150 คน (เป็นกลุ่มตัวอย่างจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ 75 คน และจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพุทธมณฑลสาย 5 จำนวน 75 คน) หลังจากนั้นให้ผู้ให้บริการตอบแบบสอบถาม และเก็บรวบรวมแบบสอบถาม มาแจกแจงความถี่ของคำตอบในแต่ละข้อ เพื่อนำมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าร้อยละ (percent)
2. ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)
3. ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSSPC+ (Statistical Package for the Social Science)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์แทนความหมาย ดังนี้

N แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง (คน)

$\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย

S.D. แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล จัดเสนอตามลำดับ ดังนี้

1. การพัฒนาและหาประสิทธิภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ครั้งที่ 1

2. การพัฒนาและหาประสิทธิภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ครั้งที่ 2

3. การพัฒนาและหาประสิทธิภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ครั้งที่ 3

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การพัฒนาและหาประสิทธิภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ครั้งที่ 1

มีจุดมุ่งหมายเพื่อตรวจสอบข้อบกพร่องของโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียในด้านเนื้อหาและด้านเทคนิคการนำเสนอ โดยสังเกตและสอบถามผลการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 คน (เป็นผู้ใช้บริการจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ 5 คน และผู้ใช้บริการจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพหลโยธินสาย 5 จำนวน 5 คน) ปรากฏข้อบกพร่อง และวิธีการแก้ไขดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 ข้อบกพร่องและวิธีการแก้ไข จากการพัฒนาและหาประสิทธิภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ครั้งที่ 1

ข้อบกพร่อง	วิธีการแก้ไข
ด้านเนื้อหา 1. เนื้อหาของโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ในเรื่องโครงสร้างและการดำเนินงานของหอภาพยนตร์แห่งชาติ และเรื่องการให้บริการของหอภาพยนตร์แห่งชาติ มีมากเกินไป	ด้านเนื้อหา 1. ปรึกษาผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาหอภาพยนตร์แห่งชาติ เพื่อตัดรายละเอียดของเนื้อหาที่ไม่จำเป็น
ด้านเทคนิคการนำเสนอ <u>การใช้งาน</u> 1. การประมวลผลข้อมูลช้า 2. มีความผิดพลาดในการประมวลผลข้อมูล <u>ตัวอักษร</u> 1. สีของตัวอักษรในบางเฟรมยังไม่เด่นชัด 2. รูปแบบของตัวอักษรในบางเฟรมอ่านยาก <u>การใช้ภาษา</u> 1. การแปลความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับโสทัดศนวิสดูบางคำยังไม่ถูกต้อง 2. มีคำบางคำสะกดผิด <u>เสียงบรรยาย</u> 1. การออกเสียง ร และ ล ของผู้บรรยายในบางเฟรมยังไม่ชัดเจน	ด้านเทคนิคการนำเสนอ <u>การใช้งาน</u> 1. ลดขนาดของไฟล์ลง โดยตัดข้อมูลที่ไม่จำเป็น 2. ปรับแก้การเชื่อมโยงระหว่างเฟรมต่าง ๆ <u>ตัวอักษร</u> 1. เปลี่ยนสีตัวอักษรให้เด่นชัดขึ้น 2. ปรับรูปแบบของตัวอักษร <u>การใช้ภาษา</u> 1. แก้ความหมายของคำศัพท์ให้ถูกต้อง 2. แก่คำที่สะกดผิดให้ถูกต้อง <u>เสียงบรรยาย</u> 1. บันทึกเสียงใหม่ในเฟรมที่ออกเสียง ร และ ล ไม่ชัดเจน

จากข้อบกพร่องที่พบในการพัฒนาและหาประสิทธิภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ครั้งที่ 1 ผู้วิจัยได้ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตามข้อมูลที่ได้รับ เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาและหาประสิทธิภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ครั้งที่ 2

2. การพัฒนาและหาประสิทธิภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ครั้งที่ 2

มีจุดมุ่งหมายเพื่อตรวจสอบข้อบกพร่องของโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียในด้านเนื้อหาและด้านเทคนิคการนำเสนอ โดยใช้แบบสอบถามความคิดเห็น เพื่อพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 50 คน (เป็นผู้ใช้บริการจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ 25 คน และผู้ใช้บริการจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพหลโยธิน 5 จำนวน 25 คน) ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 2 - 10

ตาราง 2 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการพัฒนาและหาประสิทธิภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ โดยรวม และเป็นรายด้าน ครั้งที่ 2

ประสิทธิภาพของโปรแกรม คอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ	ผู้ใช้บริการ ในหอภาพยนตร์ฯ อาคารหอจดหมายเหตุฯ (N = 25)		ผู้ใช้บริการ ในหอภาพยนตร์ฯ ถนนพหลโยธิน 5 (N = 25)		รวมเฉลี่ย (N = 50)	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
1. ด้านเนื้อหา	4.20	0.58	4.18	0.55	4.19	0.56
2. ด้านเทคนิคการนำเสนอ	4.23	0.55	4.16	0.53	4.19	0.55
รวม	4.21	0.56	4.17	0.54	4.19	0.55

จากตาราง 2 แสดงว่าประสิทธิภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติโดยรวม ทั้งด้านเนื้อหาและด้านเทคนิคการนำเสนอ ตามความคิดเห็นของผู้ใช้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ และผู้ใช้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพหลโยธิน 5 มีประสิทธิภาพมาก ($\bar{X} = 4.19$, S.D. = 0.55) สูงกว่าเกณฑ์ 3.50 ที่กำหนดไว้

ตาราง 3 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการพัฒนาและหาประสิทธิภาพ โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ด้านเนื้อหา เป็นรายข้อ ครั้งที่ 2

เนื้อหา	ผู้ให้บริการ ในหอภาพยนตร์ฯ อาคารหอจดหมายเหตุฯ (N = 25)		ผู้ให้บริการ ในหอภาพยนตร์ฯ ถนนพุทธมณฑลสาย 5 (N = 25)		รวมเฉลี่ย (N = 50)	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
1 ความน่าสนใจของเนื้อหา	4.24	0.52	4.36	0.64	4.30	0.58
2 ความครบถ้วนของเนื้อหา ที่จำเป็น	4.16	0.55	4.20	0.50	4.18	0.52
3 ความเหมาะสมของการ จัดลำดับเนื้อหา	4.20	0.50	4.20	0.41	4.20	0.45
4 ความต่อเนื่องของเนื้อหา	4.20	0.50	4.20	0.50	4.20	0.49
5 ความเหมาะสมของความยาว ของเนื้อหาในแต่ละตอน	3.80	0.65	3.80	0.71	3.80	0.67
6 ความเหมาะสมของความยาว ของเนื้อหาทั้งหมด	3.96	0.89	3.92	0.76	3.94	0.82
7 ความเข้าใจในเรื่อง ประวัติศาสตร์ภาพยนตร์	4.32	0.63	4.36	0.49	4.34	0.56
8 ความเข้าใจในเรื่องความ สำคัญของภาพยนตร์	4.52	0.51	4.44	0.51	4.48	0.50
9 ความเข้าใจในเรื่องประวัติ ความเป็นมาของ หอภาพยนตร์แห่งชาติ	4.36	0.49	4.20	0.50	4.28	0.50
10 ความเข้าใจในเรื่อง โครงสร้างของ หอภาพยนตร์แห่งชาติ	4.32	0.56	4.20	0.41	4.26	0.49
11 ความเข้าใจในเรื่อง การดำเนินงานของ หอภาพยนตร์แห่งชาติ	4.28	0.54	4.24	0.52	4.26	0.53
12 ความเข้าใจในเรื่อง การให้บริการของ หอภาพยนตร์แห่งชาติ	4.04	0.68	4.04	0.61	4.04	0.64
รวม	4.20	0.58	4.18	0.55	4.19	0.56

จากตาราง 3 แสดงว่าประสิทธิภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ด้านเนื้อหา ตามความคิดเห็นของผู้ใช้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ และผู้ให้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพหลโยธินสาย 5 มีประสิทธิภาพมาก ($\bar{X}=4.19, S.D.=0.56$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่ามีประสิทธิภาพมากทุกข้อ และสูงกว่าเกณฑ์ 3.50 ที่กำหนดไว้

ตาราง 4 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการพัฒนาและหาประสิทธิภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ด้านเทคนิคการนำเสนอ ในเรื่องการใช้งาน เป็นรายข้อ ครั้งที่ 2

เทคนิคการนำเสนอ	ผู้ให้บริการ ในหอภาพยนตร์ฯ อาคารหอจดหมายเหตุฯ (N = 25)		ผู้ให้บริการ ในหอภาพยนตร์ฯ ถนนพหลโยธินสาย 5 (N = 25)		รวมเฉลี่ย (N = 50)	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
<u>การใช้งาน</u>						
1 ความง่ายในการใช้งาน	4.08	0.49	4.16	0.62	4.12	0.56
2 ความสะดวกในการใช้งาน	4.20	0.50	4.24	0.44	4.22	0.46
3 ความรวดเร็ว ในการประมวลผลข้อมูล	3.60	0.76	3.44	0.58	3.52	0.68
4 ความถูกต้อง ในการประมวลผลข้อมูล	4.36	0.57	4.32	0.56	4.34	0.56
5 ความเหมาะสม ของระยะเวลาในการนำเสนอ	4.12	0.60	4.00	0.50	4.06	0.55
รวม	4.07	0.58	4.03	0.54	4.05	0.56

จากตาราง 4 แสดงว่าประสิทธิภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ด้านเทคนิคการนำเสนอ ในเรื่องการใช้งานตามความคิดเห็นของผู้ใช้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ และผู้ให้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพหลโยธินสาย 5 มีประสิทธิภาพมาก ($\bar{X}=4.05, S.D.=0.56$) สูงกว่าเกณฑ์ 3.50 ที่กำหนดไว้ แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าความรวดเร็วในการประมวลผลข้อมูล ตามความเห็นของผู้ให้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพหลโยธินสาย 5 ยังไม่ได้ตามเกณฑ์ 3.50 ที่กำหนดไว้ ($\bar{X} = 3.44, S.D. = 0.58$) ผู้วิจัยจึงปรับปรุงแก้ไขเรื่องการประมวลผลข้อมูลอีกครั้ง ก่อนนำไปทดลองหาประสิทธิภาพในครั้งที่ 3

ตาราง 5 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการพัฒนาและหาประสิทธิภาพ โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ด้านเทคนิคการนำเสนอในเรื่องภาพ เป็นรายข้อ ครั้งที่ 2

เทคนิคการนำเสนอ	ผู้ให้บริการ ในหอภาพยนตร์ฯ อาคารหอจดหมายเหตุฯ (N = 25)		ผู้ให้บริการ ในหอภาพยนตร์ฯ ถนนพหลโยธินสาย 5 (N = 25)		รวมเฉลี่ย (N = 50)	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
ภาพ						
1 ความน่าสนใจของภาพ	4.40	0.58	4.36	0.57	4.38	0.57
2 ความเหมาะสมของภาพ	4.52	0.51	4.12	0.53	4.32	0.55
3 ความสอดคล้องของภาพ กับเนื้อหา	4.40	0.50	4.00	0.50	4.20	0.53
4 ความสอดคล้องของภาพ กับคำบรรยาย	4.40	0.50	4.08	0.49	4.24	0.52
5 ความเหมาะสม ของการลำดับภาพ	4.32	0.48	4.12	0.53	4.22	0.51
รวม	4.41	0.51	4.14	0.52	4.27	0.54

จากตาราง 5 แสดงว่าประสิทธิภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ด้านเทคนิคการนำเสนอ ในเรื่องภาพ ตามความคิดเห็นของผู้ให้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ และผู้ให้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพหลโยธินสาย 5 มีประสิทธิภาพมาก ($\bar{X} = 4.27$, S.D. = 0.54) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีประสิทธิภาพมากทุกข้อ สูงกว่าเกณฑ์ 3.50 ที่กำหนดไว้

ตาราง 6 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการพัฒนาและหาประสิทธิภาพ โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ด้านเทคนิคการนำเสนอ ในเรื่อง ตัวอักษร เป็นรายข้อ ครั้งที่ 2

เทคนิคการนำเสนอ	ผู้ให้บริการ ในหอภาพยนตร์ฯ อาคารหอจดหมายเหตุฯ (N = 25)		ผู้ให้บริการ ในหอภาพยนตร์ฯ ถนนพุทธมณฑลสาย 5 (N = 25)		รวมเฉลี่ย (N = 50)	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
<u>ตัวอักษร</u>						
1 ความชัดเจนของตัวอักษร	4.56	0.58	4.52	0.51	4.54	0.54
2 ความเหมาะสมของรูปแบบ ตัวอักษร	4.56	0.58	4.52	0.59	4.54	0.58
3 ความเหมาะสมของขนาด ตัวอักษร	4.48	0.59	4.56	0.51	4.52	0.54
4 ความเหมาะสมของสีตัวอักษร	4.44	0.58	4.48	0.59	4.46	0.58
รวม	4.51	0.58	4.52	0.55	4.51	0.56

จากตาราง 6 แสดงว่าประสิทธิภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติด้านเทคนิคการนำเสนอ ในเรื่องตัวอักษร ตามความคิดเห็นของผู้ให้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ และผู้ให้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพุทธมณฑลสาย 5 มีประสิทธิภาพมาก ($\bar{X} = 4.51$, S.D. = 0.56) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่ามีประสิทธิภาพมากทุกข้อ สูงกว่าเกณฑ์ 3.50 ที่กำหนดไว้

ตาราง 7 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการพัฒนาและหาประสิทธิภาพ โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ด้านเทคนิคการนำเสนอ ในเรื่อง การใช้ภาษา เป็นรายข้อ ครั้งที่ 2

เทคนิคการนำเสนอ	ผู้ให้บริการ ในหอภาพยนตร์ฯ อาคารหอจดหมายเหตุฯ (N = 25)		ผู้ให้บริการ ในหอภาพยนตร์ฯ ถนนพหลโยธินสาย 5 (N = 25)		รวมเฉลี่ย (N = 50)	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
<u>การใช้ภาษา</u>						
1 ความถูกต้องของการใช้ภาษา	4.40	0.65	4.28	0.54	4.34	0.59
2 ความเหมาะสมของ การใช้ภาษา	4.24	0.52	4.36	0.49	4.30	0.51
3 ความน่าสนใจของ การใช้ภาษา	4.28	0.54	4.36	0.64	4.32	0.59
รวม	4.31	0.57	4.33	0.56	4.32	0.56

จากตาราง 7 แสดงว่าประสิทธิภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ด้านเทคนิคการนำเสนอ ในเรื่องการใช้ภาษาตามความคิดเห็นของผู้ให้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ และผู้ให้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพหลโยธินสาย 5 มีประสิทธิภาพมาก ($\bar{X}=4.32$, S.D. = 0.56) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่ามีความมีประสิทธิภาพมากทุกข้อ สูงกว่าเกณฑ์ 3.50 ที่กำหนดไว้

ตาราง 8 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการหาประสิทธิภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ด้านเทคนิคการนำเสนอ ในเรื่องเสียงบรรยาย เป็นรายข้อ ครั้งที่ 2

เทคนิคการนำเสนอ	ผู้ให้บริการ ในหอภาพยนตร์ฯ อาคารหอจดหมายเหตุฯ (N = 25)		ผู้ให้บริการ ในหอภาพยนตร์ฯ ถนนพหลโยธินสาย 5 (N = 25)		รวมเฉลี่ย (N = 50)	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
<u>เสียงบรรยาย</u>						
1 ความถูกต้องของ การออกเสียงบรรยาย	3.52	0.59	3.40	0.58	3.46	0.58
2 ความชัดเจน ของเสียงบรรยาย	4.04	0.54	3.80	0.65	3.92	0.60
3 ความน่าสนใจเสียงบรรยาย	3.48	0.59	3.44	0.58	3.46	0.58
4 ความเหมาะสม ของระดับเสียงบรรยาย	4.16	0.55	3.68	0.56	3.92	0.60
5 ความสอดคล้อง ของเสียงบรรยายกับเนื้อหา	4.08	0.49	4.04	0.45	4.06	0.47
รวม	3.86	0.55	3.67	0.56	3.76	0.57

จากตาราง 8 แสดงว่าประสิทธิภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ด้านเทคนิคการนำเสนอ ในเรื่องเสียงบรรยาย ตามความคิดเห็นของผู้ให้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ และผู้ให้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพหลโยธินสาย 5 มีประสิทธิภาพมาก ($\bar{X} = 3.76$, S.D. = 0.57) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีประสิทธิภาพมากทุกข้อ สูงกว่าเกณฑ์ 3.50 ที่กำหนดไว้

ตาราง 9 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการหาประสิทธิภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ด้านเทคนิคการนำเสนอ ในเรื่องเสียงประกอบ เป็นรายข้อ ครั้งที่ 2

เทคนิคการนำเสนอ	ผู้ให้บริการ ในหอภาพยนตร์ฯ อาคารหอจดหมายเหตุฯ (N = 25)		ผู้ให้บริการ ในหอภาพยนตร์ฯ ถนนพุทธมณฑลสาย 5 (N = 25)		รวมเฉลี่ย (N = 50)	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
<u>เสียงประกอบ</u>						
1 ความเหมาะสม ของเสียงประกอบ	4.12	0.53	3.92	0.28	4.02	0.43
2 ความชัดเจน ของเสียงประกอบ	4.16	0.47	4.44	0.51	4.30	0.51
3 ความน่าสนใจ ของเสียงประกอบ	4.20	0.50	4.24	0.44	4.22	0.46
4 ความเหมาะสม ของระดับเสียงประกอบ	4.16	0.55	4.12	0.60	4.14	0.57
5 ความสอดคล้อง ของเสียงประกอบกับเนื้อหา	4.12	0.60	3.88	0.67	4.00	0.64
รวม	4.15	0.53	4.12	0.5	4.14	0.52

จากตาราง 9 แสดงว่าประสิทธิภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ด้านเทคนิคการนำเสนอ ในเรื่องเสียงประกอบ ตามความคิดเห็นของผู้ให้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ และผู้ให้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพุทธมณฑลสาย 5 มีประสิทธิภาพมาก ($\bar{X} = 4.14$, S.D. = 0.52) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีประสิทธิภาพมากทุกข้อ สูงกว่าเกณฑ์ 3.50 ที่กำหนดไว้

ตาราง 10 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการพัฒนาและหาประสิทธิภาพ โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ด้านเทคนิคการนำเสนอ ในเรื่อง งานกราฟิก เป็นรายข้อ ครั้งที่ 2

เทคนิคการนำเสนอ	ผู้ให้บริการ ในหอภาพยนตร์ฯ อาคารหอจดหมายเหตุฯ (N = 25)		ผู้ให้บริการ ในหอภาพยนตร์ฯ ถนนพหลโยธินสาย 5 (N = 25)		รวมเฉลี่ย (N = 50)	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
<u>งานกราฟิก</u>						
1 ความเหมาะสม ของงานกราฟิก	4.36	0.57	4.24	0.52	4.30	0.54
2 ความชัดเจนของงานกราฟิก	4.36	0.49	4.36	0.49	4.36	0.48
3 ความน่าสนใจ ของงานกราฟิก	4.48	0.51	4.44	0.51	4.46	0.50
4 ความสอดคล้องของ งานกราฟิกกับเนื้อหา	4.08	0.57	4.16	0.62	4.12	0.59
5 ความสอดคล้อง ของงานกราฟิก กับเสียงประกอบ	4.28	0.54	4.20	0.41	4.24	0.48
รวม	4.31	0.54	4.28	0.51	4.30	0.52

จากตาราง 10 แสดงว่า ประสิทธิภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ด้านเทคนิคการนำเสนอ ในเรื่องงานกราฟิก ตามความคิดเห็นของผู้ให้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ และผู้ให้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพหลโยธินสาย 5 มีประสิทธิภาพมาก ($\bar{X} = 4.30$, S.D. = 0.52) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีประสิทธิภาพมากทุกข้อ สูงกว่าเกณฑ์ 3.50 ที่กำหนดไว้

3. การพัฒนาและหาประสิทธิภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ครั้งที่ 3

ผู้วิจัยได้ทดลองกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 150 คน (เป็นกลุ่มตัวอย่างจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ จำนวน 75 คน และจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพหลโยธิน 5 จำนวน 75 คน) โดยทำการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม (ดังตาราง 11) และวิเคราะห์ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการพัฒนาและหาประสิทธิภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ โดยรวม และเป็นรายด้าน (ดังตาราง 12 - 20)

ตาราง 11 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปร	ระดับของตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ
การศึกษา	ต่ำกว่าปริญญาตรี	13	8.7
	ปริญญาตรี	104	69.3
	ปริญญาโท	32	21.3
	ปริญญาเอก	1	.7
การใช้บริการที่หอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ	น้อยกว่า 5 ครั้ง	120	80.0
	5 - 10 ครั้ง	26	17.3
	มากกว่า 10 ครั้ง	4	2.7
การใช้บริการที่หอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพหลโยธินสาย 5	น้อยกว่า 5 ครั้ง	130	86.7
	5 - 10 ครั้ง	16	10.7
	มากกว่า 10 ครั้ง	4	2.7
จุดประสงค์การใช้บริการ	ประกอบการศึกษา	87	58.0
	ประกอบการทำงาน	42	28.0
	เสริมความรู้ทั่วไป	21	14.0

จากตาราง 11 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้ ส่วนใหญ่มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 69.3) และเคยใช้บริการที่หอภาพยนตร์แห่งชาติ ทั้งที่อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ และถนนพหลโยธินสาย 5 น้อยกว่า 5 ครั้ง (ร้อยละ 80.0) และ (ร้อยละ 86.7) ตามลำดับ โดยจุดประสงค์ในการใช้บริการส่วนใหญ่เพื่อประกอบการศึกษา (ร้อยละ 58.0)

ตาราง 12 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการพัฒนาและหาประสิทธิภาพ โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ โดยรวมและเป็นรายด้าน ครั้งที่ 3

ประสิทธิภาพของโปรแกรม คอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ	ผู้ให้บริการ ในหอภาพยนตร์ฯ อาคารหอจดหมายเหตุฯ (N = 75)		ผู้ให้บริการ ในหอภาพยนตร์ฯ ถนนพุทธมณฑลสาย 5 (N = 75)		รวมเฉลี่ย (N = 150)	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
1. ด้านเนื้อหา	4.45	0.55	4.46	0.54	4.45	0.55
2. ด้านเทคนิคการนำเสนอ	4.42	0.54	4.48	0.52	4.46	0.53
รวม	4.43	0.54	4.57	0.53	4.45	0.54

จากตาราง 12 แสดงว่าประสิทธิภาพของโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ โดยรวม ทั้งด้านเนื้อหาและด้านเทคนิคการนำเสนอ ตามเห็นของผู้ให้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ และผู้ให้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพุทธมณฑลสาย 5 มีประสิทธิภาพมากขึ้นกว่าการทดลองครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ($\bar{X} = 4.45$, S.D. = 0.54) สูงกว่าเกณฑ์ 3.50 ที่กำหนดไว้

ตาราง 13 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการพัฒนาและหาประสิทธิภาพ โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ด้านเนื้อหา เป็นรายข้อ ครั้งที่ 3

เนื้อหา	ผู้ให้บริการ ในหอภาพยนตร์ฯ อาคารหอจดหมายเหตุฯ (N = 75)		ผู้ให้บริการ ในหอภาพยนตร์ฯ ถนนพหลโยธินสาย 5 (N = 75)		รวมเฉลี่ย (N = 150)	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
1 ความน่าสนใจของเนื้อหา	4.53	0.50	4.43	0.64	4.48	0.58
2 ความครบถ้วนของเนื้อหา ที่จำเป็น	4.44	0.50	4.39	0.63	4.41	0.57
3 ความเหมาะสมของการ จัดลำดับเนื้อหา	4.35	0.51	4.45	0.50	4.40	0.51
4 ความต่อเนื่องของเนื้อหา	4.39	0.59	4.44	0.50	4.41	0.55
5 ความเหมาะสมของความยาว ของเนื้อหาในแต่ละตอน	4.31	0.59	4.29	0.54	4.30	0.56
6 ความเหมาะสมของความยาว ของเนื้อหาทั้งหมด	4.33	0.58	4.35	0.56	4.34	0.57
7 ความเข้าใจในเรื่อง ประวัติศาสตร์ภาพยนตร์	4.53	0.55	4.64	0.48	4.59	0.52
8 ความเข้าใจในเรื่องความ สำคัญของภาพยนตร์	4.52	0.53	4.53	0.53	4.53	0.53
9 ความเข้าใจในเรื่องประวัติ ความเป็นมาของ หอภาพยนตร์แห่งชาติ	4.59	0.52	4.60	0.52	4.59	0.52
10 ความเข้าใจในเรื่อง โครงสร้างของ หอภาพยนตร์แห่งชาติ	4.43	0.57	4.47	0.55	4.45	0.56
11 ความเข้าใจในเรื่อง การดำเนินงานของ หอภาพยนตร์แห่งชาติ	4.52	0.53	4.51	0.50	4.51	0.51
12 ความเข้าใจในเรื่อง การให้บริการของ หอภาพยนตร์แห่งชาติ	4.43	0.60	4.45	0.58	4.44	0.58
รวม	4.45	0.55	4.46	0.54	4.45	0.55

จากตาราง 13 แสดงว่าประสิทธิภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ด้านเนื้อหาตามความคิดเห็นของผู้ใช้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ และผู้ให้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพหลโยธินสาย 5 มีประสิทธิภาพมากขึ้นกว่าการทดลองครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ($\bar{X} = 4.45$, S.D. = 0.55) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีประสิทธิภาพมากทุกข้อ สูงกว่าเกณฑ์ 3.50 ที่กำหนดไว้

ตาราง 14 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการพัฒนาและหาประสิทธิภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ด้านเทคนิคการนำเสนอ ในเรื่องการใช้งาน เป็นรายข้อ ครั้งที่ 3

เทคนิคการนำเสนอ	ผู้ให้บริการ ในหอภาพยนตร์ฯ อาคารหอจดหมายเหตุฯ (N = 75)		ผู้ให้บริการ ในหอภาพยนตร์ฯ ถนนพหลโยธินสาย 5 (N = 75)		รวมเฉลี่ย (N = 150)	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
การใช้งาน						
1 ความง่ายในการใช้งาน	4.47	0.62	4.49	0.58	4.48	0.60
2 ความสะดวกในการใช้งาน	4.41	0.62	4.52	0.55	4.47	0.59
3 ความรวดเร็ว ในการประมวลผลข้อมูล	3.99	0.74	4.03	0.64	4.01	0.69
4 ความถูกต้อง ในการประมวลผลข้อมูล	4.35	0.56	4.37	0.51	4.36	0.53
5 ความเหมาะสม ของระยะเวลาในการนำเสนอ	4.28	0.61	4.40	0.59	4.34	0.60
รวม	4.30	0.63	4.36	0.57	4.33	0.60

จากตาราง 14 แสดงว่าประสิทธิภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ด้านเทคนิคการนำเสนอ ในเรื่องการใช้งานตามความคิดเห็นของผู้ใช้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ และผู้ให้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพหลโยธินสาย 5 มีประสิทธิภาพมากขึ้นกว่าการทดลองครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ($\bar{X} = 4.33$, S.D. = 0.60) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีประสิทธิภาพมากทุกข้อ สูงกว่าเกณฑ์ 3.50 ที่กำหนดไว้

ตาราง 15 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการพัฒนาและหาประสิทธิภาพ โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ด้านเทคนิคการนำเสนอ ในเรื่องภาพ เป็นรายข้อ ครั้งที่ 3

เทคนิคการนำเสนอ	ผู้ให้บริการ ในหอภาพยนตร์ฯ อาคารหอจดหมายเหตุฯ (N = 75)		ผู้ให้บริการ ในหอภาพยนตร์ฯ ถนนพุทธมณฑลสาย 5 (N = 75)		รวมเฉลี่ย (N = 150)	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
<u>ภาพ</u>						
1 ความน่าสนใจของภาพ	4.59	0.52	4.65	0.48	4.62	0.50
2 ความเหมาะสมของภาพ	4.57	0.50	4.57	0.50	4.57	0.50
3 ความสอดคล้องของภาพ กับเนื้อหา	4.49	0.50	4.55	0.50	4.52	0.50
4 ความสอดคล้องของภาพ กับคำบรรยาย	4.48	0.50	4.57	0.50	4.53	0.50
5 ความเหมาะสม ของการลำดับภาพ	4.52	0.53	4.52	0.53	4.52	0.53
รวม	4.53	0.51	4.57	0.50	4.55	0.51

จากตาราง 15 แสดงว่าประสิทธิภาพของโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ด้านเทคนิคการนำเสนอ ในเรื่องภาพ ตามความคิดเห็นของผู้ให้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ และผู้ให้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพุทธมณฑลสาย 5 มีประสิทธิภาพมากขึ้นกว่าการทดลองครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ($\bar{X} = 4.55$, S.D. = 0.51) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่ามีประสิทธิภาพมากทุกข้อ สูงกว่าเกณฑ์ 3.50 ที่กำหนดไว้

ตาราง 16 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการพัฒนาและหาประสิทธิภาพ โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ด้านเทคนิคการนำเสนอ ในเรื่อง ตัวอักษร เป็นรายข้อ ครั้งที่ 3

เทคนิคการนำเสนอ	ผู้ให้บริการ ในหอภาพยนตร์ฯ อาคารหอจดหมายเหตุ (N = 75)		ผู้ให้บริการ ในหอภาพยนตร์ฯ ถนนพหลโยธินสาย 5 (N = 75)		รวมเฉลี่ย (N = 150)	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
<u>ตัวอักษร</u>						
1 ความชัดเจนของตัวอักษร	4.60	0.49	4.73	0.53	4.67	0.47
2 ความเหมาะสมของรูปแบบ ตัวอักษร	4.53	0.50	4.67	0.47	4.60	0.49
3 ความเหมาะสมของขนาด ตัวอักษร	4.49	0.50	4.53	0.50	4.51	0.50
4 ความเหมาะสมของสีตัวอักษร	4.53	0.50	4.60	0.49	4.57	0.50
รวม	4.54	0.50	4.63	0.50	4.59	0.49

จากตาราง 16 แสดงว่าประสิทธิภาพของโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ด้านเทคนิคการนำเสนอ ในเรื่องตัวอักษร ตามความคิดเห็นของผู้ให้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ และผู้ให้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพหลโยธินสาย 5 มีประสิทธิภาพมากขึ้นกว่าการทดลองครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ($\bar{X} = 4.59$, S.D. = 0.49) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่ามีประสิทธิภาพมากในทุกข้อ สูงกว่าเกณฑ์ 3.50 ที่กำหนดไว้

ตาราง 17 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการพัฒนาและหาประสิทธิภาพ โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ด้านเทคนิคการนำเสนอ ในเรื่อง การใช้ภาษา เป็นรายข้อ ครั้งที่ 3

เทคนิคการนำเสนอ	ผู้ให้บริการ ในหอภาพยนตร์ฯ อาคารหอจดหมายเหตุฯ (N = 75)		ผู้ให้บริการ ในหอภาพยนตร์ฯ ถนนพุทธมณฑลสาย 5 (N = 75)		รวมเฉลี่ย (N = 150)	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
<u>การใช้ภาษา</u>						
1 ความถูกต้องของการใช้ภาษา	4.47	0.50	4.51	0.50	4.49	0.53
2 ความเหมาะสมของ การใช้ภาษา	4.44	0.58	4.51	0.53	4.47	0.55
3 ความน่าสนใจของ การใช้ภาษา	4.43	0.52	4.39	0.57	4.41	0.54
รวม	4.45	0.53	4.47	0.53	4.46	0.54

จากตาราง 17 แสดงว่าประสิทธิภาพเชิงโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติด้านเทคนิคการนำเสนอ ในเรื่องการใช้ภาษา ตามความคิดเห็นของผู้ให้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ และผู้ให้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพุทธมณฑลสาย 5 มีประสิทธิภาพมากกว่าการทดลองครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ($\bar{X} = 4.46$, S.D. = 0.54) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่ามีประสิทธิภาพมากทุกข้อ สูงกว่าเกณฑ์ 3.50 ที่กำหนดไว้

ตาราง 18 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการพัฒนาและหาประสิทธิภาพ โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ด้านเทคนิคการนำเสนอ ในเรื่อง เสียงบรรยาย เป็นรายชื่อ ครั้งที่ 3

เทคนิคการนำเสนอ	ผู้ให้บริการ ในหอภาพยนตร์ฯ อาคารหอจดหมายเหตุฯ (N = 75)		ผู้ให้บริการ ในหอภาพยนตร์ฯ ถนนพุทธมณฑลสาย 5 (N = 75)		รวมเฉลี่ย (N = 150)	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
<u>เสียงบรรยาย</u>						
1 ความถูกต้องของ การออกเสียงบรรยาย	4.11	0.75	4.15	0.67	4.13	0.71
2 ความชัดเจน ของเสียงบรรยาย	4.19	0.56	4.29	0.51	4.24	0.54
3 ความน่าสนใจเสียงบรรยาย	3.91	0.72	4.03	0.70	3.97	0.71
4 ความเหมาะสม ของระดับเสียงบรรยาย	4.24	0.57	4.28	0.51	4.26	0.54
5 ความสอดคล้อง ของเสียงบรรยายกับเนื้อหา	4.28	0.53	4.39	0.49	4.33	0.51
รวม	4.15	0.63	4.23	0.58	4.19	0.60

จากตาราง 18 แสดงว่าประสิทธิภาพของโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ด้านเทคนิคการนำเสนอ ในเรื่องการใช้ภาษา ตามความคิดเห็นของผู้ให้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ และผู้ให้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพุทธมณฑลสาย 5 มีประสิทธิภาพมากขึ้นกว่าการทดลองครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ($\bar{X}$ = 4.19, S.D. = 0.60) เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่ามีประสิทธิภาพมากทุกข้อ สูงกว่าเกณฑ์ 3.50 ที่กำหนดไว้

ตาราง 19 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการพัฒนาและหาประสิทธิภาพ โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ด้านเทคนิคการนำเสนอ ในเรื่อง เสียงประกอบ เป็นรายข้อ ครั้งที่ 3

เทคนิคการนำเสนอ	ผู้ให้บริการ ในหอภาพยนตร์ฯ อาคารหอจดหมายเหตุฯ (N = 75)		ผู้ให้บริการ ในหอภาพยนตร์ฯ ถนนพหลโยธินสาย 5 (N = 75)		รวมเฉลี่ย (N = 150)	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
<u>เสียงประกอบ</u>						
1 ความเหมาะสม ของเสียงประกอบ	4.51	0.50	4.53	0.50	4.52	0.50
2 ความชัดเจน ของเสียงประกอบ	4.48	0.50	4.61	0.49	4.55	0.50
3 ความน่าสนใจ ของเสียงประกอบ	4.48	0.50	4.56	0.50	4.52	0.50
4 ความเหมาะสม ของระดับเสียงประกอบ	4.41	0.50	4.48	0.50	4.45	0.50
5 ความสอดคล้อง ของเสียงประกอบกับเนื้อหา	4.39	0.49	4.49	0.50	4.44	0.50
รวม	4.45	0.50	4.53	0.50	4.50	0.50

จากตาราง 19 แสดงว่าประสิทธิภาพของโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ด้านเทคนิคการนำเสนอ ในเรื่องเสียงประกอบ ตามความคิดเห็นของผู้ให้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ และผู้ให้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพหลโยธินสาย 5 มีประสิทธิภาพมากกว่าการทดลองครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ($\bar{X} = 4.50$, S.D. = 0.50) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่ามีประสิทธิภาพมากในทุกข้อ สูงกว่าเกณฑ์ 3.50 ที่กำหนดไว้

ตาราง 20 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการพัฒนาและหาประสิทธิภาพ โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ด้านเทคนิคการนำเสนอ ในเรื่อง งานกราฟิก เป็นรายข้อ ครั้งที่ 3

เทคนิคการนำเสนอ	ผู้ให้บริการ ในหอภาพยนตร์ อาคารหอจดหมายเหตุ (N = 75)		ผู้ให้บริการ ในหอภาพยนตร์ ถนนพหลโยธินสาย 5 (N = 75)		รวมเฉลี่ย (N = 150)	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
<u>งานกราฟิก</u>						
1 ความเหมาะสม ของงานกราฟิก	4.63	0.49	4.49	0.50	4.61	0.49
2 ความชัดเจนของงานกราฟิก	4.60	0.49	4.73	0.45	4.67	0.47
3 ความน่าสนใจ ของงานกราฟิก	4.56	0.50	4.76	0.43	4.66	0.48
4 ความสอดคล้องของ งานกราฟิกกับเนื้อหา	4.41	0.50	4.49	0.50	4.45	0.51
5 ความสอดคล้อง ของงานกราฟิก กับเสียงประกอบ	4.49	0.53	4.55	0.50	4.52	0.51
รวม	4.54	0.50	4.60	0.48	4.58	0.49

จากตาราง 20 แสดงว่าประสิทธิภาพของโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ด้านเทคนิคการนำเสนอ ในเรื่องงานกราฟิก ตามความคิดเห็นของผู้ให้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ และผู้ให้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพหลโยธินสาย 5 มีประสิทธิภาพมากขึ้นกว่าการทดลองครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ($\bar{X} = 4.58$, S.D = 0.49) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่ามีประสิทธิภาพมากทุกข้อ สูงกว่าเกณฑ์ 3.50 ที่กำหนดไว้

บทที่ 5

สรุปอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ สำหรับผู้ให้บริการค้นคว้าข้อมูลในหอภาพยนตร์แห่งชาติ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ได้โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียที่มีคุณภาพ ไว้ใช้ในการแนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ซึ่งเป็นประโยชน์สำหรับผู้เข้ามาใช้บริการค้นคว้าหาข้อมูลในหอภาพยนตร์แห่งชาติ
2. เป็นแนวทาง สำหรับผู้ที่ต้องการพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย สำหรับแหล่งทรัพยากรในรูปแบบอื่นๆ ต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. สารนิพนธ์นี้ จัดทำขึ้น โดยมีขอบเขตมุ่งเฉพาะการแนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ในรูปของการพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย ในหัวข้อต่าง ๆ ดังนี้

- 1.1 ประวัติศาสตร์ภาพยนตร์
- 1.2 ประวัติความเป็นมาของหอภาพยนตร์แห่งชาติ
- 1.3 โครงสร้างและการดำเนินงานของหอภาพยนตร์แห่งชาติ
- 1.4 การให้บริการของหอภาพยนตร์แห่งชาติ

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นิสิต นักศึกษา และบุคคลทั่วไปที่เข้ามาใช้บริการค้นคว้าหาข้อมูลในหอภาพยนตร์แห่งชาติ

2.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นิสิต นักศึกษา และบุคคลทั่วไปที่เข้ามาใช้บริการค้นคว้าหาข้อมูลในหอภาพยนตร์แห่งชาติ จำนวน 210 คน ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เพื่อนำมาใช้ทดลองหาประสิทธิภาพ ดังนี้

ครั้งที่ 1 ใช้กลุ่มตัวอย่าง 10 คน (เป็นกลุ่มตัวอย่างจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ 5 คน และจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพหลโยธิน 5 คน)

ครั้งที่ 2 ใช้กลุ่มตัวอย่าง 50 คน (เป็นกลุ่มตัวอย่างจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ 25 คน และจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพหลโยธิน 25 คน)

ครั้งที่ 3 ใช้กลุ่มตัวอย่าง 150 คน (เป็นกลุ่มตัวอย่างจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ 75 คน และจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพหลโยธิน 75 คน) โดยคำนวณจากเกณฑ์ร้อยละ 10 ของประชากร (บุญชม ศรีสะอาด. 2535 : 37 - 39)

3. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

3.1 โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ

3.2 แบบสอบถามความคิดเห็นเพื่อพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ สำหรับผู้ให้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ

4. การดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ครั้งที่ 1 ทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 คน (เป็นกลุ่มตัวอย่างจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ 5 คน และจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพหลโยธิน 5 คน) สังเกตและสอบถามผลการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข

ครั้งที่ 2 นำโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว นำมาใช้ทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน (เป็นกลุ่มตัวอย่างจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ 25 คน และจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพหลโยธิน 25 คน) สังเกตและสอบถามผลการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียโดยใช้แบบสอบถาม

ครั้งที่ 3 ทดลองกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 150 คน (เป็นกลุ่มตัวอย่างจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ 75 คน และจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพหลโยธิน 75 คน) หลังจากนั้นให้ผู้ให้บริการตอบแบบสอบถาม และเก็บรวบรวมแบบสอบถาม มาแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการหาค่าร้อยละ

5.2 วิเคราะห์ข้อมูลการหาประสิทธิภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ของผู้ให้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ โดยการหาค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) และหาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. การพัฒนาและหาประสิทธิภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ครั้งที่ 1

จากการสังเกตและสอบถามผลการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 คน (เป็นกลุ่มตัวอย่างจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ 5 คน และจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพหลโยธิน 5 คน) พบว่ามีข้อต้องปรับปรุงแก้ไข ดังนี้

1.1 ด้านเนื้อหา มีสิ่งที่จะต้องปรับปรุงแก้ไข ดังนี้

เนื้อหาของโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ในเรื่องโครงสร้างและการดำเนินงานของหอภาพยนตร์แห่งชาติ และเรื่องการให้บริการของหอภาพยนตร์

แห่งชาติมีมากเกินไป ผู้วิจัยได้ทำการปรับปรุงแก้ไขโดยปรึกษาผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาหอภาพยนตร์แห่งชาติ เพื่อตัดรายละเอียดของเนื้อหาที่ไม่จำเป็นออก

1.2 ด้านเทคนิคการนำเสนอ มีสิ่งที่จะต้องปรับปรุงแก้ไข ดังนี้

1.2.1 เรื่องการใช้งาน พบว่ายังไม่มีความเร็ว และความถูกต้องในการประมวลผลข้อมูลเพียงพอ ผู้วิจัยแก้ไขโดยการลดขนาดของไฟล์ เพื่อให้การประมวลผลข้อมูลรวดเร็วขึ้น และแก้ไขการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างเฟรมต่าง ๆ ให้ถูกต้อง

1.2.2 เรื่องตัวอักษร พบว่าสีของตัวอักษรในบางเฟรมยังไม่เด่นชัด และรูปแบบของตัวอักษรในบางเฟรมอ่านยาก ผู้วิจัยแก้ไขโดยการปรับสีและรูปแบบของตัวอักษรใหม่

1.2.3 เรื่องการใช้ภาษา พบว่า การแปลความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับโสตทัศนวัสดุบางคำยังไม่ถูกต้อง และมีคำบางคำสะกดผิด ผู้วิจัยแก้ไขโดยแก้ความหมายของคำศัพท์และคำที่สะกดผิดให้ถูกต้อง

1.2.4 เรื่องเสียงบรรยาย พบว่า การออกเสียง ร และ ล ของผู้ให้เสียงบรรยายยังไม่ชัดเจน ผู้วิจัยแก้ไขโดยการให้ผู้บรรยายบันทึกเสียงบรรยายใหม่ในเฟรมที่การออกเสียง ร และ ล ยังไม่ชัดเจน

2. การพัฒนาและหาประสิทธิภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ครั้งที่ 2

จากการใช้แบบสอบถามความคิดเห็น เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 50 คน (เป็นกลุ่มตัวอย่างจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ 25 คน และจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพหลโยธินสาย 5 จำนวน 25 คน) สรุปผลได้ดังนี้

2.1 ด้านเนื้อหา

ประสิทธิภาพของโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติด้านเนื้อหาโดยรวม อยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 4.19$ และ $S.D. = 0.56$) และเมื่อแยกพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าด้านเนื้อหาประสิทธิภาพมากทุกข้อ สูงเกณฑ์ 3.50 ที่กำหนดไว้

2.2 ด้านเทคนิคการนำเสนอ

ประสิทธิภาพของโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติด้านเทคนิคการนำเสนอโดยรวม อยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 4.19$ และ $S.D. = 0.56$) โดยเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าด้านเทคนิคการนำเสนอมีประสิทธิภาพมากทุกข้อ สูงกว่าเกณฑ์ 3.50 ที่กำหนดไว้

3. การพัฒนาและหาประสิทธิภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ครั้งที่ 3

จากการใช้แบบสอบถามความคิดเห็น เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 150 คน (เป็นกลุ่มตัวอย่างจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ 75 คน และจากหอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพหลโยธินสาย 5 จำนวน 75 คน) สรุปผลได้ดังนี้

3.1 ด้านเนื้อหา

ประสิทธิภาพของโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ด้านเนื้อหาโดยรวม อยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 4.45$ และ $S.D. = 0.55$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าในด้านเนื้อหาโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ มีประสิทธิภาพมากทุกข้อ สูงกว่าเกณฑ์ 3.50 ที่กำหนดไว้

2.2 ด้านเทคนิคการนำเสนอ

ประสิทธิภาพของโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ ด้านเทคนิคการนำเสนอโดยรวม อยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 4.46$ และ $S.D. = 0.53$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าในด้านเทคนิคการนำเสนอของโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ มีประสิทธิภาพมากทุกข้อ สูงกว่าเกณฑ์ 3.50 ที่กำหนดไว้

อภิปรายผล

การพัฒนาและหาประสิทธิภาพของโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ มีประสิทธิภาพเป็นที่ยอมรับของผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาหอภาพยนตร์แห่งชาติ และผู้เชี่ยวชาญด้านคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย (ภาคผนวก ง) สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. ด้านเนื้อหา

เรื่องประวัติศาสตร์ภาพยนตร์มีประสิทธิภาพที่ระดับ $\bar{X} = 4.33$ เรื่องประวัติความเป็นมาของหอภาพยนตร์แห่งชาติ มีประสิทธิภาพที่ระดับ $\bar{X} = 4.33$ เรื่องโครงสร้างและการดำเนินงานของหอภาพยนตร์แห่งชาติ มีประสิทธิภาพที่ระดับ $\bar{X} = 4.00$ เรื่องการให้บริการของหอภาพยนตร์แห่งชาติ มีประสิทธิภาพที่ระดับ $\bar{X} = 3.81$ สรุปได้ว่าในด้านเนื้อหาทุกเรื่องมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 3.50 ที่กำหนดไว้

2. ด้านเทคนิคการนำเสนอ

เรื่องประวัติศาสตร์ภาพยนตร์มีประสิทธิภาพที่ระดับ $\bar{X} = 4.05$ เรื่องประวัติความเป็นมาของหอภาพยนตร์แห่งชาติ มีประสิทธิภาพที่ระดับ $\bar{X} = 4.10$ เรื่องโครงสร้างและการดำเนินงานของหอภาพยนตร์แห่งชาติ มีประสิทธิภาพที่ระดับ $\bar{X} = 4.01$ เรื่องการให้บริการของหอภาพยนตร์แห่งชาติ มีประสิทธิภาพที่ระดับ $\bar{X} = 3.89$ สรุปได้ว่าในด้านเทคนิคการนำเสนอ ทุกเรื่องมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 3.50 ที่กำหนดไว้

และจากการพัฒนาและหาประสิทธิภาพของโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ กับกลุ่มตัวอย่างผู้ให้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ สามารถอภิปรายผลดังนี้

ผู้ให้บริการค้นคว้าข้อมูลในหอภาพยนตร์แห่งชาติ ส่วนใหญ่มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 69.3) และเคยใช้บริการที่หอภาพยนตร์แห่งชาติ ทั้งที่อาคารหอจดหมายเหตุแห่งชาติ และถนนพหลโยธินสาย 5 น้อยกว่า 5 ครั้ง (ร้อยละ 80.0) และ (ร้อยละ 86.7) ตามลำดับ โดยจุดประสงค์ในการใช้บริการเพื่อประกอบการศึกษา (ร้อยละ 58.0) ประกอบการทำงาน (ร้อยละ 28.0) และเสริมความรู้ทั่วไป (ร้อยละ 14.0) ตามลำดับ

กลุ่มตัวอย่างผู้ให้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ มีความคิดเห็นว่าโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ มีประสิทธิภาพอยู่ในระดับดี $\bar{X} = 4.45$ และ $S.D. =$

0.54 โดยมีประสิทธิภาพในด้านเนื้อหาที่ระดับ $\bar{X} = 4.45$ และ S.D. = 0.55 และมีประสิทธิภาพด้านเทคนิคการนำเสนอที่ระดับ $\bar{X} = 4.46$ และ S.D. = 0.53 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 3.50 ที่กำหนดไว้

จะเห็นว่าผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาหอนาพยนตร์แห่งชาติ และผู้เชี่ยวชาญด้านคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย มีความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพของโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอนาพยนตร์แห่งชาติในระดับดี

ดังนั้นโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอนาพยนตร์แห่งชาติ จึงเป็นโปรแกรมที่มีประสิทธิภาพ มีประโยชน์กับผู้ใช้บริการค้นหาข้อมูลในหอนาพยนตร์แห่งชาติ ทั้งในการค้นหาข้อมูลเรื่องประวัติศาสตร์ภาพยนตร์ ประวัติความเป็นมาของหอนาพยนตร์แห่งชาติ โครงสร้างและการดำเนินงานของหอนาพยนตร์แห่งชาติ รวมทั้งระบบการให้บริการของหอนาพยนตร์แห่งชาติ ช่วยให้ผู้ใช้บริการสามารถค้นหาข้อมูลในเรื่องดังกล่าวได้อย่างรวดเร็ว เนื่องจากสื่อมัลติมีเดีย เป็นระบบที่รวมความสามารถในการทำงานของภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว วิดีทัศน์ เสียง ข้อความ ที่ใช้ร่วมกับการทำงานของคอมพิวเตอร์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ธนพัฒน์ ถึงสุข. 2539 : 9) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของทวีศักดิ์ บุญเกิด (2538 : 9) ซึ่งจัดทำสื่อประสมคอมพิวเตอร์ซึ่งพัฒนามาจากผลงานวิจัยเรื่องเฟิร์นที่พบในประเทศไทยในรูปของแผ่นซีดี โดยผู้ใช้สามารถเลือกเรียนในส่วนต่าง ๆ ไม่ว่า จะเป็นภาพ ข้อความ หรือเสียงได้ตามต้องการ ตลอดจนมีการทำกรณีศึกษาในลักษณะต่าง ๆ เพื่อสะดวกในการศึกษา และสอดคล้องกับงานวิจัยของนภดล วรธนาคม (2538 : 14) ซึ่งจัดทำสื่อประสมคอมพิวเตอร์เพื่อพัฒนาตำราเรื่องภาพกับสิ่งพิมพ์ ใช้สอนในวิชาที่เกี่ยวกับการถ่ายภาพ ในคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โปรแกรมเป็นการผสมผสานระหว่าง Animation ต่างๆ และดนตรีประกอบ เพื่อช่วยในการอธิบายบทเรียนให้ชัดเจนและน่าสนใจยิ่งขึ้น รวมทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของมนต์ชัย เทียนทอง (2539 : ค - ง) ซึ่งวิจัยพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนระบบมัลติมีเดีย สำหรับฝึกอบรมครู-อาจารย์ และนักฝึกอบรม เพื่อให้สร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน โดยใช้โปรแกรมออดิโaware โปรเฟสชันแนล เวอร์ชัน 2 (Authorware Professional Version 2.0) ซึ่งผู้วิจัยได้นำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจากสถานศึกษา และสถานประกอบการ จำนวน 20 คน และสอบถามความคิดเห็นภายหลังสิ้นสุดการใช้บทเรียน ซึ่งมีความยาว 42 ชั่วโมง รวมทั้งสอบถามความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนจำนวน 8 คน หลังจากทดลองใช้บทเรียนเป็นเวลา 1 สัปดาห์ ผลการวิจัยปรากฏว่าบทเรียนที่สร้างขึ้น มีประสิทธิภาพ 88.23 และผู้ใช้สามารถสร้างบทเรียนได้มีประสิทธิภาพ 72.09 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ผู้ใช้บทเรียนและผู้เชี่ยวชาญ มีความคิดเห็นต่อบทเรียนในระดับดี

จึงพอจะสรุปได้ว่าโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอนาพยนตร์แห่งชาติ เป็นโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียที่มีประสิทธิภาพ สามารถใช้เป็นสื่อในการแนะนำหอนาพยนตร์แห่งชาติ และมีประโยชน์สำหรับผู้เข้ามาใช้บริการค้นหาหาข้อมูลในหอนาพยนตร์แห่งชาติ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. การสร้างโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย ควรคำนึงถึงเรื่องประสิทธิภาพของเครื่องคอมพิวเตอร์ เครื่องที่ใช้ควรมีความเร็ว 100 เมกกะเฮิรตซ์ขึ้นไป และมีพื้นที่ฮาร์ดดิสก์ว่างอย่างน้อย

700 เมกกะไบต์ โดยทำงานภายใต้ระบบการปฏิบัติการวินโดวส์ 95 หรือสูงกว่า มีซีดีรอมความเร็ว 24X ขึ้นไป พร้อมการ์ดเสียงซึ่งจะช่วยให้โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย มีประสิทธิภาพสูงขึ้น

2. เพื่อให้ผู้ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียมีทักษะที่ดีในการใช้โปรแกรม ควรแนะนำให้ศึกษาวิธีการใช้โปรแกรมทุกครั้ง เพื่อให้ทราบขั้นตอนและวิธีการใช้โปรแกรมที่ถูกต้อง

3. ควรส่งเสริมให้มีการสร้างโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย แนะนำการดำเนินงานขององค์กรหรือหน่วยงานต่าง ๆ ให้มากขึ้น

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

1. ควรศึกษาและทำวิจัยเรื่อง การนำระบบคอมพิวเตอร์มาช่วยใช้จัดระบบสืบค้นข้อมูลในหอภาพยนตร์แห่งชาติ

2. ควรศึกษาและทำวิจัยเรื่อง การค้นคว้าหาข้อมูลของผู้ใช้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ จากสื่อประเภทต่าง ๆ เช่น สื่อภาพยนตร์ สื่อวีดิทัศน์ สื่อสิ่งพิมพ์ เป็นต้น

3. ควรศึกษาและทำวิจัยเรื่องการพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย ในองค์กรหรือหน่วยงานอื่น ๆ ต่อไป

บรรณานุกรม

- กิดานันท์ มลิทอง. อธิบายศัพท์คอมพิวเตอร์อินเทอร์เน็ตมัลติมีเดีย, กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.
- เกษแก้ว ศิริบุรณ, พงษ์มณี จันทธานุตร และสิริยา ยังกิจจา. โครงการการประยุกต์ใช้งานระบบมัลติมีเดียในการนำเสนอสำนักวิจัย, กรุงเทพฯ : สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง, 2538.
- ครรชิต มาลัยวงศ์. “มัลติมีเดีย - เทคโนโลยีเพื่อเพิ่มพูนการเรียนรู้,” ราชบัณฑิตยสถาน เล่มที่ 1, สิงหาคม 2536.
- คึกฤทธิ์ ปราโมช, ม.ร.ว. เมืองมายา, กรุงเทพฯ : ก้าวหน้าการพิมพ์, 2514.
- โครงการจัดตั้งหอภาพยนตร์. คุรุปริทัศน์, 9 (12) : ธันวาคม 2527.
- จรัญ ทองเกษม. บทบาทของรัฐในการส่งเสริมภาพยนตร์ไทย พ.ศ. 2530 - พ.ศ. 2537, วิทยานิพนธ์ นศ.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.
- จำเริญลักษณ์ ธนะวังน้อย. “ศิลปภาพยนตร์,” เอกสารการสอนชุดวิชาการสร้างสรรค์และการผลิตภาพยนตร์เบื้องต้น หน่วยที่ 15, นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2530.
- จิราภรณ์ ชาแก้ว. ภาพชีวิตครอบครัวที่ปรากฏในภาพยนตร์วิดีโอ, วิทยานิพนธ์ นศ.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.
- จรี วิจิตรวาทการ. “ภาพยนตร์ไทยและสังคมไทย,” วารสารธรรมศาสตร์, 13 (3) : กันยายน 2527.
- ฉัตรกุล ทองเกต. การวิเคราะห์เชิงเนื้อหาวัฒนธรรมวัยรุ่นที่ปรากฏในภาพยนตร์ไทย ปี พ.ศ 2535, วิทยานิพนธ์ นศ.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.
- ชลิดา เอื้อบำรุงจิต. “100 ปี ภาพยนตร์ในประเทศไทย,” สารคดี, 13 (150) : 89 - 96 ; สิงหาคม 2540.
- ชาติเรเฉลิม ยุคล, ม.จ. 4 มิติ, กรุงเทพฯ : คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518.
- ชูลีพร สุนทรกิตติ. “CD-ROM มหิดลค์ยุคนี้,” ไมโครคอมพิวเตอร์, 24 : 95 - 97 ; กันยายน 2529.
- โดม สุขวงศ์. “กำเนิดคำภาพยนตร์,” ศิลปวัฒนธรรม, ปีที่ 3 ฉบับที่ 12 ตุลาคม 2525.
- _____. “บันทึกเกียรติยศ มานิต วสุวัต กับภาพยนตร์เสียงศรีกรุง,” ศิลปวัฒนธรรม, ปีที่ 4 ฉบับที่ 7 พฤษภาคม 2526.
- _____. “85 ปีภาพยนตร์ไทย,” ศิลปวัฒนธรรม, ปีที่ 3 ฉบับที่ 8 มิถุนายน 2525.
- โดม สุขวงศ์ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, ปิยะนาถ อึ้งสกุล เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่หอภาพยนตร์แห่งชาติ ถนนพหลโยธินซอย 5 เมื่อวันที่ 1 มิถุนายน 2542.
- ตะวัน จันทราสกาวงศ์. สถาบันภาพยนตร์ไทย, วิทยานิพนธ์ สด.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537

- เตือนใจ ไก่สกุล ป่าไม้ในประเทศไทย, กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.
- ทวีศักดิ์ บุญเกิด. Noteworthy ferns of Thailand, กรุงเทพฯ : ศูนย์ผลิตสื่อประสมคอมพิวเตอร์
หน่วยโสตทัศนศึกษา คณะเกษตรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.
- ธนพัฒน์ ถึงสุข และชานนท์ สุขวาริ. เปิดโลกมัลติมีเดีย, กรุงเทพฯ : นำอักษรการพิมพ์, 2539.
- นพดล ทิพย์สิงห์. หอภาพยนตร์แห่งชาติ, วิทยานิพนธ์ สด.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2532.
- นภดล วรรณาคม. การถ่ายภาพ, กรุงเทพฯ : ภาควิชาการภาพยนตร์และภาพนิ่ง คณะนิเทศศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.
- นัยนา แยมสาขา. นโยบายการส่งเสริมภาพยนตร์ของรัฐบาลไทย, วิทยานิพนธ์ วม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2540
- นิพนธ์ สุขปรีดี. "ความหมาย ความสำคัญ และธรรมชาติของภาพถ่าย ภาพยนตร์ และภาพทัศน,"
ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับภาพนิ่งและภาพยนตร์, นนทบุรี : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัย
ธรรมาธิราช, 2531.
- บรรจง โกศลวัฒน์. "การถ่ายทำและการผลิตภาพยนตร์", เอกสารการสอนชุดวิชาความรู้เบื้องต้น
เกี่ยวกับภาพนิ่งและภาพยนตร์ หน่วยที่ 12, นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช,
2529.
- บรรพต สุวรรณประเสริฐ และประทีป ตีรณโณภาส. รายงานการวิจัย เรื่อง การผลิตมัลติมีเดีย
เพื่อใช้สอนคณิตศาสตร์, พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2537.
- บุญชม ศรีสะอาด. การวิจัยเบื้องต้น, กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น, 2535.
- บุญศิริ สุวรรณเพชร. คอมพิวเตอร์และซอฟต์แวร์ปฏิบัติการ, พิมพ์ครั้งที่ 1 กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์เอส
แอนด์ เค บุคส์, 2539.
- บุปผชาติ ทัพพิกรณ์. "มัลติมีเดียปฏิสัมพันธ์," สสวท. 23 (90) : 35 ; กรกฎาคม - กันยายน
2538.
- ประพัฒน์ อุทัยภาส. "เมื่อถึงยุคมัลติมีเดียในวินโดวส์," ไมโครคอมพิวเตอร์, (87) : 259 - 264
ตุลาคม 2535.
- ปิยกุล เลาว์ณย์ศิริ. "ศิลปะของภาพถ่าย ภาพยนตร์และภาพโทรทัศน์", เอกสารการสอนชุดวิชาความ
รู้เบื้องต้นเกี่ยวกับภาพนิ่งและภาพยนตร์ หน่วยที่ 2, นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัย
ธรรมาธิราช, 2529.
- _____. ความรู้ทั่วไปทางภาพยนตร์, กรุงเทพฯ : บพิธการพิมพ์, 2529.
- เปี่ยมสุข หุ่นกาวิ. ความพึงพอใจของผู้ใช้บริการซีดี - รอม ในห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษา, วิทยานิพนธ์
อ.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.
- พรทิพย์ อัจจิมารังษี. "มัลติมีเดีย : ผู้ช่วยสร้างบทเรียนสำหรับครู," ศึกษาศาสตร์ปริทัศน์, 10
(ฉบับรวมเล่ม) : 21 - 26 ; เมษายน 2536.

- พรพิไล เลิศวิชา. "สื่อประสมเพื่อการศึกษา," เอกสารประกอบการสัมมนา เรื่อง มัลติมีเดียกับการปฏิรูปการเรียนการสอนในประเทศไทย, 5 - 9, 2540.
- ไพบูรณ์ คะเชนทร์พรรค. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกชมภาพยนตร์ของเยาวชนไทย, วิทยานิพนธ์ วม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2531.
- พฤทธิ์ ศิริบรรณพิทักษ์. รวมบทความที่เกี่ยวกับการวิจัยทางการศึกษา เล่ม 7, โครงการส่งเสริมเผยแพร่และพัฒนาการวิจัย, กรุงเทพฯ : กองวิจัยทางการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี, 2521.
- มนต์ชัย เทียนทอง. การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนระบบมัลติมีเดีย สำหรับฝึกอบรมครู-อาจารย์และนักฝึกอบรม เรื่องการสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน, วิทยานิพนธ์ คอ.ม.กรุงเทพฯ : สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พระนครเหนือ 2539. อัดสำเนา.
- เยาวนันท์ เขมฐรัตน์. ประวัติศาสตร์ภาพยนตร์, กรุงเทพฯ : รุ่งแสงการพิมพ์, 2534
- วรรณิ์ สำราญเวทย์. "ภาพยนตร์กับการสื่อความหมาย," เอกสารการสอนชุดวิชาการสร้างสรรค์และการผลิตภาพยนตร์เบื้องต้น หน่วยที่ 2, นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2530.
- วีรศักดิ์ วิทวัสกุล. "Multimedia เทคโนโลยีแห่งอนาคต," คอมพิวเตอร์วิวิ, (86) : ตุลาคม 2534.
- ศรินประภา คีนดี. โครงการออกแบบเลขคณิตสิ่งพิมพ์เพื่อการประชาสัมพันธ์หอภาพยนตร์แห่งชาติในวาระครบรอบ 10 ปี, วิทยานิพนธ์ ศป.บ กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรังสิต, 2537.
- สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พระนครเหนือ. บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน. กรุงเทพฯ : ภาควิชาครุศาสตร์คอมพิวเตอร์ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม, 2537.
- สนานจิตต์ บางสะพาน. เส้นทางเดินของหนังไทยจากอดีตถึงปัจจุบัน, กรุงเทพฯ : 2525
- สมปรภานา วงศ์บุญหนัก. การพัฒนานวัตกรรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบมัลติมีเดียสำหรับการสอนวิชาฟิสิกส์ เรื่อง ปฏิกิริยาการเคลื่อน, วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2540. อัดสำเนา.
- สมาคมผู้สื่อข่าวบันเทิง. สรุปรายงานประกวดภาพยนตร์ยอดเยี่ยมพระสุรัสวดี ประจำปี 2529, 28 ธันวาคม 2529.
- สมาน งามสนิท. "บทบาทหน้าที่และอิทธิพลของภาพยนตร์," ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับภาพนิ่งและภาพยนตร์, นนทบุรี : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2531.
- สมาน ลอยฟ้า. "เทคโนโลยี CD - ROM," บรรณารักษศาสตร์ มข, 11 (1) : 31 - 44 ; ธันวาคม 2535.
- สิทธิพร ลัมบริบูรณ์. "CD - ROM ก้าวใหม่ของวงการศึกษา," สุทธิปริทัศน์, 9 (27) : 40 - 44 ; กุมภาพันธ์ - พฤษภาคม 2538.
- สุกัญญา ทองรักษ์. "วันนี้คุณรู้จักมัลติมีเดียหรือยัง," วารสารสำหรับหอสมุดกลาง สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พระนครเหนือ, 3 (1) : 31 - 33 ; พฤศจิกายน 2539.

สุทธากร สันติธวัช. "หนังไทยในทศวรรษหลัง (พ.ศ. 2530-2539)," สารคดี, 13 (150) : 129 - 132 ; สิงหาคม 2540.

สุรวุฒิ สุชินโรจน์. "Multimedia," คอมพิวเตอร์, (94) : 20 - 24 ; ตุลาคม - พฤศจิกายน 2533.
หอภาพยนตร์แห่งชาติ, กรมศิลปากร. หนังดีที่สุดในโลก, กรุงเทพฯ : เรือนแก้วการพิมพ์, มปป.
..... กรมศิลปากร. สูจิบัตรใบปิดหนังไทย ครั้งที่ 1, กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์พิมพ์เนศ, 2527.

อรสา มานะจิตต์. "40 ปี แห่งอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย," เสรีภาพ, (144), 2511.

อัญชลี ชัยวรพร. "หนังไทยกับการสะท้อนภาพสังคม," สารคดี, 13 (150) : 125 - 129 ;
สิงหาคม 2540.

อัศศิริ ธรรมโชติ. "ภาพยนตร์ไทย," ฟิล์ม, กรุงเทพมหานคร : ชุมนุมภาพยนตร์ คณะนิเทศศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517.

อำนาจ ช่างเรียน. "ไปศึกษาอบรมต่างประเทศเรื่องการวิจัยและพัฒนาการศึกษา" การศึกษา
กรุงเทพมหานคร, 13 (14) : 24 - 28 ; มกราคม 2532.

อัมแดงจ้อน, นามแฝง. "มาช่วยกันสร้างหอภาพยนตร์แห่งชาติให้เป็นจริงกันเถอะ," มาตุภูมิ, 17
กันยายน 2527.

เอี่ยมมา แดงสว่าง. การอนุรักษ์ฟิล์มภาพยนตร์ตามแบบหอภาพยนตร์แห่งชาติ, วิทยานิพนธ์ วม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2536.

Borg, and other. Applying Educational Research, A Practical Guide for Teacher,
New York : Longman Inc., 1979.

Clark, Barbara Irene. Understanding Teaching : An Interactive Multimedia Profes -
sional Development Observational Tool for Teacher, Dissertation Ph.D, :
Arizona State University, 1995.

Cochrane, C. "An Overview of Trends in the Collection and Use of Moving Images
in the United - Kingdom," Journal of Documentation, 49 (3) : 278 - 291 ;
September 1993.

Davies, G. "Exploiting the Archive : Animals Came in Two by Two, 16 mm, CD -
ROM and BetaSP," Area, 31 (1) : 49 - 58 ; March 1999.

Duddley, Andrew. The Major Film Theories : An Introduction. New York : The Oxford
University Press, 1976.

FIAF. Film Preservation, London : The National Film Archive. 1965.

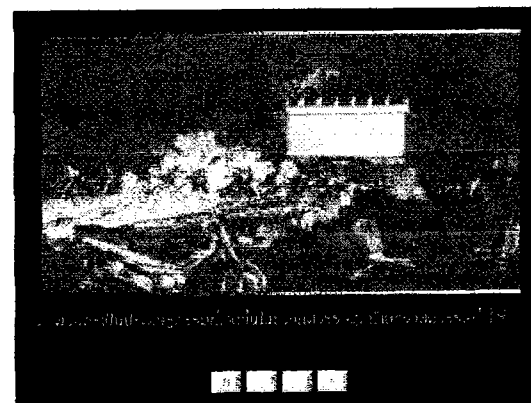
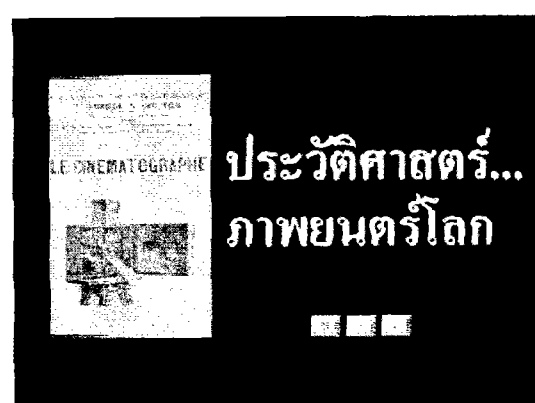
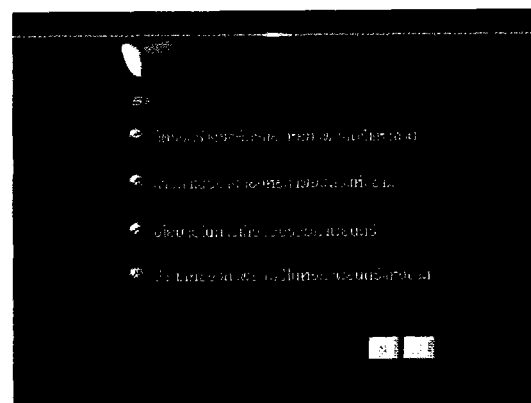
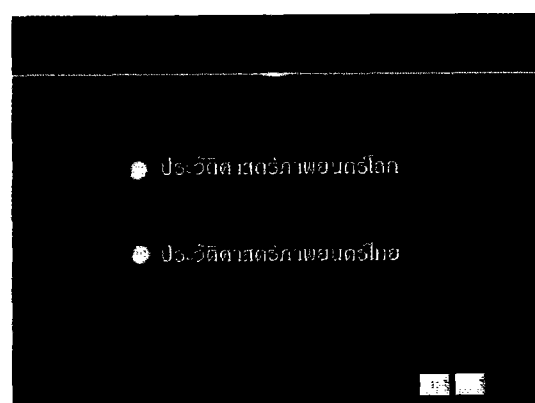
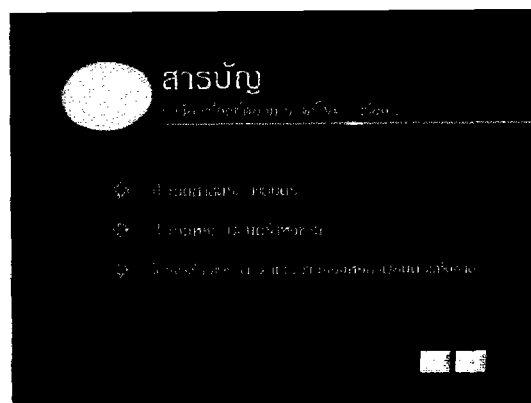
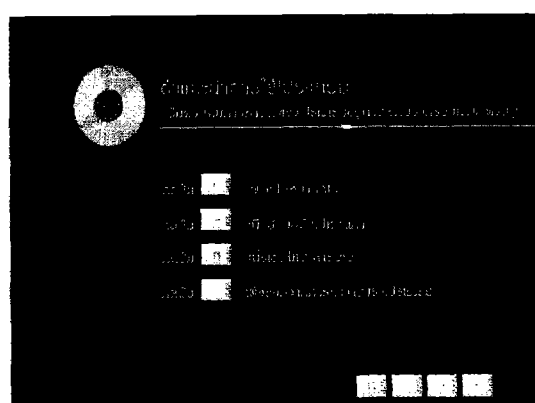
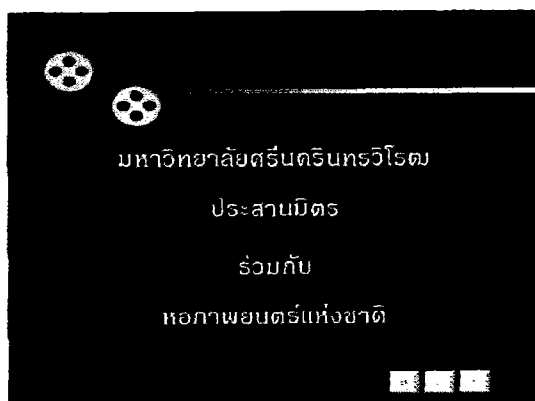
Gall, Meredith D. Educational Research : an Introduction, 6 th ed., New York :
Longman, 1996.

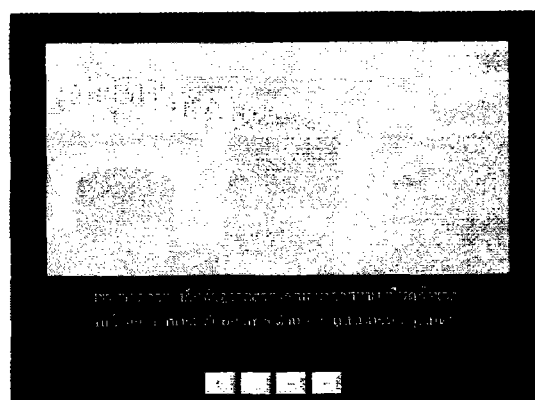
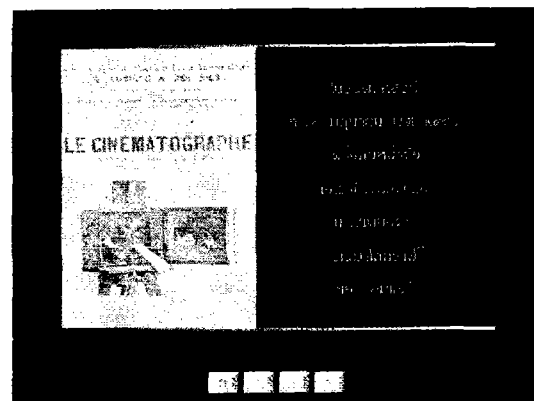
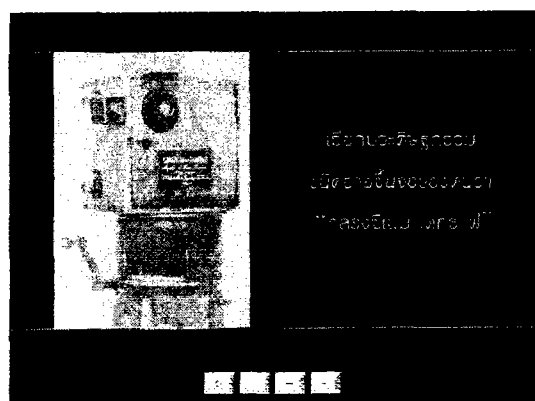
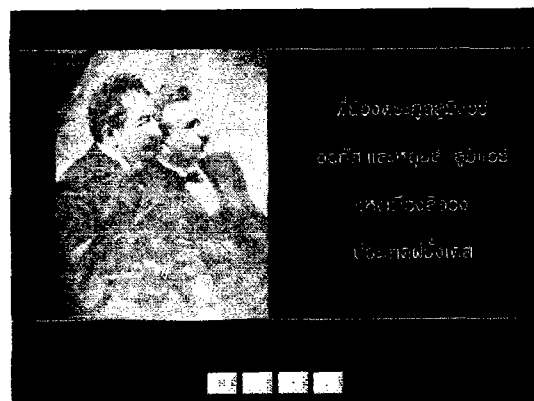
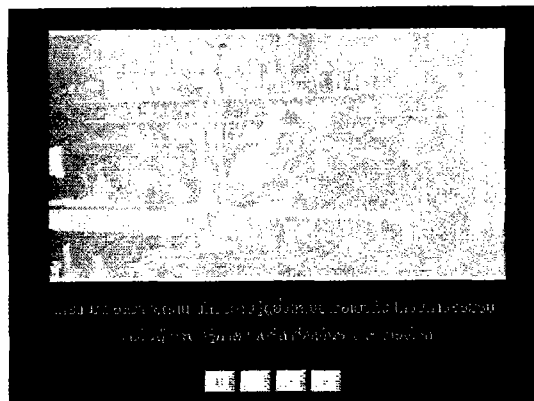
- Garth, Lowey and James, M. Linton. Movies as Communication, Beverly - Hills : Sage Publications, 1980.
- Gash, H and Conway, P. "Images of Heroes and Heroines : How Stable ?," Journal of Applied Developmental Psychology, 18 (3) : 349 - 372 ; 1997.
- Gay, R. L. Education Research : Competencies of Analysis and Application, 4 th ed., New York : Mcmillan, 1992.
- Goodman, M. "Culture, Cohort and Cosmetic Surgery," Journal of Women & Aging 8 (2) : 55 - 73 ; 1996.
- Janman, N. "Violent Men, Violent Land -Dramatizing the Troubles and the Landscape of Ulster," Journal of Material Culture, 1 (1) : 39 - 61 ; March 1996.
- Lenis, McQuai. Mass Communication Theory : An Introduction, London : Sage Publications, 1983.
- Levacov, Mailia. "From Printed to Electronic : A Case Study of "NAUTILUS" CD - ROM Interactive Magazine," Optical Publishing, Boston University, 1994.
- Meyer, Catherine Fabienne. Content Analysis of Some Selected Computer - Assisted Language Learning Courseware and Recommendations for ESL / FL Instructors, University of Central Florida, 1997.
- Moran, J. "The Role of Multimedia Conglomerates in American Trade Book Publishing," Media Culture & Society, 19 (3) : 441 - & ; July 1997.
- Orman, Evelyn Kay. "Effect of Development and Implementation of an Interactive Multimedia Computer Program on Beginning Saxophonists Attitude and Achievement," Dissertation Abstracts International, 56 : 3877 ; Aprill 1996.
- Young, Shwu - Chwu - Ching. "A Study of Learners' Interactions with and Preceptions of a CD - ROM Based Instructional Program on Interactions Writing," CD - ROM, Multimedia, Americorps, Ohio State University, 1997.

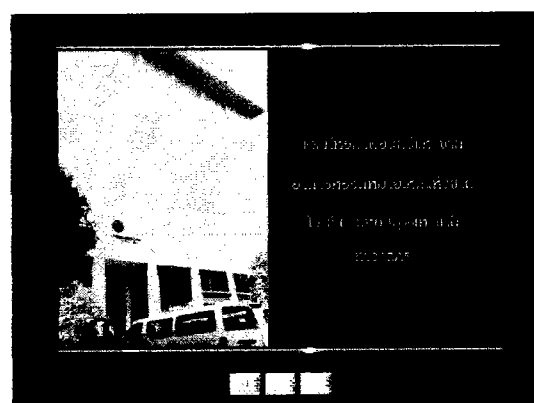
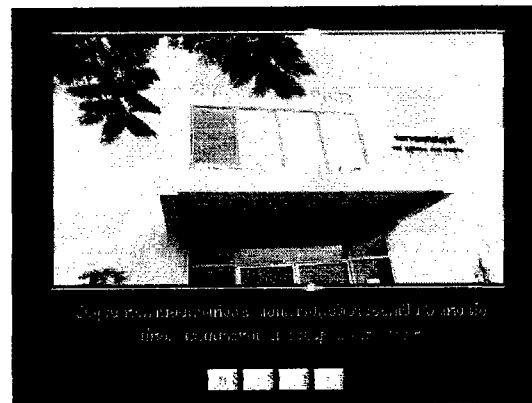
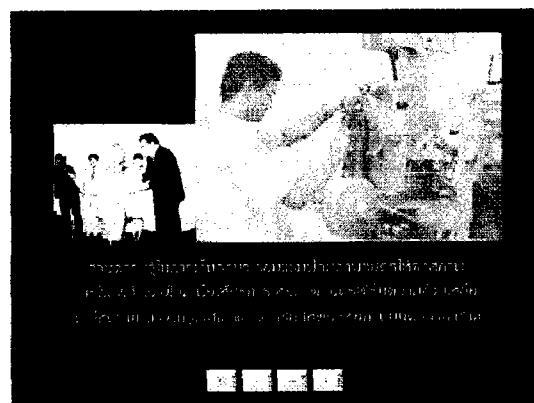
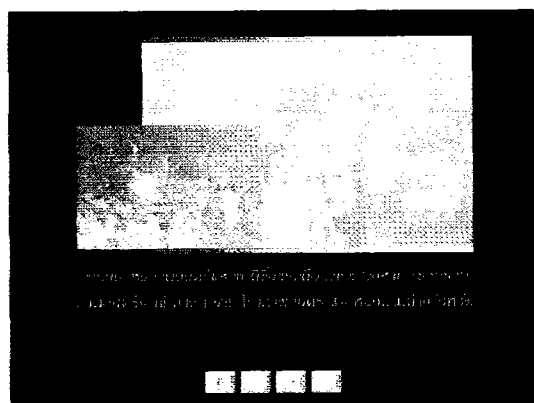
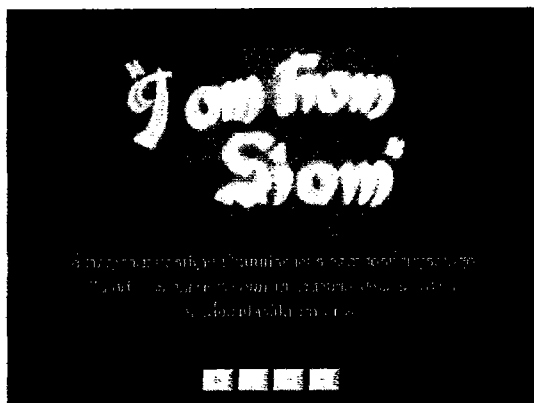
ภาคผนวก

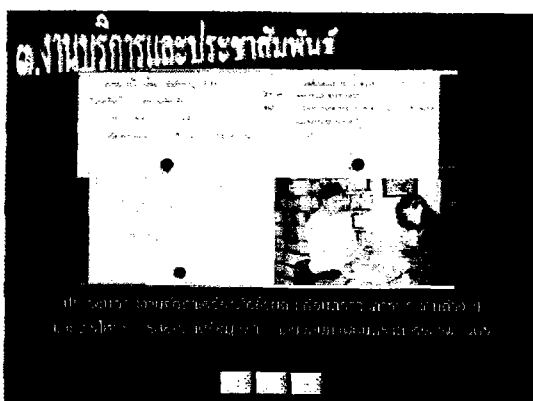
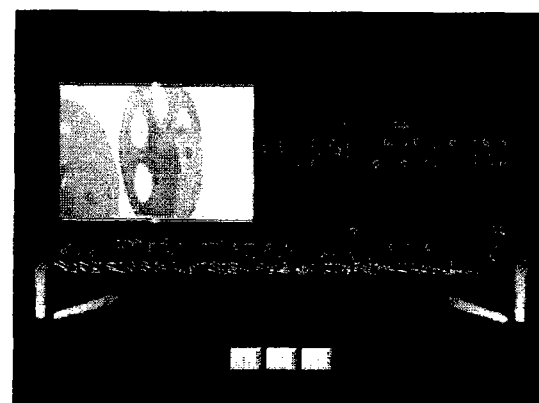
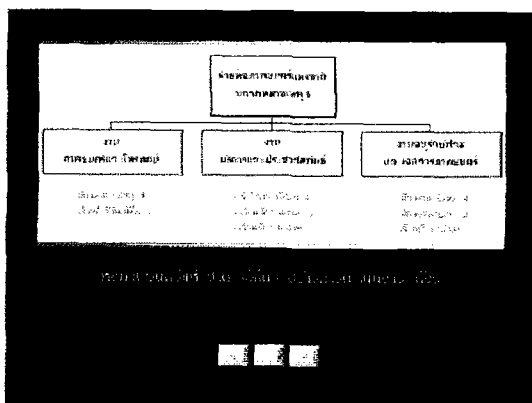
ภาคผนวก ก

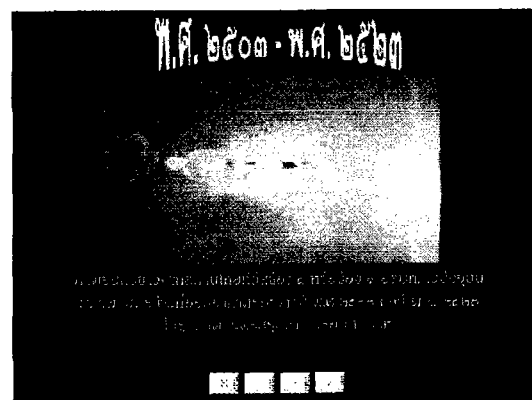
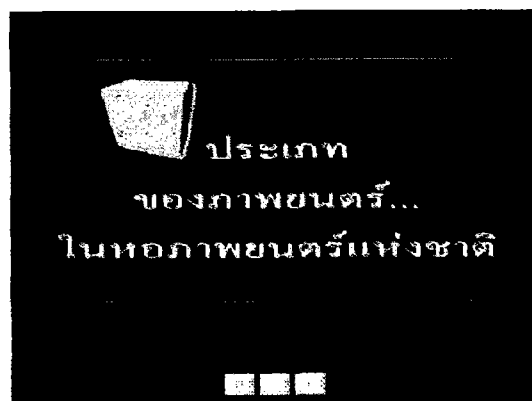
โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ

ภาคผนวก ข

แบบสอบถามความคิดเห็น

เพื่อพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ
(สำหรับผู้ใช้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ)

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย

คำชี้แจง : กรุณาใส่เครื่องหมาย / ในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

5	=	มากที่สุด
4	=	มาก
3	=	ปานกลาง
2	=	น้อย
1	=	น้อยที่สุด

ตอนที่ 1 : ความคิดเห็นด้านเนื้อหา

รายการ	ระดับความคิดเห็น					ความคิดเห็น อื่นๆ
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปาน กลาง (3)	น้อย (2)	น้อย ที่สุด (1)	
1 <u>ความน่าสนใจของเนื้อหา</u>						
2 <u>ความครบถ้วนของเนื้อหาที่จำเป็น</u>						
3 <u>ความเหมาะสมของการจัดลำดับ เนื้อหา</u>						
4 <u>ความต่อเนื่องของเนื้อหา</u>						
5 <u>ความเหมาะสมของความยาวของเนื้อหา ในแต่ละตอน</u>						
6 <u>ความเหมาะสมของความยาวของเนื้อหา ทั้งหมด</u>						
7 <u>ความเข้าใจในเรื่องประวัติศาสตร์ ภาพยนตร์</u>						
8 <u>ความเข้าใจในเรื่องความสำคัญของ ภาพยนตร์</u>						
9 <u>ความเข้าใจในเรื่องประวัติความเป็นมา ของหอภาพยนตร์แห่งชาติ</u>						
10 <u>ความเข้าใจในเรื่องโครงสร้างของ หอภาพยนตร์แห่งชาติ</u>						
11 <u>ความเข้าใจในเรื่องการดำเนินงานของ หอภาพยนตร์แห่งชาติ</u>						
12 <u>ความเข้าใจในเรื่องการให้บริการของ หอภาพยนตร์แห่งชาติ</u>						

(กรุณาเปิดหน้าต่อไป)

ตอนที่ 2 : ความคิดเห็นด้านเทคนิคการนำเสนอ

รายการ	ระดับความคิดเห็น					ความคิดเห็น อื่นๆ
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปาน กลาง (3)	น้อย (2)	น้อย ที่สุด (1)	
การใช้งาน						
1 ความง่ายในการใช้งาน						
2 ความสะดวกในการใช้งาน						
3 ความรวดเร็วในการประมวลผลข้อมูล						
4 ความถูกต้องในการประมวลผลข้อมูล						
5 ความเหมาะสมของระยะเวลา ในการนำเสนอ						
ภาพ						
1 ความน่าสนใจของภาพ						
2 ความเหมาะสมของภาพ						
3 ความสอดคล้องของภาพกับเนื้อหา						
4 ความสอดคล้องของภาพกับคำบรรยาย						
5 ความเหมาะสมของการลำดับภาพ						
ตัวอักษร						
1 ความชัดเจนของตัวอักษร						
2 ความเหมาะสมของรูปแบบตัวอักษร						
3 ความเหมาะสมของขนาดตัวอักษร						
4 ความเหมาะสมของสีตัวอักษร						
การใช้ภาษา						
1 ความถูกต้องของการใช้ภาษา						
2 ความเหมาะสมของการใช้ภาษา						
3 ความน่าสนใจของการใช้ภาษา						

รายการ	ระดับความคิดเห็น					ความคิดเห็น อื่นๆ
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปาน กลาง (3)	น้อย (2)	น้อย ที่สุด (1)	
เสียงบรรยาย						
1 ความถูกต้องของการออกเสียงบรรยาย						
2 ความชัดเจนของเสียงบรรยาย						
3 ความน่าสนใจเสียงบรรยาย						
4 ความเหมาะสมของระดับเสียงบรรยาย						
5 ความสอดคล้องของเสียงบรรยาย กับเนื้อหา						
เสียงประกอบ						
1 ความเหมาะสมของเสียงประกอบ						
2 ความชัดเจนของเสียงประกอบ						
3 ความน่าสนใจของเสียงประกอบ						
4 ความเหมาะสมของระดับเสียงประกอบ						
5 ความสอดคล้องของเสียงประกอบ กับเนื้อหา						
งานกราฟิก						
1 ความเหมาะสมของงานกราฟิก						
2 ความชัดเจนของงานกราฟิก						
3 ความน่าสนใจของงานกราฟิก						
4 ความสอดคล้องของงานกราฟิก กับเนื้อหา						
5 ความสอดคล้องของงานกราฟิก กับเสียงประกอบ						

ขอบคุณ ความคิดเห็นที่ได้รับจากท่านมีคุณค่ายิ่งต่อการนำไปวิเคราะห์ อ้างอิง จึงขอขอบคุณ
ที่กรุณาให้โอกาสและสละเวลาอันมีค่าของท่านในการตอบแบบสอบถามในครั้งนี้

ภาคผนวก ค

ผลการประเมินคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ

ผลการประเมินคุณภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ
ด้านเนื้อหา โดยผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาหอภาพยนตร์แห่งชาติ

เรื่องที่ 1 : ประวัติศาสตร์ภาพยนตร์

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญ ด้านเนื้อหา				ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	รวม	
1 ความถูกต้องของเนื้อหา	4	5	5	14	4.67
2 ความน่าสนใจของเนื้อหา	4	5	4	13	4.33
3 ความเหมาะสมของความยาวของ เนื้อหา	4	5	4	13	4.33
4 ความครบถ้วนของเนื้อหาที่จำเป็น	4	5	4	13	4.33
5 ความต่อเนื่องของเนื้อหา	4	4	4	12	4.00
6 ความเหมาะสมของการจัดลำดับเนื้อหา	4	4	4	12	4.00
7 ความเข้าใจในเนื้อหา	4	5	5	14	4.67
รวม	50	50	45	91	30.33
เฉลี่ย	$\bar{X}$				4.33

เรื่องที่ 2 : ประวัติความเป็นมาของหอภาพยนตร์แห่งชาติ

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญ ด้านเนื้อหา				ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	รวม	
1 ความถูกต้องของเนื้อหา	4	5	5	14	4.67
2 ความน่าสนใจของเนื้อหา	4	5	4	13	4.33
3 ความเหมาะสมของความยาวของเนื้อหา	4	5	4	13	4.33
4 ความครบถ้วนของเนื้อหาที่จำเป็น	4	5	4	13	4.33
5 ความต่อเนื่องของเนื้อหา	4	4	4	12	4.00
6 ความเหมาะสมของการจัดลำดับเนื้อหา	4	4	4	12	4.00
7 ความเข้าใจในเนื้อหา	4	5	5	14	4.67
รวม	50	50	45	91	30.33
เฉลี่ย	$\bar{X}$				4.33

เรื่องที่ 3 : โครงสร้างและการดำเนินงานของหอภาพยนตร์แห่งชาติ

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญ ด้านเนื้อหา				ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	รวม	
1 ความถูกต้องของเนื้อหา	4	5	5	14	4.67
2 ความน่าสนใจของเนื้อหา	4	4	3	11	3.67
3 ความเหมาะสมของความยาวของเนื้อหา	3	4	3	10	3.33
4 ความครบถ้วนของเนื้อหาที่จำเป็น	4	4	4	12	4.00
5 ความต่อเนื่องของเนื้อหา	4	4	4	12	4.00
6 ความเหมาะสมของการจัดลำดับเนื้อหา	4	4	4	12	4.00
7 ความเข้าใจในเนื้อหา	4	5	4	13	4.33
รวม	50	50	45	84	28.00
เฉลี่ย	$\bar{X}$				4.00

เรื่องที่ 4 : การให้บริการของหอภาพยนตร์แห่งชาติ

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญ ด้านเนื้อหา				ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	รวม	
1 ความถูกต้องของเนื้อหา	4	5	4	13	4.33
2 ความน่าสนใจของเนื้อหา	4	3	4	11	3.67
3 ความเหมาะสมของความยาวของ เนื้อหา	3	4	3	10	3.33
4 ความครบถ้วนของเนื้อหาที่จำเป็น	4	4	4	12	4.00
5 ความต่อเนื่องของเนื้อหา	4	4	3	11	3.67
6 ความเหมาะสมของการจัดลำดับเนื้อหา	4	4	3	11	3.67
7 ความเข้าใจในเนื้อหา	4	4	4	12	4.00
รวม	50	50	45	70	26.67
เฉลี่ย	$\bar{X}$				3.81

ผลการประเมินคุณภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำภาพยนตร์แห่งชาติ
ด้านเทคนิคการนำเสนอ โดยผู้เชี่ยวชาญด้านคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย

เรื่องที่ 1 : ประวัติศาสตร์ภาพยนตร์

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญ				ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)
	ด้านคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย				
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	รวม	
ด้านการใช้งาน					
1 ความง่ายในการใช้งาน	5	4	4	13	4.33
2 ความสะดวกในการใช้งาน	5	4	4	13	4.33
3 ความรวดเร็วในการประมวลผลข้อมูล	4	4	3	11	3.67
4 ความถูกต้องในการประมวลผลข้อมูล	3	3	3	9	3.00
5 ความเหมาะสมของระยะเวลาที่ใช้ ในการนำเสนอ	4	4	4	12	4.00
ด้านภาพ					
1 ความน่าสนใจของภาพ	5	4	4	13	4.33
2 ความเหมาะสมของภาพ	5	5	4	14	4.67
3 ความสอดคล้องของภาพกับเนื้อหา	5	5	4	14	4.67
4 ความสอดคล้องของภาพกับคำบรรยาย	5	4	4	13	4.33
5 ความเหมาะสมของการลำดับภาพ	5	4	4	13	4.33
ด้านตัวอักษร					
1 ความชัดเจนของตัวอักษร	5	5	4	14	4.67
2 ความเหมาะสมของรูปแบบตัวอักษร	5	4	4	13	4.33
3 ความเหมาะสมของขนาดตัวอักษร	5	4	4	13	4.33
4 ความเหมาะสมของสีตัวอักษร	5	4	4	13	4.33
ด้านการใช้ภาษา					
1 ความถูกต้องของการใช้ภาษา	4	4	4	12	4.00
2 ความเหมาะสมของการใช้ภาษา	4	4	4	12	4.00
3 ความน่าสนใจของการใช้ภาษา	4	4	4	12	4.00

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญ ด้านคอมพิวเตอร์มีมติมีเดีย				ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)
	คนที่	คนที่	คนที่	รวม	
	1	2	3		
ด้านเสียงบรรยาย					
1 <u>ความถูกต้องของการออกเสียงบรรยาย</u>	3	3	3	9	3.00
2 <u>ความชัดเจนของเสียงบรรยาย</u>	4	4	3	11	3.67
3 <u>ความน่าสนใจของเสียงบรรยาย</u>	3	3	3	9	3.00
4 <u>ความเหมาะสมของระดับเสียงบรรยาย</u>	4	4	4	12	4.00
5 <u>ความสอดคล้องของเสียงบรรยาย</u> กับเนื้อหา	4	4	4	12	4.00
ด้านเสียงประกอบ					
1 <u>ความเหมาะสมของเสียงประกอบ</u>	4	4	4	12	4.00
2 <u>ความชัดเจนของเสียงประกอบ</u>	4	5	4	13	4.33
3 <u>ความน่าสนใจเสียงประกอบ</u>	4	4	4	12	4.00
4 <u>ความเหมาะสมของระดับเสียงประกอบ</u>	4	4	4	12	4.00
5 <u>ความสอดคล้องของเสียงประกอบ</u> กับเนื้อหา	4	4	4	12	4.00
ด้านงานกราฟิก					
1 <u>ความน่าสนใจของงานกราฟิก</u>	5	4	4	13	4.33
2 <u>ความสอดคล้องของงานกราฟิก</u> กับเนื้อหา	4	4	4	12	4.00
3 <u>ความสอดคล้องของงานกราฟิก</u> กับเสียงบรรยาย	4	4	4	12	4.00
4 <u>ความสอดคล้องของงานกราฟิก</u> กับเสียงประกอบ	4	4	4	12	4.00
รวม	50	50	45	377	125.65
เฉลี่ย				$\bar{X}$	4.05

เรื่องที่ 2 : ประวัติความเป็นมาของหอภาพยนตร์แห่งชาติ

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญ ด้านคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย				ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	รวม	
ด้านการใช้งาน					
1 <u>ความง่ายในการใช้งาน</u>	5	4	4	13	4.33
2 <u>ความสะดวกในการใช้งาน</u>	5	4	4	13	4.33
3 <u>ความรวดเร็วในการประมวลผลข้อมูล</u>	4	4	4	12	4.00
4 <u>ความถูกต้องในการประมวลผลข้อมูล</u>	4	4	3	11	3.67
5 <u>ความเหมาะสมของระยะเวลาที่ใช้ในการนำเสนอ</u>	4	4	4	12	4.00
ด้านภาพ					
1 <u>ความน่าสนใจของภาพ</u>	5	4	4	13	4.33
2 <u>ความเหมาะสมของภาพ</u>	5	4	4	13	4.33
3 <u>ความสอดคล้องของภาพกับเนื้อหา</u>	5	4	4	13	4.33
4 <u>ความสอดคล้องของภาพกับคำบรรยาย</u>	5	4	4	13	4.33
5 <u>ความเหมาะสมของการลำดับภาพ</u>	5	4	4	13	4.33
ด้านตัวอักษร					
1 <u>ความชัดเจนของตัวอักษร</u>	5	5	4	14	4.67
2 <u>ความเหมาะสมของรูปแบบตัวอักษร</u>	5	4	4	13	4.33
3 <u>ความเหมาะสมของขนาดตัวอักษร</u>	5	4	4	13	4.33
4 <u>ความเหมาะสมของสีตัวอักษร</u>	5	4	4	13	4.33
ด้านการใช้ภาษา					
1 <u>ความถูกต้องของการใช้ภาษา</u>	4	4	4	12	4.00
2 <u>ความเหมาะสมของการใช้ภาษา</u>	4	4	4	12	4.00
3 <u>ความน่าสนใจของการใช้ภาษา</u>	4	4	4	12	4.00

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญ ด้านคอมพิวเตอร์มีมติเดียว				ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	รวม	
ด้านเสียงบรรยาย					
1 <u>ความถูกต้องของการออกเสียงบรรยาย</u>	3	3	3	9	3.00
2 <u>ความชัดเจนของเสียงบรรยาย</u>	4	4	3	11	3.67
3 <u>ความน่าสนใจของเสียงบรรยาย</u>	3	3	3	9	3.00
4 <u>ความเหมาะสมของระดับเสียงบรรยาย</u>	4	4	4	12	4.00
5 <u>ความสอดคล้องของเสียงบรรยายกับเนื้อหา</u>	4	4	4	12	4.00
ด้านเสียงประกอบ					
1 <u>ความเหมาะสมของเสียงประกอบ</u>	5	4	4	13	4.33
2 <u>ความชัดเจนของเสียงประกอบ</u>	5	5	4	14	4.67
3 <u>ความน่าสนใจเสียงประกอบ</u>	5	4	4	13	4.33
4 <u>ความเหมาะสมของระดับเสียงประกอบ</u>	5	4	4	13	4.33
5 <u>ความสอดคล้องของเสียงประกอบกับเนื้อหา</u>	4	4	4	12	4.00
ด้านงานกราฟิก					
1 <u>ความน่าสนใจของงานกราฟิก</u>	5	4	4	13	4.33
2 <u>ความสอดคล้องของงานกราฟิกกับเนื้อหา</u>	4	4	4	12	4.00
3 <u>ความสอดคล้องของงานกราฟิกกับเสียงบรรยาย</u>	4	4	4	12	4.00
4 <u>ความสอดคล้องของงานกราฟิกกับเสียงประกอบ</u>	4	4	4	12	4.00
รวม	50	50	45	382	127.3
เฉลี่ย				$\bar{X}$	4.10

เรื่องที่ 3 : โครงสร้างและการดำเนินงานของหอภาพยนตร์แห่งชาติ

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญ ด้านคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย				ค่าเฉลี่ย เฉลี่ย ($\bar{X}$)
	คนที่	คนที่	คนที่	รวม	
	1	2	3		
ด้านการใช้งาน					
1 <u>ความง่ายในการใช้งาน</u>	5	4	4	13	4.33
2 <u>ความสะดวกในการใช้งาน</u>	5	4	4	13	4.33
3 <u>ความรวดเร็วในการประมวลผลข้อมูล</u>	4	4	3	11	3.67
4 <u>ความถูกต้องในการประมวลผลข้อมูล</u>	4	4	3	11	3.67
5 <u>ความเหมาะสมของระยะเวลาที่ใช้ ในการนำเสนอ</u>	4	4	4	12	4.00
ด้านภาพ					
1 <u>ความน่าสนใจของภาพ</u>	4	4	4	12	4.00
2 <u>ความเหมาะสมของภาพ</u>	4	4	4	12	4.00
3 <u>ความสอดคล้องของภาพกับเนื้อหา</u>	4	4	4	12	4.00
4 <u>ความสอดคล้องของภาพกับคำบรรยาย</u>	4	4	4	12	4.00
5 <u>ความเหมาะสมของการลำดับภาพ</u>	4	4	4	12	4.00
ด้านตัวอักษร					
1 <u>ความชัดเจนของตัวอักษร</u>	5	4	4	13	4.33
2 <u>ความเหมาะสมของรูปแบบตัวอักษร</u>	5	4	4	13	4.33
3 <u>ความเหมาะสมของขนาดตัวอักษร</u>	5	4	4	13	4.33
4 <u>ความเหมาะสมของสีตัวอักษร</u>	5	4	4	13	4.33
ด้านการใช้ภาษา					
1 <u>ความถูกต้องของการใช้ภาษา</u>	4	4	4	12	4.00
2 <u>ความเหมาะสมของการใช้ภาษา</u>	4	4	4	12	4.00
3 <u>ความน่าสนใจของการใช้ภาษา</u>	4	4	4	12	4.00

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญ ด้านคอมพิวเตอร์มีเดีย				ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	รวม	
ด้านเสียงบรรยาย					
1 <u>ความถูกต้องของการออกเสียงบรรยาย</u>	3	3	3	9	3.00
2 <u>ความชัดเจนของเสียงบรรยาย</u>	4	4	3	11	3.67
3 <u>ความน่าสนใจของเสียงบรรยาย</u>	3	3	3	9	3.00
4 <u>ความเหมาะสมของระดับเสียงบรรยาย</u>	4	4	4	12	4.00
5 <u>ความสอดคล้องของเสียงบรรยายกับเนื้อหา</u>	4	4	4	12	4.00
ด้านเสียงประกอบ					
1 <u>ความเหมาะสมของเสียงประกอบ</u>	4	4	4	12	4.00
2 <u>ความชัดเจนของเสียงประกอบ</u>	4	4	4	12	4.00
3 <u>ความน่าสนใจเสียงประกอบ</u>	4	4	4	12	4.00
4 <u>ความเหมาะสมของระดับเสียงประกอบ</u>	4	4	4	12	4.00
5 <u>ความสอดคล้องของเสียงประกอบกับเนื้อหา</u>	4	4	4	12	4.00
ด้านงานกราฟิก					
1 <u>ความน่าสนใจของงานกราฟิก</u>	5	4	4	13	4.33
2 <u>ความสอดคล้องของงานกราฟิกกับเนื้อหา</u>	5	4	4	13	4.33
3 <u>ความสอดคล้องของงานกราฟิกกับเสียงบรรยาย</u>	5	4	4	13	4.33
4 <u>ความสอดคล้องของงานกราฟิกกับเสียงประกอบ</u>	5	4	4	13	4.33
รวม	50	50	45	373	124.31
เฉลี่ย				$\bar{X}$	4.01

เรื่องที่ 4 : การให้บริการของหอภาพยนตร์แห่งชาติ

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญ ด้านคอมพิวเตอร์มีเดีย				ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	รวม	
ด้านการใช้งาน					
1 ความง่ายในการใช้งาน	5	4	4	13	4.33
2 ความสะดวกในการใช้งาน	5	4	4	13	4.33
3 ความรวดเร็วในการประมวลผลข้อมูล	3	3	3	9	3.00
4 ความถูกต้องในการประมวลผลข้อมูล	4	3	3	10	3.33
5 ความเหมาะสมของระยะเวลาที่ใช้ ในการนำเสนอ	3	3	4	10	3.33
ด้านภาพ					
1 ความน่าสนใจของภาพ	4	4	3	11	3.67
2 ความเหมาะสมของภาพ	4	4	4	12	4.00
3 ความสอดคล้องของภาพกับเนื้อหา	4	4	4	12	4.00
4 ความสอดคล้องของภาพกับคำบรรยาย	4	4	4	12	4.00
5 ความเหมาะสมของการลำดับภาพ	4	4	4	12	4.00
ด้านตัวอักษร					
1 ความชัดเจนของตัวอักษร	5	4	4	13	4.33
2 ความเหมาะสมของรูปแบบตัวอักษร	5	4	4	13	4.33
3 ความเหมาะสมของขนาดตัวอักษร	5	4	4	13	4.33
4 ความเหมาะสมของสีตัวอักษร	5	4	3	12	4.33
ด้านการใช้ภาษา					
1 ความถูกต้องของการใช้ภาษา	4	4	4	12	4.00
2 ความเหมาะสมของการใช้ภาษา	4	4	4	12	4.00
3 ความน่าสนใจของการใช้ภาษา	4	4	4	12	4.00

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญ ด้านคอมพิวเตอร์มีมติเดียว				ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	รวม	
ด้านเสียงบรรยาย					
1 ความถูกต้องของการออกเสียงบรรยาย	3	3	3	9	3.00
2 ความชัดเจนของเสียงบรรยาย	4	4	3	11	3.67
3 ความน่าสนใจของเสียงบรรยาย	3	3	3	9	3.00
4 ความเหมาะสมของระดับเสียงบรรยาย	4	4	4	12	4.00
5 ความสอดคล้องของเสียงบรรยาย กับเนื้อหา	4	4	4	12	4.00
ด้านเสียงประกอบ					
1 ความเหมาะสมของเสียงประกอบ	4	4	4	12	4.00
2 ความชัดเจนของเสียงประกอบ	4	4	4	12	4.00
3 ความน่าสนใจเสียงประกอบ	4	4	4	12	4.00
4 ความเหมาะสมของระดับเสียงประกอบ	4	4	4	12	4.00
5 ความสอดคล้องของเสียงประกอบ กับเนื้อหา	4	4	4	12	4.00
ด้านงานกราฟิก					
1 ความน่าสนใจของงานกราฟิก	4	4	4	12	4.00
2 ความสอดคล้องของงานกราฟิก กับเนื้อหา	4	4	4	12	4.00
3 ความสอดคล้องของงานกราฟิก กับเสียงบรรยาย	4	4	4	12	4.00
4 ความสอดคล้องของงานกราฟิก กับเสียงประกอบ	4	4	4	12	4.00
รวม	50	50	45	362	120.65
เฉลี่ย				$\bar{X}$	3.89

ภาคผนวก ง

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญด้านคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย

1. อาจารย์วิวัฒน์ เลาบุตร ผู้อำนวยการศูนย์เอ.ยู. เน็ต มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ
2. นายกิจชัย แสนชัยศิลป์ ผู้ช่วยผู้อำนวยการศูนย์เอ.ยู. เน็ต มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ
3. นางราตรี ปันพินิจ นักวิชาการโสตระดับ 8 มหาวิทยาลัยมหิดล

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาหอภาพยนตร์แห่งชาติ

1. นายอดิศักดิ์ เชื้อรัตน์ นักจดหมายเหตุ 7 หัวหน้าหอภาพยนตร์แห่งชาติ
2. นางณิชา จรรย์เศรษฐ์การ หัวหน้างานศูนย์ข้อมูลและบริการ หอภาพยนตร์แห่งชาติ
3. นางสาววรรณ วิณะสนธิ หัวหน้างานกิจกรรม หอภาพยนตร์แห่งชาติ

ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาหอภาพยนตร์แห่งชาติทั้ง 3 ท่าน เป็นเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติงานอยู่ในหอภาพยนตร์แห่งชาติ

ประวัติของผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาวปิยะนาถ อึ้งสกุล
เกิดวันที่	21 มกราคม พ.ศ. 2512
สถานที่เกิด	จังหวัดนครศรีธรรมราช
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	2098 / 267 หมู่บ้านปรีชา ถ. รามคำแหง แขวงหัวหมาก เขต บางกะปิ กรุงเทพฯ
ตำแหน่งหน้าที่ในปัจจุบัน	กองบรรณาธิการ นิตยสารดิฉัน
สถานที่ทำงานในปัจจุบัน	1400 ดิ็กไทย (นิตยสารดิฉัน) ถ. พระราม 4 คลองเตย กรุงเทพฯ

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2529	มัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6 โรงเรียนกัลยาณีศรีธรรมราช จังหวัดนครศรี ธรรมราช
พ.ศ. 2534	ศึกษาศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) วิชาเอกอุตสาหกรรมศึกษา มหาวิทยาลัย รามคำแหง
พ.ศ. 2543	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) วิชาเอกเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

การพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำภาพยนตร์แห่งชาติ

บทคัดย่อ
ของ
ปิยะนาถ อึ้งสกุล

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกเทคโนโลยีการศึกษา
พฤษภาคม 2543

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ สำหรับผู้ให้บริการค้นหาข้อมูลในหอภาพยนตร์แห่งชาติ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือนิสิต นักศึกษา และบุคคลทั่วไปที่เข้ามาใช้บริการค้นหาข้อมูลในหอภาพยนตร์แห่งชาติ จำนวน 210 คน ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย เพื่อนำมาใช้ทดลองหาประสิทธิภาพ

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม แบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยกำหนดเกณฑ์ในการยอมรับประสิทธิภาพโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียที่ค่าเฉลี่ย ตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป

ผลการวิจัยปรากฏว่าการพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย : แนะนำหอภาพยนตร์แห่งชาติ มีประสิทธิภาพเป็นที่ยอมรับของผู้เชี่ยวชาญและผู้ให้บริการในหอภาพยนตร์แห่งชาติ เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

THE DEVELOPMENT OF MULTIMEDIA COMPUTER PROGRAM : INTRODUCTION TO
THE NATIONAL FILM ARCHIVES

AN ABSTRACT
BY
PIYANAT OUNGSAKUL

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education degree in Educational Technology
at Srinakharinwirot University
May 2000

The purpose of this study was to develop and search for the efficiency of a multimedia computer program on introducing the National Film Archives for film library information users.

The Samples were students and the general public that come to use the facilities of the National Film Archives. The 210 people to be used as the sample group were selected by simple random sampling technique.

A questionnaire which was developed by the researcher for collecting data consisted of check-list and 5 rating scales. The statistics used for data analysis included Percentage, Means, Standard Deviation, and the efficient criterion based on 3.50.

The results of this research showed that the efficiency reached for the multimedia computer program for introducing the National Film Archives reached the expected level and was accepted by both the experts and general people who used the facilities.